

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΚΖ'

ΑΘΗΝΑΙ, ΦΙΛΟΘΕΗΣ 19

15 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1950

ΑΡΙΘ. 1-2

ΤΑ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Εύχετήρια Γράμματα (ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῆς κατὰ σάρκα Γεννήσεως τοῦ Κυρίου).—Πρωθιεραρχικά εὐχετήρια πρὸς τὸ εὐσεβὲς πλῆρωμα τῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ τῇ αὐτῇ ἑορτῇ.—Ἡ Ἡμέρα τοῦ ἔθνικοῦ πέν-θους (29 Δεκεμβρίου 1949): *Τῆς Διευθύσεως Φωνῆ* ἐν Ραμᾶ· αἱ ἐν Ἑλλάδι καὶ τῷ ἀπανταχοῦ γῆς Ἑλλη-νισμῷ ἐκδηλώσεις πένθους καὶ διαμαρτυριῶν ἐπὶ τῷ παιδομαζώματι· ἡ ἀπήχσις τοῦ πένθους παρὰ τοῖς ξένοις.—*Εὐχαὶ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπι-σκόπου* πρὸς τὸν ἑλληνικὸν λαὸν ἐπὶ τῷ νέῳ ἔτει.—Ἡ Ἐκκλησία Ἑλλάδος πρὸς τὴν Ἐθναρχίαν Κύπρου ἐπὶ τῷ δημοψηφίσματι.—† *Μητροπολίτου Χίου Παν-τελεήμονος* Λόγος πανηγυρικός ἐπὶ τῇ 1200ῃ ἐπετείῳ τῆς κοιμήσεως τοῦ ἁγ. Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ.—*Ἰωάννου Καρυίη* Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνὸς κορυ-φαῖος ὕμνογράφος καὶ μελωδὸς τῆς Ἐκκλησίας.—*Παναγ. Ν. Τρεμπέλα* Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, Τεκμήρια ἐκ τῆς παλαιότερας πράξεως.—*Προσβ. Ἰωάννου Σπ. Ράμφου* Ὁ ἁγ. Ἰωάννης ὁ Καλυβίτης.—Χρυσοῦν μετάλλιον τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν εἰς τὸς μαρτυρήσαντας ἱερεῖς.—*Ἐπιστο-λαὶ πρὸς τὴν «Ἐκκλησίαν»*: Περί τῆς ἐνορίας τῆς «συμπερουργίας».—*Παρατηρήσεων Στήλη*: Ἐπὶ τῷ νέῳ ἔτει.—Εὐχαριστιῶν ἀφορμή.—Ἀπολογισμός.—Ἡ νίκη τοῦ Χριστιανισμοῦ.—Γελοῖον ἀντίδοτον.—Κρήτης Βασιλεῖος (†).—*Χρονικά*.

ΕΥΧΕΤΗΡΙΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΑΘΗΝΑΓΟΡΑ

τῷ Ἀρχιεπισκόπῳ ΚΠόλεως Νέας Ρώμης
καὶ Οἰκουμενικῷ Πατριάρχῃ

ΣΠΥΡΙΔΩΝ

Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος
τὸν ἐν Χριστῷ ἀδελφικὸν ἀσπασμόν

Ἐπὶ τὴν ἡμέραν τοῦ πανηγυρικοῦ ἑορτασμοῦ τῆς τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ κατὰ σάρκα Γεν-νήσεως Θεῆς εὐδοκίᾳ καταξιούμενοι κατανῆσαι καὶ τοῦτῳ τῷ σωτηρίῳ ἔτει, νοερῶς μετὰ παντὸς τοῦ χρι-στεπωνύμου πληρώματος δεδύμενοι πρὸς Βηθλεὲμ τὴν γενέτειραν τοῦ ἑσαρκωθέντος Χριστοῦ, προσκυνούν-τες δ' ἐν τῷ Θεοδέκτῳ Σηλαίῳ τὴν φάτνην, ἐν ἣ δίχα παρατηρήσεως καὶ ἀποφῆτι διὰ τὴν ἡμῶν σω-τηρίαν ἠδὲ δόξασιν κενώσαι Ἐαυτὸν ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ, εὐγνωμόνι τῇ ψυχῇ ἐν ἀγαλλιάσει αἰὼν καὶ εὐχαριστίαν ἀναπέμπομεν τῷ διὰ τῆς ἐν σαρκὶ Θεῆας ταύτης ἐπιφανείας διαλύσαντι τοῦ φραγμοῦ τὸ μεσότοιχον. Διὰ τῆς ἐξ ὕψους ὑπερφανοῦς ἐπισκέψεως

ταύτης ἀπομειώσας ὁ ἐκ Παρθένου τεχθεὶς τὴν μετὰ τὴν ἁμαρτίαν κατασκιάσαν τὸ ἀνθρώπινον γένος νύκτια, τῷ φωτὶ τῆς Αὐτοῦ ἐν ἡμῖν παρουσίας εἰς οὐ-ρανὸς τὸν ἀνθρώπον ἀνεβίβασε καὶ τὴν κτίσιν ἐκαι-νούργησε πᾶσαν.

Πανηγυρίζοντες ἐν εὐφροσύνῃ ἁγία τὸ κοσμοσατή-ριον τοῦτῃ γεγονὸς σὺν πᾶσι τοῖς πιστοῖς φιλεσθίοις, καὶ ἐκ τῆς εὐλογητῆς δὲ ταύτης ἀφορμῆς συνειδίτες ἄρραγῇ τὸν μετὰ πασῶν τῶν ἁγίων τοῦ Θεοῦ ὀρθο-δόξων Ἐκκλησιῶν ἐν ἐνότητι, πίστει, ἐλπίδος καὶ ἀγάπης δεσμὸν, σπεύδομεν ἐν πνευματικῇ κοινονίᾳ πρὸς τὴν Ὑμετέραν περισπούδαστον Παναγιότητα προσαγορευσαί Αὐτὴν τε καὶ τὴν χορείαν τῶν περὶ Αὐτὴν ἁγιωτάτων Ἱεραρχῶν σὺν τῷ περιουσίῳ Αὐ-τῆς Χριστιανύμῳ λαῷ καὶ συγχαρῆναι δι, δι' ἡμᾶς μετασχῶν ὁ Κύριος τοῦ ἡμετέρου φυχράματος, ἀνέ-στησε τὴν πεσοῦσαν εἰκόνα, εὐχηθῆναι δ' Αὐτῇ μετὰ τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας ἐπὶ πολλὰς ἐνιαυτῶν πε-ριόδους καὶ ἐν ὕψει ἀκμῇ ἑορτάζειν τὸ ἀπερινόη-τον μυστήριον τῆς διὰ τῆς Θεῆας ἐν σαρκὶ ἐπιφα-νείας ἡμετέρας λυτρώσεως.

Προσεπευχόμενοι δ' ὅπως ὁ χρόνους καὶ καιροὺς ἐν τῇ ἰδίᾳ ἐξουσίᾳ θέμενος καταξιώσῃ τὴν Ὑμετέραν γερασμωτάτην Παναγιότητα σὺν πᾶσι τοῖς περὶ Αὐ-τὴν ἀπολαῦσαι καὶ τοῦ ἐπιτέλλοντος ἐνιαυτοῦ ἐν εὐ-θηνίᾳ τῶν ἀπ' οὐρανοῦ ἀγαθῶν καὶ κατασπαζόμενοι καὶ αὐθις Αὐτῇ ἐν ἁγίῳ φιλήματι, διατελοῦμεν

τῆς Ὑμετέρας Θεομητίου Παναγιότητος
ἐν Χριστῷ ἀδελφὸς καὶ συλλειτουργὸς
† Ὁ Ἀθηνῶν ΣΠΥΡΙΔΩΝ

ΠΡΩΘΙΕΡΑΡΧΙΚΑ ΕΥΧΕΤΗΡΙΑ

Πρὸς τὸ εὐσεβὲς Πλῆρωμα τῆς Ἀγιωτάτης
Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν.

Τέκνα ἡμῶν ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,
Χάρις ὑμῖν καὶ εἰρήνη ἀπὸ Θεοῦ, Πατρὸς καὶ Κυ-ρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἀνέτειλε καὶ πάλιν σήμερον ἡ πανέορτος ἡμέρα τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν. Ἐπαξ ἔτι τὸ ἱλαρὸν φῶς τοῦ Βηθλεεμικοῦ Ἄστρου θὰ καταυ-γάσῃ τὰς ταλαιπωρημένας καὶ αἱματωμένας καρδίας· ὁ ἐναομόνιος ἀγγελικὸς ὕμνος θὰ κρούσῃ τὰς πλέον εὐαισθήτους χορδὰς τῶν ἀνθρωπίνων ψυχῶν· καὶ ἡ μυστικὴ πορεία πρὸς τὴν Φάτνην τῆς Βηθλεὲμ, ἣτις ἀποτελεῖ τὸ μεταίχιμον μεταξὺ δύο ἐκ διαμέ-

τρον ἀντιθέτων κόσμων, θὰ συνοδευθῆ με τὰς γλυκυτέρας ἐπαγγελίας.

Χριστὸς γεννᾶται· δοξάσατε!

Μετὰ τὰς μακραίωνας ὀδυνηρὰς συνεπειὰς τῆς πτώσεως, ὑψοῦται ἐπὶ τέλους τὸ αἰώνιον τρόπαιον τῆς λυτρώσεως καὶ τῆς ἀγάπης. Ἡ θεία συγγνώμη παρέχεται κατὰ τρόπον ἀφραστον εἰς τὸν ἀποστατήσαντα ἄνθρωπον. Ὁ κόσμος τοῦ σκότους, τῆς πλάνης καὶ τῶν εἰδώλων καταρρέει. Ἡ ἀπὸ πολλοῦ χρόνου φυγαδευθεῖσα χαρὰ ἐπανέρχεται εἰς τὴν μαρτυρικὴν γῆν. «Ἴδού, εὐαγγελίζομαι ὑμῖν χαρὰν μεγάλην, ἣτις ἔσται παντὶ τῷ λαῷ».

Ἄλλ' ὁποῖα θλιβερὰ ἀντινομία! Τὴν κατ' ἐξοχὴν ἑορτὴν τῆς χαρὰς ἐφορᾶζομεν καὶ ἐφέτος ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες ἐν μέσῳ πλείστον ὀδυνηρῶν δυσχερεῶν! Βεβαίως, χάρις εἰς τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὸν ἀφθαστον ἡρωϊσμόν τοῦ ἐνδόξου Ἑθνικοῦ Στρατοῦ, ἡ ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν συνεχιζομένη ἀγρία αἱματοχυσία ἐκόπασεν ἤδη. Αἱ δυνάμεις τοῦ σκότους ὑπέκυψαν. Τὰ δολοφόννα ὄπλα, τὰ ὁποῖα εἶχον στραφῆ ἐναντίον τῆς φιλάτης Πατρίδος, εἰσέγησαν· καὶ ὁ Στρατός, ὁ ὑπέροχος Ἑλληνικὸς Στρατός, κρατεῖ εἰς τὰς χεῖράς του ὑψωμένον τὸ λάβαρον τῆς τιμῆς καὶ τῆς ἐλευθερίας.

Ἐν τούτοις, ἀκόμη τὰ ἀπαράγραπτα ἐθνικὰ ἡμῶν δίκαια δὲν ἰκανοποιήθησαν, ἡ ἀγωνία δὲν κατεσίγασεν, αἱ τεταραγμέναι καρδίαι δὲν ἠρέμησαν καὶ εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς διακρίνεται νοπὸν τὸ δάκρυον τῆς ὀδύνης. Μέγας ἀριθμὸς ἑλληνικῶν οἰκογενειῶν εἶναι βεβυθισμένοι εἰς τὸ πένθος. Μελανεμινοῦσαι σύζυγοι, μητέρες καὶ ἀδελφαὶ ἀγαμένον· εἰς μάτην τοὺς προστάτας των, ἐνῶ τὰ ἀπωφανισμένα παιδιά καταπνίγονται εἰς τὰ στήθη των σιωπηλοὺς τοὺς στεναγμοὺς τῆς ὀρφανίας. Ἐξ ἐτέρου, ἑπτακόσαι χιλιάδες ἀδελφοὶ μας ἐκ τοῦ πληθυσμοῦ τῆς ὑπαίθρου ἀντιμετωπίζουν μίαν ἀνευ προηγουμένου τραγικότητα. Ἡ συμμοριακὴ καταγίς, μαζὶ με τὰς ἄλλας θλιβερὰς συνεπειὰς, τοὺς ἐξερορίζωσεν ἀπὸ τὰ χωρία των, κατερεῖπωσε τὰ σπίτια των μέσα εἰς τὰς φλόγας τῆς κακίας καὶ τοῦ μίσους, καὶ τοὺς ἔρριψε κυριολεκτικῶς εἰς τοὺς δρόμους, γυμνοὺς καὶ ἀνυποδίτους, ἐπαίτας τῆς κρατικῆς εὐσπλαχνίας. Καὶ κάμνει μὲν δι' αὐτοὺς τὸ Κράτος τώρα ὅ,τι εἶναι δυνατόν, καὶ προσεπάθησεν ἡ Ἐκκλησία ποιικιλοτρόπως νὰ τοὺς ἀνακουφίσῃ ὀλίγον, ἰδιαίτατα μάλιστα μετὰ τὴν προῦ μὴν ὀργανωθεῖσαν ἐξόρμησιν τοῦ «Δέματος τοῦ ἐπαναπατρισμοῦ», ἀλλ' αἱ ἀνάγκαι εἶναι ὁμολογουμένως μεγάλαι καὶ τὸ πρόβλημα δυσεπίλυτον. Ἄν ἡμπορούσαμεν κατὰ ἓνα τρόπον νὰ γίνωμεν ἀφορμὴ νὰ ἀνθίσῃ τῆς χαρὰς τὸ χαμόγελον καὶ εἰς τὰ χεῖλη αὐτῶν τῶν τόσον δοκιμαζομένων ἀδελφῶν ἡμῶν!

Ἄλλ' ὑπάρχει καὶ ἐν ἄλλο σημείον, περισσότερον ἴσως τραγικὸν ἐξ ὅσων προηγουμένως ἀναφέρομεν: Εἶναι τὸ ἔγκλημα, τὸ ὁποῖον ἔχει διαπραχθῆ εἰς βάρους τῆς Ἑλλάδος, μετὰ δημίους κράτη τινὰ τοῦ σιδηροῦ παραπετάσματος καὶ μάρτυρας χιλιάδες ἀθῶα παιδιά. Τρομερὸν καὶ νὰ τὸ ἀναλογισθῶμεν. Χιλιάδες παιδιά ἐξακολουθοῦν ἀκόμη στερούμενα τῆς μητρικῆς ἀγκάλης, χιλιάδες σπίτια ἔχουν βυθισθῆ εἰς

τὸ πένθος καὶ ἐπάνω εἰς ὀλόκληρον τὴν ἐθνικὴν ἡμῶν οἰκογένειαν ἔχει ἀπλωθῆ, ὡς ἀπαίσιος ἐφιάλτης, ἡ φρίκη καὶ ὁ πόνος διὰ τὸ ἀποτολημῆδεν παιδομάζωμα. Ὁ θηριώδης Ἡρώδης ἀνεβίωσεν. Ὅπως τότε ἐκεῖνος ὑψωνε εἰς τὰς ἀπαισίας χεῖράς του τὴν αἱμοστάζουσαν μάχαιραν ἀπὸ τὸν φόνον τόσων ἀθῶων παιδίων, οὕτω καὶ σήμερον, σύγχρονοι Ἡρώδαι προέβησαν εἰς παραπλήσιον ἔγκλημα, τὸ ὁποῖον θὰ μείνῃ αἰώνιον στίγμα τοῦ συγχρόνου πολιτισμοῦ.

Ἡ Ἑλλάς ἐθρήνησε καὶ θρηνεῖ τὰ ἀπαχθέντα παιδιά της. Ἀψηχολημένη ὅμως εἰς ἓνα ἀγῶνα ζωῆς ἢ θανάτου, δὲν κατώρθωσε, δύο σχεδὸν ἔτη ἀπ' οὗ ἤρχισε τὸ αἰσχος τοῦ παιδομαζώματος, νὰ δειξῆ ὅσον θὰ ἔπρεπε τὸν ἐθνικὸν αὐτῆς πόνον διὰ τὸ ἀποτροπαιον κακούργημα, διὰ τὸ ὁποῖον ἄλλως τε καὶ ἀνεμνευ ἀπὸ τὸν πεπολιτισμένον κόσμον κάτι περισσότερον τῶν μεμονωμένων φωνῶν συμπαθείας καὶ συμπαράστασος. Ἀλλὰ τώρα ἤλθεν ἡ ὥρα νὰ ἀφήσῃ νὰ ἐκσπάσῃ ὁ πόνος αὐτῆς καὶ δὲν θὰ ἡσυχάσῃ, μέχρις οὗ ἴδῃ καὶ τὸ τελευταῖον βιαίως ἀπαχθέν παιδίον νὰ ἐπιτρέφῃ εἰς τὴν πάτριον γῆν.

Ἐμπνεύσει τῆς πρώτης μητρὸς τοῦ Ἑθνους, τῆς σεπτῆς ἡμῶν Ἀνάσσης, ἡ ὁποία ἀπ' ἀρχῆς, ὡς μήτηρ καὶ αὐτὴ αἰσθανομένη βαθύτερον τὸν πόνον τῶν μητέρων, δὲν ἔπαυσε ποιικιλοτρόπως ἐκδηλοῦσα τὸν πόνον ὀλοκλήρου τῆς Ἑλλάδος καὶ κατὰ παράκλησιν τῶν πνευματικῶν, ἐργατικῶν καὶ ἐπαγγελματικῶν Ὄργανώσεων τὴν πρωτοβουλίαν ἀναλαμβάνει καὶ πάλιν ἡ Ἐκκλησία. Καθιερώθη δὲ ἡ 29ῆ Δεκεμβρίου, ὅτε ποιούμεθα μνήμην τῶν ὑπὸ τοῦ Ἡρώδου ἀνααιρεθέντων παιδίων, ὡς ἡμέρα ἐθνικοῦ πένθους. Κατὰ τὴν ὡς ἄνω ἡμέραν ὀλόκληρος ἡ Ἑλλάς, ὅλοι οἱ Ἕλληνες ὡς εἰς ἄνθρωπος, ὁπουδήποτε καὶ ἂν εὗρισκονται, θὰ καλέσωσι τὸν πεπολιτισμένον κόσμον νὰ θρηνησῇ μαζί των. Ἀπὸ τὰς Ἀθήνας καὶ τὴν Ἑλληνικὴν ἐπαρχίαν μέχρι τῆς Αὐστραλίας, τῆς Ἀσίας, τῆς Ἀφρικῆς, τῆς Ἀμερικῆς καὶ τῆς Εὐρώπης, ὅπου ὑπάρχει Ἕλλην, πρέπει ἐκεῖνην τὴν ἡμέραν νὰ δεῖξῃ τὸ πένθος του. Ἐπὶ τοῦ σημείου αὐτοῦ ἰδιαίτερος ἐπιθυμῶ νὰ ἐπιστήσω σήμερον τὴν προσοχὴν ὑμῶν καὶ παρακαλῶ πατρικῶς ἓνα ἕκαστον, ἄνδρας καὶ γυναῖκα καὶ παιδιά, ὅπως ὡς εἰς ἄνθρωπος, κατὰ τὰς σχετικὰς ὑποδείξεις, αἰτίνες θὰ ἐξαγγελθῶσι διὰ τοῦ τύπου καὶ τοῦ ραδιοφώνου, ἐκδηλώσωμεν τὰ βαρῶν πένθος, τὸ ὁποῖον διακατέχει τὰς ψυχὰς μας. Ἡ ἡμέρα τῆς 29 Δεκεμβρίου ἂς ἀποτελέσῃ μίαν σταυροφορίαν διαμαρτυρίας ἐκ μέρους ὀλοκλήρου τοῦ Ἑθνους, διαμαρτυρίας, διότι κατὰ τὴν εὐφρόσυνον αὐτὴν ἡμέραν τρεῖς σχεδὸν μυριάδες παιδιῶν μας στεναρίζουν ὑπὸ τὸν ἀπαίσιον ζυγὸν τῆς ὀμῆς βίας, ἡ ὁποία προσπαθεῖ νὰ ἀλλοιώσῃ ὅ,τι πολυτιμότερον ὑπάρχει μέσα εἰς αὐτὰ: τὴν ψυχὴν των. Ἄς γίνῃ ὅμως ταυτοχρόνως καὶ μία ἐκστρατεία προσευχῆς. Ὁμόφωνος καὶ πυρίνη κατὰ τὴν ἡμέραν αὐτὴν, ἀλλὰ καὶ κατόπιν μέχρις οὗ τὰ παιδιά μας ἐπανέλθουν εἰς τὰς ἐστίας των, ἂς ὑψώνεται πρὸς τὸν Κύριον ἡ ἰκεσία ὅλων μας, ὅπως ἐλεήσῃ τὸ Ἑθνος μας καὶ τοῦ ἀποδώσῃ τοὺς νεαροὺς καὶ τυραννισμένους βλαστοὺς του.

Ίδου, ὅτι ἔνεκα τούτων ἢ ἐκ τοῦ ἐορταζομένου κοσμοσωτηρίου γεγονότος χαρὰ μειοῦται σήμερον, αὐξάνει ὅμως ὁ βαθμὸς τῆς πίστεως καὶ τῆς ἐλπίδος. Τῆς πίστεως πρὸς τὸν Χριστόν, καὶ τῆς ἐλπίδος, ὅτι τὰ νέφη θὰ διαλυθῶσιν, ὅτι αἱ δυνάμεις τοῦ φωτὸς θὰ κατισχύσωσι τῶν δυνάμεων τοῦ σκότους καὶ ὅτι ἡ θεία ἀγάπη θὰ ἐπιφανῇ καὶ πάλιν ἐπὶ τὴν ἑλληνικὴν ζωὴν ὡς «ἐπὶ γῆς εἰρήνη καὶ ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία».

Ὅθεν ἄς γίνῃ διὰ πάντα Ἑλληνα ἢ σημερινὴ ἐπέτειος τῆς θείας ἐνανθρωπήσεως μία νέα ἀφορμὴ ἀνανεώσεως τῆς ἐμπιστοσύνης καὶ τῆς ἀφοσιώσεως ἡμῶν πρὸς τὸν Σωτῆρα Χριστόν. Ἄς θελήσωμεν νὰ φωτίσωμεν τὰς καρδίας ἡμῶν μὲ τὸ ἄσβεστον φῶς τῆς πίστεως, ἥτις πέραν τῶν προσκαιρῶν δοκιμασιῶν πραγματοποιεῖ τὴν δικαίωσιν τῶν ἁγίων ἀγόνων· ἄς ὀπλίσωμεν τὰς ψυχὰς ἡμῶν μὲ τὴν ἀκατάβλητον δύναμιν τῆς ἀγάπης, ἡ ὁποία, κατὰ τὸν Ἀπόστολον τῶν ἐθνῶν, «οὐδέποτε ἐκπίπτει», καὶ ἄς στεφανώσωμεν τὴν ζωὴν ἡμῶν μὲ τὸν ἀκαταίσχυντον στέφανον τῆς χριστιανικῆς ἐλπίδος.

Τότε οὐδεμία ἀμφιβολία, ὅτι ἡ εὐλογία τοῦ ἐπιφανέντος Κυρίου καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ θὰ εἶναι μετὰ πάντων ἡμῶν.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος

† Ὁ Ἀθηνῶν ΣΠΥΡΙΔΩΝ

Ἀνεγνώσθη ἀντὶ κηρύγματος κατὰ τὴν θεϊαν λειτουργίαν τῶν Χριστουγέννων μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου.

Η ΗΜΕΡΑ ΤΟΥ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΥ ΠΕΝΘΟΥΣ

29 Δεκ. 1949

ΦΩΝΗ ΕΝ ΡΑΜΑ,

Τρεῖς πού δεκάδας χιλιάδων ἀηλίκων παιδιῶν ἤρπασε κατὰ τὰς ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος ἐπιδρομὰς του ὁ ξενοκίνητος κομμουνιστικο-συμμοριτικὸς συρφετὸς ἐκ τῶν μητρικῶν ἀγκαλιῶν καὶ ἀπήγαγεν εἰς τὰς αἰχμαλώτους τοῦ κομμουνισμοῦ γείτονας χώρας, «θρήνος» δ' ἐπὶ τούτῳ «καὶ κλαυθμὸς καὶ ὄδυρμος πολὺς» ἀνεδίδετο ἔκτοτε συνεχῶς ἐκ τῶν σπλάγχων τῶν μητρικῶν ἀνὰ σύμπασαν τὴν Ἑλλάδα· ὀλόκληρος ἡ χώρα ἡμῶν μετεβλήθη εἰς Ραχὴλ κλαίουσαν τὰ οὕτω ὑπὸ τῶν βαρβάρων ἀρπαγέντα τέκνα της. Ἐνῶ δὲ ἀνεμένετο εὐλόγως νὰ ἐξεγερθῇ ἡ πανανθρωπίνη συνείδησις κατὰ τοῦ οὕτως ἀνέδην μίαναντος τὸν πολυῦμνητον ἐπὶ πολιτισμῶ εἰκοστὸν αἰῶνα, ὅλως παραδόξως οὐ μόνον ὁ εἰς ὃν παρεπέμφθη τὸ ζήτημα Ὁργανισμὸς τῶν Ἠνωμένων Ἐθνῶν ἐπέδειξε καταπληκτικὴν ἀνάληψον ἀδιαφορίαν, ἀλλὰ καὶ ἠγνοήθη τὸ ἀνή-

κουστον τερατούργημα εἰς τε τοὺς ἀνὰ τὴν οἰκουμένην ἐπισήμους κύκλους καὶ εἰς τὰς εὐρείας λαϊκὰς μάζας. Μόνον εἰς τὰς σελίδας τῶν σκοτεινοτέρων χρόνων τῆς Ἱστορίας θὰ ἠδύνατό τις νὰ συναντήσῃ τοιοῦτο φαινόμενον, θὰ ἐδικαιολογοῦντο δὲ τὰ θλιβερότερα καὶ διὰ τὴν ἐποχὴν μας συμπεράσματα καὶ αἱ προσβλητικώτεραι κρίσεις. Αἱ κρίσεις δὲ αὐταὶ θὰ ἔπρεπε νὰ ἦνε ἀπείρως περισσότερον δυσμεγεῖς, ἐφ' ὅσον αὐτὸς οὗτος ὁ ΟΗΕ ἐνέγραψε κατὰ τὸν μᾶλλον ἐπίσημον τρόπον εἰς τὸ πρόγραμμα τῶν θεμελιωδῶν του ἀρχῶν ὡς τὸ μᾶλλον πάντων τῶν ζητημάτων προέχον, ὡς τὸ φυσικώτερον καὶ τὸ ἀναντιρρητότερον αἴτημα, τὴν ἄμυναν ὑπὲρ τῶν «δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου». Ἐνῶ δὲ διὰ τοῦ ἀποτομηθέντος ἐγκλήματος προσβάλλεται ὁμαδικῶς τὸ πρότιστον τοῦ ἀνθρώπου δικαίωμα, τὸ κατ' αὐτοῦ δὲ πλήγμα σπαράσσει τὰ σπλάγχνα χιλιάδων γονέων, ἐκ τῆς ἐνώπιον τῆς συνελεύσεως τῶν ἀντιπροσώπων τόσων ἐθνῶν θεωρήσεως τοῦ ζητήματος ἐφάνη ὅτι οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν τυγχάνει τέκνων πατῆρ, ἢ ὅτι θὰ συνεχινεῖτο μόνον ἂν ἰδιά του τέκνα ὑφίσταντο τὴν θλιβερὰν τῶν ἑλληνοπαίδων περιπέτειαν. Ἐντελής στοιχειώδους ἀνθρωπισμοῦ ἀπουσία.

Τοιαύτην ἀξιοθρήνητον κατάστασιν ἀντιμετωπίσας ὁ Πρωθυεράρχης τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας, ἀνέλαβε τὸν ἄθλον τῆς παγκοσμίου διαφωτίσεως ἐπὶ τῆς ἀληθοῦς σημασίας τῆς ἐν λόγῳ κομμουνιστικῆς κακουργίας. Ἐπρεπε νὰ θραυσθῇ ὁ πάγος τῆς ἀγνοίας καὶ τῆς ἀξιομέμπτου ἀδιαφορίας, νὰ θιχθοῦν αἱ χορδαὶ τῶν ἱερωτέρων ἀνθρωπίνων συναισθημάτων, νὰ ἀφυπνισθῇ ἡ ὑπνώτουσα πανανθρωπίνη συνείδησις, καὶ νὰ ἀποδειχθῇ ὅτι ὄχι μόνον ὑπάρχουν ἀκόμη εὐγενεῖς εἰς τὸν κόσμον καρδίαι, ἀλλὰ καὶ ὅτι σύμπας ὁ κόσμος εἶνε μία μεγάλη Καρδία, εὐαίσθητος εἰς τὸν πόνον καὶ ἔτοιμος εἰς ἀλληλέγγυον συμμερισμὸν τῆς ὀδύνης ὅπουδήποτε ἀκούεται στεναγμὸς παραπόνου δι' οἰανδήποτε ἀδικίαν.

Ἡ γνωστὴ ὑπόθεσις τοῦ «δέματος ἐπαναπατριμοῦ» ἔχει ἀποδείξει κατὰ τὸν μᾶλλον περίτρανον τρόπον ὁποίους κοινωνικῆς προνοίας ἄθλους μεθ' ὡς πλειστέης ἐντελείας εἶνε κεκλημένη νὰ ἐπιτελῇ ἡ φιλόανθρωπος ψυχὴ τοῦ ἡμετέρου Πρωθυεράρχου. Μονονουχὶ ἐν

ριπῆ ὀφθαλμοῦ διὰ τῆς ὑπ' αὐτοῦ ἐπικαίρως θεοπισθείσης ὡς «ἡμέρας ἔθνικοῦ πένθους» τῆς μνήμης τῶν ὑπὸ τοῦ Ἡρώδου ἀναιρεθέντων δεκατετρακισχιλίων παιδίων, ἀφοῦ περὶ κυριολεκτικῆς «ἀναιρέσεως» παιδίων καὶ σήμερον πρόκειται, σύμπας ὁ ἀνὰ τὴν οἰκουμένην ἑλληνισμὸς ἐν πένθει βαθεῖ ἤγειρε διάτορον φωνὴν δεήσεως ὑπὲρ αὐτῶν πρὸς τὸ θεῖον Παιδίον τῆς Βηθλεὲμ καὶ διαμαρτυρίας πρὸς πᾶσαν ψυχὴν διὰ τὸ ἀπαισιώτατον τοῦτο κατὰ τοῦ ἀνθρωπισμοῦ ἔγκλημα. Οὐ μόνον δ' ἡ ἐκδήλωσις αὕτη τοῦ ἑλληνικοῦ πένθους ἔσχε παγκόσμιον τὴν ἀπήχησιν, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐκ βαθέων ζωηρὰ τοῦ Πρωθιερέαρχου ὑπὲρ τῶν ἑλληνοπαίδων φωνὴ διεκομίσθη διὰ γραμμάτων καὶ τηλεγραφημάτων, διὰ τοῦ παγκοσμίου τύπου καὶ ραδιοφωνικῶς εἰς τῆς οἰκουμένης τὰ πέρατα, οὕτως ὥστε, ὑπὸ πάντων τῶν τὸν Θεὸν σεβομένων ἠκούσθη μετὰ μεγάλης συμπαιθείας ἡ φωνὴ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας. Καὶ ἔμεινεν ὁ κόσμος κατάπληκτος ἐκ τῆς κομμουνιστικῆς αὐτῆς ἀγοριότητος, καὶ ἡ παγκόσμιος κοινὴ γνώμη ἐχαρκτήρισε τὸ παιδομάζωμα τοῦτο τῶν ἡμερῶν μας ὡς «μίαν τῶν βαρβαρωτέρων πράξεων εἰς τὰ χρονικά τῆς Ἱστορίας», καὶ ἐσημειώθη πανταχόθεν ὀργίλη ἐξανάστασις καὶ βαθὺς ἀποτροπιασμὸς κατὰ τοῦ ἐπαισχύντου τούτου ἐγκλήματος. Ἡ «φωνὴ ἐν Ραμᾷ» τῆ ἑλληνικῆ μετέβαλεν ἐν βραχυτάτῳ εἰς Ραμᾶν σύμπασαν τὴν πεπολιτισμένην ἀνθρωπότητα.

Μεγάλῃ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Κυρίου ἡ δύναμις. Διότι ἡ κραυγὴ τῆς ὑπὲρ τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων εἶνε ἀπήχησις τῆς φωνῆς τοῦ θεοῦ αὐτῆς Ἰδρυτοῦ, ὅπου δὲ αὕτη ἀκούεται, ἀδύνατον νὰ μὴ εὖρη ἀπήχησιν εἰς τὴν ἀνθρωπίνην καρδίαν. Ὑπάρχουν δ' ἀνθρώπινα καρδία καὶ εἰς αὐτὸν ἔτι τὸν αἰῶνα τὸν εἰκοστόν.

Ἐνώπιον τοῦ διαιωνιζομένου κακοῦ τῆς κατακρατήσεως τῶν, παρὰ πᾶν θεῖον καὶ ἀνθρώπινον δίκαιον, ἀρπαγέντων καὶ εἰς ξένας χώρας βίβη ὀδηγηθέντων δεκάδων χιλιάδων Ἑλληνοπαίδων, ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Σπυρίδων, ὡς ἀρχηγὸς τῆς Ἐκκλησίας διερμενεύων τὰ αἰσθητάματα τῶν πνευματικῶν Ἰδρυμάτων καὶ τῶν Ἐπιστημονικῶν, Ἐπαγγελματικῶν ὡς καὶ τῶν γυναικείων Ὁργανώσεων, ἐκφραζουσῶν τὴν Πανελλήνιον ὀδύνην καὶ ἀγανάκτησιν διὰ τὸ ἀνήκουστον διεθνὲς τοῦτο ἔγκλημα, ἀνέλαβε τὴν ἠγεσίαν τῆς προσπαθείας πρὸς

ἐπαναπατρισμόν τῶν θυμάτων τούτων τοῦ θηριώδους παιδομαζώματος καὶ κατήρτισε μεγάλην Ἐπιτροπὴν, ἣτις ὑπὸ τὴν προεδρείαν αὐτοῦ συνελθοῦσα προέβη εἰς τὴν ὀργάνωσιν αὐτῆς. Ἡ ἔναρξις τῆς προσπαθείας ταύτης ἐσημειώθη διὰ τῆς ὑπὸ τοῦ Μακαριώτατου Ἀρχιεπισκόπου καθιερώσεως ὡς ἡμέρας Πανελληνίου Πένθους τῆς 29ης Δεκεμβρίου, καθ' ἣν ὑπὸ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τελεῖται ἡ μνήμη τῶν ὑπὸ τοῦ Ἡρώδου σφαγιασθέντων ἀδῶν νηπίων τῆς Βηθλεὲμ καὶ τῶν περιχώρων αὐτῆς, τὸ πένθος δὲ τοῦτο ἐτηρήθη καθ' ἅπασαν τὴν χώραν καὶ ἐξεδηλώθη κατὰ τρόπον, πράγματι, συγκινητικὸν ἀπὸ μέρους τῶν καθ' ἅπασαν τὴν ὑφήλιον ἐγκατεστημένων ὁμογενῶν, ἀπήχησαν βαθέως εἰς τὴν ψυχὴν σύμπαντος τοῦ ξένου πεπολιτισμένου κόσμου.

Ἀφ' ἑσπέρας τῆς προτεραίας, ἦτοι τὴν 28 Δεκεμβρίου, ἐκλήθησαν εἰς τὰ Ἀνάκτορα οἱ ἐν Ἀθήναις ἀντιπρόσωποι τοῦ παγκοσμίου τύπου, πρώτη δ' ἀποτείνασα πρὸς αὐτοὺς τὸν λόγον ἡ Α. Μ. ἡ Βασίλισσα, ἀφοῦ ἠχαρίστησεν αὐτοὺς διότι ἦλθον νὰ ἐνημερωθοῦν διὰ τὴν ἡμέραν τοῦ ἔθνικοῦ πένθους ἕνεκα τοῦ παιδομαζώματος, ἐτόνισε πόσον ὁ πόνος τῶν μητέρων τῶν ἀπαχθέντων παιδίων εἶνε καὶ ἰδιόκοσμος τῆς πόνοσ, ἀφοῦ ἡ ἰδία εἶνε μητέρα παιδιῶν καὶ ὡς τοιαύτη διερμηνεύει τὸ ὑφ' ὀλοκλήρου τοῦ ἑλληνικοῦ ἀγόμενον σήμερον πένθος.

Μεθ' ὃ ὁ Μακαριώτατος ὁμιλήσας πρὸς τοὺς δημοσιογράφους εἶπε τὰ ἑξῆς :

«Ἡ συνάντησίς μας αὕτη, ἀγαπητοὶ Κύριοι, ἔπρεπε νὰ γίνῃ ἐνώπιον ὄλων τῶν μητέρων τῆς Ἑλλάδος. Ἐπειδὴ ὁμως τοῦτο δὲν ἦτο δυνατόν, διὰ τοῦτο παρεκαλέσαμεν τὴν Σεπτὴν ἡμῶν Ἀνασσαν, ὡς τὴν πρώτην μητέρα τῆς Ἑλλάδος καὶ ὡς ἀντιπροσωπεύουσαν ὄλας τὰς ἑλληνίδας μητέρας, νὰ παρίσταται κατὰ τὴν ὥραν ταύτην μεταξύ ἡμῶν, ἵνα χρησιμεύσῃ ὡς ἀνάδοχος τῶν ἐγγυμένων καὶ ὡς ἐγγύησις πρὸς ὄλας τὰς μητέρας τῶν ἀπαχθέντων παιδίων, ὅτι ὁ πόνος τῶν εἶναι καὶ πόνος ὀλοκλήρου τοῦ ἔθνους. Τοῦτο δὲ ἀκριβῶς ἤγαγεν εἰς τὴν σκέψιν, ὅπως ἡ συνάντησίς μας αὕτη γίνῃ ὄχι μόνον ἐνώπιον τῆς Α. Μεγαλειότητος τῆς Βασίλισσης, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ χώρῳ τοῦ Βασιλικοῦ Παλατίου. Διότι, ἤδη, ὅτε ἠτύχησαμεν νὰ ἀποκτήσωμεν ἔθνικὴν καὶ λαοφιλήτον Δυναστείαν, οἱ σεπτοὶ ἡμῶν Ἀνακτες ἀποτελοῦν αὐτὴν τὴν ψυχὴν τοῦ ἔθνους, τὴν συνισταμένην τῆς θελήσεως, τῶν πόνων καὶ τῶν πόθων αὐτοῦ, τὸ δὲ Βασιλικὸν Παλάτιον τὴν κιβωτὸν τῆς τοιαύτης πολυτίμου παρακαταθήκης. Ἄλλως τε καθ' ὄλην τὴν διάρκεια τῆς ὑπερχιλιετοῦς Ἱστορίας τῆς Βυζαντινῆς αὐτοκρατορίας, ἡ Ἁγία Σοφία καὶ τὸ ἱερὸν Παλάτιον ἦσαν ἀναποσπάτως συνδεδεμένα. Ἐκκλησία καὶ Πολιτεία, ἐν ἀγαστῇ συμπονοῖα ἐπηγρόπουν ἐπὶ τῶν τυχῶν τοῦ ἔθνους. Εἰς τὸν σεπτὸν λοιπὸν τοῦτον χώρον, ἀγαπητοὶ Κύριοι, δύναμαι νὰ εἶπῃ, συστεγάζεται ἡ ψυχὴ ὀλοκλήρου τοῦ ἔθνους καὶ μεθ' ἡμῶν συμπαρίστανται συμβολικῶς ὄχι μόνον τὰ ἑκατομμύρια τῶν ἀπανταχοῦ ζώντων Ἑλλήνων, ἀλλὰ καὶ αἱ ἄπειροι μυριάδες τῶν ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας καὶ τοῦ πολιτισμοῦ ἐκ τοῦ ὀλιγαριθμοῦ τούτου λαοῦ θυσιασθέντων προμάχων. Ὑπὸ τριαύτας προϋποθέσεις, ἡ συγκέντρωσίς μας αὕτη παύει νὰ ἀποτελῇ συνήθη δημοσιογραφικὴν συνέντευξιν καὶ λαμβάνει τὸν χαρακτηριστικὴν ἀληθοῦς μυσταγωγίας Ὅταν ἕνα ὀλόκληρον ἔθνος ἐκφράξῃ τὸν πόνον του, εἶναι ὄντως στιγμὴ ἱερά.

Παρεκαλέσαμεν ὄμως νὰ παρίσταται ἐνταῦθα καὶ συμβολικὴ ἀντιπροσωπεία τῶν ἀτυχῶν ἐκείνων μητέρων, τῶν ὁποίων ἠρπάγησαν τὰ τέκνα ὑπὸ τῶν κομ-

μουνοιστών και έξακολουθούν να κρατούνται εις τὰς ξένας χώρας, όχι μόνον διά να ἔχητε τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἀκοῦσθε ἀπὸ τῶν ἰδίων των χειλέων τὴν τραγωδίαν ἐκάστης, ἢ ὅποια μὲ μικρὰς ἐκάστοτε παραλλαγὰς ἀντιπροσωπεύει τὴν τραγωδίαν χιλιάδων ἄλλων ἑλληνικῶν οικογενειῶν, ἀλλὰ καὶ διά νὰ χρησιμεύσουν πρὸς τὰς ὑπολοίπους μαρτυρικὰς αὐτὰς μητέρας ὡς οἱ φορεῖς τῆς παρηγορίας, ὅτι ὀλόκληρον τὸ "Ἔθνος, καὶ δι' ὑμῶν ὀλόκληρος ἡ πεπολιτισμένη ἀνθρωπότης, συμμερίζεται τὸν πόνον των. "Ὅταν ἐπιστρέψουν εἰς τὰ χάρια των πρέπει νὰ δύνανται νὰ διαβεβαιώσουν τὰς ἄλλας ἀπορφανισθείσας μητέρας, ὅτι ἡ ὑπόθεσις των δὲν εἶναι μόνον ὑπόθεσις ὀλοκλήρου τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, ἀλλ' ὅτι ἔχει ἀρχίσει νὰ γίνετα ὑπόθεσις καὶ πάσης ψυχῆς, ἢ ὅποια πιστεύει εἰς τὴν ἀξίαν τῆς ἀνθρωπίνης προσωπικότητος καὶ εἰς τὰ ὑψηλὰ ἀνθρώπινα ἰδανικά.

Αὐτὸς δὲ εἶναι καὶ ὁ σκοπὸς τῆς σημερινῆς μας συναντήσεως. Δὲν ἀποσκοπεῖ, δηλαδή, εἰς τὸ νὰ δώσῃ πρὸς τὸ ἑλληνικὸν καὶ τὸ παγκόσμιον κοινὸν σπαραξιστὴν δημοσιογραφικὴν ὕλην, ἀλλ' εἰς τὸ νὰ γίνῃ σαφῶς ἀντιληπτός ὑπὸ ὀλοκλήρου τῆς πεπολιτισμένης ἀνθρωπότητος ὁ πόνος τῶν δεκάδων χιλιάδων ἑλληνίδων μητέρων ὡς πόνος ὀλοκλήρου τοῦ ἑλληνικοῦ "Ἔθνους. Μέχρι τοῦδε, παρὰ τὰς ἀγωνιώδεις προσπάθειας τῶν ἀρμοδίων καὶ γενικώτερον τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, καὶ τὰς ἐπαινετὰς καὶ ἀξίας πάσης εὐγνωμοσύνης σημειωθείσας ἀνὰ τὸν κόσμον μεμονωμένως φιλανθρωποῦς ἐκδηλώσεις, δὲν κατέστη δυνατόν οὔτε ἓνα παιδί νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὰς μητρικὰς ἀγκάλας. Εἰς τοῦτο ὁμοῦ ὀφείλομεν νὰ ὁμολογήσωμεν, ὅτι ἴσως κατὰ πρῶτον λόγον πταίωμεν ἡμεῖς οἱ ἴδιοι, διότι δὲν ἠδυνήθημεν νὰ σὰς διαφωτίσωμεν ἐπαρκῶς. Δὲν ἦτο ὁμοῦ δυνατόν νὰ γίνῃ ἄλλως. Διότι ὀλόκληρον τὸ "Ἔθνος, ἀπασχολημένον εἰς τὴν τρομερὰν ἐκείνην πάλην ζωῆς ἢ θανάτου πρὸς ὑπεράσπισιν τῆς ἐλευθερίας του καὶ τῆς ὁμαλῆς λειτουργίας τῶν δημοκρατικῶν του θεσμῶν, ἀλλὰ καὶ τῆς διατηρήσεως τῆς πίστεώς του καὶ τῶν ἔθνικῶν καὶ οικογενειακῶν του παραδόσεων, μαχόμενον ταῦτοχρόνως ὡς πρόμαχος τῆς ἐλευθερίας ὀλοκλήρου τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου, δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐκφράσῃ κατὰ τὸν προσηκόντα τρόπον τὸ βαρὺ πένθος του διὰ τὸ ἀνήκουστον ἔγκλημα τοῦ παιδομαζώματος. Τοιοῦτοτρόπως ἡ παγκόσμιος κοινὴ γνώμη δὲν ἦτο εἰς θέσιν νὰ ἀντιληφθῇ οὔτε τὸ μέγεθος, πολὺ δὲ περισσότερον, οὔτε τὸ νόημα τοῦ πόνου τοῦ "Ἔθνους μας.

Παρακαλῶ, λοιπόν, ἀγαπητοὶ Κύριοι, νὰ διαφωτίσῃτε τὴν διεθνή κοινὴν γνώμην ἐπὶ τοῦτου: "Ὅτι ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον πληροὶ ἀφάτου πόνου καὶ ἱερᾶς ἀγανακτήσεως πᾶσαν ἑλληνικὴν ψυχὴν, εἶναι ὅτι, όχι μόνον παρὰ πάντα θεῖον καὶ ἀνθρώπινον νόμον, ἐν μέσῳ εἰκοστῶ αἰῶνι, ἀπεσπᾶσθησαν βιαίως ἀπὸ τὰς μητρικὰς ἀγκάλας καὶ ὑποβάλλονται ἤδη εἰς ἀπεριγράπτους τάλαιπωρίας δεκάδες χιλιάδες ἑλληνοπαίδων, ἀλλὰ καὶ διαφθείρονται τὴν συνείδησιν οὕτως, ὥστε ἀνδροῦμενα ἀποβῶσι μητραλοῖαι. Καὶ τὸ χειρότερον, ὅτι, ἐνῶ τοιαῦτα καὶ τοιαύτης ἐκτάσεως διαπράττονται ἐγκλήματα, ἡ ἀνθρωπότης παρίσταται ἐνώπιον αὐτῶν ἀπαθῆς ἢ μόλις καὶ μετὰ βίας συγκινομένη. Δὲν εἶναι, δηλαδή, ἡ ἀπώλεια τοσοῦτων χιλιάδων ἀνθρωπίνων υπάρξεων ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον ἐξεγείρει τὴν ἑλληνικὴν ψυχὴν. Αἱ θυσίαι δὲν εἶναι τι τὸ ἀσύνηθες εἰς ἡμᾶς. "Ἡ τε πολιτικὴ καὶ ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἱστορία τῆς Ἑλλάδος εἶναι πλήρης ἀπὸ ἐκατόμβας Ἠρώων καὶ Μαρτύρων, οἵτινες ἔπεσαν εἰς τὸν ἄδοξον ἀγῶνα πρὸς προάσπισιν τῶν ἀνθρωπίνων ἰδανικῶν.

Τοῦναντίον, ἡ ἑλληνικὴ ψυχὴ, ἔχουσα τὴν συναίσθησιν ὅτι ἀποτελεῖ ἓνα τῶν κυριωτέρων παραγόντων καὶ δημιουργῶν τοῦ ἀνθρωπίνου πολιτισμοῦ καὶ γνωρίζουσα ὅτι οὐδὲν μέγα εἶναι δυνατόν νὰ ἐπιτευχθῇ χωρὶς μεγάλας καὶ σημαντικὰς θυσίας, προσέφερε πάντοτε ὀλοψύχως τὴν θυσίαν τοῦ αἵματος. Ἐν τῇ

συναίσθησιν ταύτῃ ἡ Ἑλλάς ἠγωνίσθη πάντοτε ἡρωϊκῶς κατὰ τῆς βαρβαρότητος καὶ ἐθυσίασθαι ἀδίστακτως διὰ τὰ δικαιώματα ὄλων τῶν ἐλευθέρων ἀνθρώπων. Τοῦτο δὲ ἀκριβῶς εἶναι ἡ αἰτία τοῦ γεγονότος, ὅτι ἡ ἑλληνικὴ φυλὴ, παρὰ τὴν ζωτικότητά καὶ δημιουργικὴν τῆς δυνάμιν, μετὰ πάροδον τριῶν χιλιετηρίδων, παραμένει τόση εἰς ἀριθμὸν, ὡς δεῖ τὸ πρῶτον ἐνεφανίσθῃ εἰς τὸ προσκήνιον τῆς ἱστορίας.

Δὲν θλίβεται, λοιπόν, ὁ ἑλληνικὸς κόσμος διὰ τὰς δεδικαιολογημένας θυσίας αἵματος, τοῦναντίον ἐγκαυχᾶται εἰς αὐτάς: καὶ τὰς θεωρεῖ ὡς τίτιον τιμῆς, τὸν ὅποιον διεξεδίκησαν ὑπερηφάνως ὄλαι αἱ γενεαὶ τῶν Ἑλλήνων. Δὲν θρηνεῖ ἀκόμη διὰ τὰς τελευταίας θυσίας αἵματος, τὰς οὐχὶ ἀσημάντους ἄλλως τε, ἐν τῇ προαίτια τῆς παγκοσμίου ὑποθέσεως τῆς ἐλευθερίας τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων. Ἄλλ' ἐξανίσταται, θεωρεῖ ἀπαράδεκτον καὶ ἔχει τὴν δικαίαν ἀξίωσιν ἀπὸ τὴν παγκόσμιον συνείδησιν νὰ ἐξεγερθῇ ἐξ ἴσου καὶ νὰ θεωρηθῇ ὡς ἰδίαν ὑπόθεσιν τὴν ἀπόδοσιν τῶν ἀπαχθέντων τέκνων τῆς.

"Ὁ ἀρχαῖος Ἀθηναῖος νομοθέτης δὲν ἐθέσπισε ποινὰς διὰ τοὺς μητραλοῖας, διότι δὲν ἠδύνατο νὰ πιστεύσῃ ὅτι θὰ εὗρεθῇ ἄνθρωπος νὰ φονεύσῃ τὴν μητέρα του. Καὶ ὁμοῦ διὰ τὸ στρυγερὸν καὶ ἀποτρόπαιον τοῦτο ἔγκλημα προορίζονται καὶ προπαρασκευάζονται ἐπιμόνας καὶ ἐπιμελῶς σήμερον τὰ ἀτυχεῖα ταῦτα πλάσματα. Ὁ ἑλληνικὸς κόσμος, ἐκπροσωπούμενος ἐν τοῦτω ἰδιαιτέρως ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, γνωρίζει καλῶς τὰς συνεπειὰς τῆς φρικαλέας ταύτης πράξεως.

"Ἡ σατανικὴ ἐφύρεσις τῆς ἐπὶ τουρκοκρατίας ἐφαρμογῆς τοῦ παιδομαζώματος καὶ τοῦ σχηματισμοῦ τῶν γενιτσαρικῶν ταγμάτων κατέστησε δυνατόν τὴν δι' ἑλληνικῶν αἵματος στερεώσιν καὶ συνεχίσιν τῆς Ὄθωμανικῆς αὐτοκρατορίας καὶ τὴν καταδυναστεύσιν τοῦ ἑλληνισμοῦ. Τὸ βάρβαρον τοῦτο σύστημα ἀντιγράφουσι κυνικῶς σήμερον οἱ βόρειοι γείτονές μας. Καὶ τότε μὲν δὲν ὑπῆρχον Διεθνεῖς Ὄργανισμοί, δὲν ὑπῆρχε παγκόσμιος συνείδησις, δὲν ὑπῆρχε κοινὴ γνώμη. Νᾶ ἐπιναλαμβάνηται ὁμοῦ σήμερον τὸ φαινόμενον καὶ ὁ Ὄργανισμὸς τῶν Ἠνωμένων Ἐθνῶν νὰ περιορίζηται μόνον εἰς εὐχὰς, τοῦτο ἀποτελεῖ στίγμα διὰ τὴν ἀνθρωπότητα, ἀλλὰ καὶ θλιβερῶς ἀποκαρδιωτικὸν σύμπτωμα διὰ τὸ μέλλον τοῦ κόσμου.

Μία ὑπόθεσις τόσον δικαία—τόσον ἐξοφθάλμως δικαία, ὥστε οὐδ' αὐτοὶ οἱ ἔβραν τοῦ Παραπετάματος ἐτόλμησαν νὰ μειοψηφίσουν κατὰ τὰς συζητήσεις τοῦ θέματος τοῦτου—δὲν ἐξεγείρει τὸν ἐλεύθερον κόσμον εἰς ἀποτελεσματικὴν ἀντίστασιν, ὥστε νὰ προκαλέσῃ ἐπανόρθωσιν τοῦ δικαίου. Τοιοῦτοτρόπως οἱ κακοποιοὶ ἐνθαρρύνονται καὶ δικαίως συνάγουσι τὸ σμπέρασμα, ὅτι ὁ ἑλληνοχριστιανικὸς πολιτισμὸς ἐγήρασεν, ἔχασε τὴν δυνάμιν ἀντίστασεως καὶ εἶναι προωρισμένος νὰ ἐξαφανισθῇ.

"Ὁμολογουμένως τὰ προγνωστικά ἀπὸ τὴν μέχρι τοῦδε πορείαν τοῦ ζητήματος εἶναι ἀποκαρδιωτικά. Ἄλλ' ἡ ἑλληνικὴ καρδιά δὲν ἀποθαρρύνεται εὐκόλως. Δὲν θέλει νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸν ἀγῶνα. Ἀπογοητευθεῖσα ἀπὸ τὰς κρατικὰς καὶ διεθνεῖς ἐνεργείας, προσέφυγε, κατὰ μακράϊωνα συνήθειαν, ἀπὸ τῆς Βασιλείας του μέχρι καὶ τοῦ ἐργάτου, εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ὡς οἱ νεοσσοὶ πρὸς τὴν μητέρα. Καὶ ἡ Ἐκκλησία οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἐδίστασε νὰ ἀναλάβῃ τὸν ἀγῶνα, παρὰ τὸ λογικῶς ἄπελπι αὐτοῦ. Ἀνελάβομεν, διότι πιστεύομεν πρῶτον εἰς τὸν Θεόν, τὸν προστάτην τοῦ Δικαίου καὶ τῆς Ἠθικῆς Τάξεως ἐν τῷ κόσμῳ. Πιστεύομεν εἰς τὸν Χριστόν, τὸν εὐλογήσαντα τὰ παιδιά. Πιστεύομεν ἀκόμη, παρὰ πᾶσαν ἀντίθετον ἔνδειξιν, εἰς τὴν δυνάμιν τοῦ Ἁγαθοῦ ἐν τῷ κόσμῳ καὶ τὸν τελικὸν θρίαμβόν του. Ἀνελάβομεν ἐπίσης τὸν ἀγῶνα, διότι πιστεύομεν ὅτι ἡ ὑπόθεσις αὕτη δὲν εἶναι μόνον ἑλληνικὴ. Τὸ νὰ διατηρηθῇ ἢ νὰ πέσῃ ὁ σύγχρονος πολιτισμὸς δὲν εἶναι ὑπόθεσις, ἢ ὅποια ἀφορᾷ μόνον τὴν χώραν ἡμῶν. Καὶ ἀπὸ τὴν ἐξακολουθήσιν ἢ τὴν ἐξά-

λειψίν του συγχρόνου αίσχους του παιδομαζώματος, από την στάσιν, την οποίαν θα λάβη έναντι αυτού ή πεπολιτισμένη ανθρωπότης, εξαρτάται ή διατήρησις ή εξαφάνισις του πολιτισμού του αιώνός μας. Άλλοίμονον όχι εις την κοινωνίαν εκείνην, εις την οποίαν γίνονται έγκλήματα, διότι έγκλημα πάντοτε μικρόν ή μέγα, άλίγον ή πολύ. θα ύπάρχη, άλλ' εις την κοινωνίαν εκείνην, ή όποία δέν τιμωρεί τό έγκλημα, ή ακόμη χειρότερον, άδιαφορεί έναντι του έγκλήματος και συνεπώς τό ένθαρρύνει. Η Έλλάς, διά στόματος του Προκαθημένου της Έκκλησίας της, έπιθυμεί και έν τούτω άπέναντι του πεπολιτισμένου κόσμου να πράξη τό καθήκον της. Μέχρι της στιγμής είχε την θλιβεράν παρηγορίαν ότι συνένοχος εις την τοιαύτην στάσιν ήτο και αύτή ή ίδια, διότι δέν είχε άπαρκώς διαφωτίσει την παγκοσμίαν κοινήν γνώμην. Τώρα όμως θέλει να κρούση τόν κώδωνα του κινδύνου και να τόν είδοποιήση ότι ό πολιτισμός μας ύπό τοιαύτας συνθήκας θα εξαφανισθή.

Πιστεύομεν όμως ότι ό άγγλοσαξωνικός κόσμος, ό όποιος δικαίως εξέγέρθη πρό τινων έτών διά την άπαγωγην ενός και μόνου παιδίου, του υιού του περιφήμου Λίντμπεργκ, άν διαφωτισθή άπαρκώς περί τίνος πρόκειται, δέν θα άδιαφορήση περί της τύχης δεκάδων χιλιάδων έλληνοπαίδων. Δέν θέλομεν να πιστεύσωμεν ότι οι λαοί, οι έμπεποτισμένοι από τό έλληνοχριστιανικόν πνεύμα, θα άνεχθώσι τοιούτον άνοσιούργημα. Δέν δυνάμεθα να πιστεύσωμεν, ότι οι πάσης φυλής και παντός θρησκευάτος πεπολιτισμένοι άνθρωποι, οι πιστεύοντες εις την έλευθερίαν της συνειδήσεως και την αξίαν της ανθρωπίνης προσωπικότητος και άποδεχόμενοι τόν θεσμόν της οικουμένης ως βάθρον της κοινωνικής ζωής, θα μείνωσιν άσυγκίνητοι πρό του δυστυχήματος ενός λαού, του όποιου τό μόνον σφάλμα ύπήρξεν ότι από τριών χιλιτηρίδων έξακολουθεί προβάλλον τά στήθη του έναντιον της βαρβαρότητος, προς προάσπισιν τών ανθρωπίνων δικαιωμάτων, μη φειδόμενος θυσιών αίματος.

Και όταν ή παγκόσμιος κοινή γνώμη εξέγερθή, ουδέμία τότε κακοποιός δύναμις θα είναι ίκανή να άντιστή εις την πίεσίν της. Έχομεν τό προηγούμενον της Έλληνικής Έπαναστάσεως. Και τότε αι Κυβερνήσεις ήσαν διατακτικά—κατά περισσότερον—άντιδραστικά. Άλλ' ή πίεσις της κοινής γνώμης, ή όποία δέν είχε τότε ούτε την δύναμιν ούτε τά μέσα πίεσεως, τά όποία διαθέτει σήμερα, παρέσυρεν έν τέλει τάς Κυβερνήσεις εις την όδόν του Δικαίου και της Ηθικής.

Η παγκόσμιος λοιπόν κοινή γνώμη άπομένει τό ύστατον καταφύγιόν μας και προς αύτήν, προς την παγκόσμιον συνειδήσιν, άπευθύνεται έκκλησις και ίκεσία.

Την έκκλησιν δέ ταύτην παρακαλείσθε σεις, οι κατ' έξοχην εκπρόσωποι και φορείς της παγκοσμίου κοινής γνώμης, να μεταφέρητε εις τά πέρατα της Οικουμένης—εις την καλύβην του πτωχού και εις τό μέγαρον του πλουσίου, εις τό εργαστήριον και την καθέδραν του σοφού έπιστήμονος και εις τό εργαστάσιον του εργάτου.

Η Έκκλησία της Έλλάδος έξορκίζει πάντας έν όνόματι Έκεινου, του όποιου την Γέννησιν έορτάζομεν κατά τάς άγιές ταύτας ήμέρας, του μόλις σωθέντος από άνάλογον διωγμόν και χάριν του όποιου έπασαν θύματα χιλιάδες νηπίων, να συγκινήθωσι και να ενδιαφερθώσι διά την τύχην τών άτυχών έλληνοπαίδων.

Έξορκίζει τάς άπανταχού μητέρας και τούς πατέρας, αναλογιζόμενους τί θα έστοιχίζεν εις τάς καρδιάς των άνάλογος τύχη τών τέκνων των και άπουσία αυτών από την οικουγενιακήν τράπεζαν κατά τάς άγιές ταύτας ήμέρας, να θεωρήσωσιν ως ιδικήν των την ύπόθεσιν τών άπαχθέντων έλληνοπαίδων και να ασκήσωσιν άνάλογον πίεσιν έκαστος έν τω κύκλω τών δυνατότητων του.

Έξορκίζει πάντα χριστιανόν και πάντα θρησκευόντα

άνθρωπον να αναλογισθή τό τραύμα, τό όποιον καταφέρεται κατά της έννοιας της οικουγενείας και της θρησκείας και να διαμαρτυρηθή έντόνως. Να εξέγερθή, να πίεση δι' όλων τών δυνατών μέσων, προς έπανόρθωσιν του άδικήματος.

Έξορκίζει τούς έλευθέρους ανθρώπους, τούς θεωρούντας την έλευθερίαν της συνειδήσεως ως πρωταρχικόν δρον της ανθρωπίνης ζωής, να εξέγερθώσι κατά της άουστόλου προσβολής τών ανθρωπίνων δικαιωμάτων.

Έξορκίζει τούς κυβερνώντας και ισχυρούς να ένθυμηθώσι, κατά τάς άγιές ταύτας ήμέρας, ότι είναι άνθρωποι και οικουγενειάρχαι και να ύποκατασταθώσι προς στιγμήν εις τά συναισθήματα και την πικρίαν τών Έλληνών γονέων.

Έξορκίζει, τέλος, τόν παγκόσμιον Τύπον, τόν ακόιμητον και παντοδύναμον φρουρόν τών ανθρωπίνων ιδανικών, να θελήση να υιοθετήση την ύπόθεσιν της άποδόσεως τών άπαχθέντων παιδιών, ως ζωτικόν και πρωταρχικόν πρόβλημα παγκοσμίου ένδιαφέροντος—όπως και είναι—και να ασκήση άκραίαν την ευεργετικήν έπιρροήν του προς την κανέθυσιν ταύτην.

Η Έκκλησία της Έλλάδος, ως συνισταμένη της ψυχής όλοκλήρου του έλληνικού λαού, άποθέτουσα πίσαν την έλπίδα της εις τόν Θεόν και την παγκόσμιον κοινήν συνειδήσιν, άπεκδέχεται δικαίωσιν. Και πιστεύει άκραδάντως ότι θα δικαιώθη. Και με την πίστιν ταύτην δέεται του έν Φάτιη γεννηθέντος Χριστού, όπως χαρίζεται εις τόν κόσμον άπαντα την ειρήνην Αυτού, την πάντα νοϋν υπερέχουσαν (Φιλίπ. δ' 7).

Η Α. Μ. ή Βασίλισσα, μετά ταύτα, όμίλησεν άγγλιστι από του Ραδιοφώνου άπευθυνομένη προς την παγκοσμίαν κοινήν γνώμην, ως ή πρώτη Έλληνίς Μητήρ και έκφράζουσα τόν Πανελλήνιον μητρικόν πόνον. Η όμιλία αύτη της Α. Μ. μετεδόθη άμέσω, και έλληνιστι από του Ραδιοφωνικού Σταθμού, έχε. δ' ως ακολουθώς:

«Όπως οι περισσότεροι από σας, που ζήτη μία εύτυχημένη οικουγενιακή ζωή, έώρτασα κι' εγώ τό Χριστούγεννα με τά παιδιά μου. Τό χαρούμενο γέλιο τους άντηχεί ακόμη σι' αυτιά μου. Αυτό θα έπρεπε να μου θερμάνη την καρδιά και να με γεμίση χαρά. Άλλά σκέπτομαι τις άλλες εκείνες Έλληνίδες μητέρες, τών όποιών τά παιδιά άρπαξαν οι κομμουνιστικές συμμορίες και τά τράβηξαν διά της βίας στις χώρες που βρίσκονται πίσω από τό Σιδηρόν Παραπέτασμα.

»Έν όνόματι όλοκλήρου του Έθνους και ειδικώτερα έν όνόματι τών οικουγενειών που έπλήγησαν ζητώ σήμερα από τόν πολιτισμένο κόσμο: «Προσευχηθήτε μαζί μου διά την τύχην αυτών τών 28.000 άπαχθέντων παιδιών». Αι μητέρες τους έρχονται σέ μένα και μου ζητούν βοήθειαν. Είδα τό άπελπισμένο βλέμμα τους και ήκουσα τούς σπαρακτικούς λυγμούς των. Μαζί με τις σπαραγμένες αυτές καρδιές και τις άδειανές τους άγκαλιές στρέφωμαι προς όλους σας σήμερα και σας παρακαλώ έν όνόματι του Θεού και έν όνόματι τών παιδιών σας: «Βοηθήστε με να ξυπνήσω την συνειδήσιν του κόσμου, προσθέσετε την φωνήν σας εις την ιδικήν μας για να έπιστρέψουν τά παιδιά αυτά στην άγκαλιά τών μητέρων των». Πάρα πολύ καιρό ό πολιτισμένος κόσμος έμεινε βουβός. Η σιωπή μπροστά σέ τέτοιο κτύπημα ένισχύει περισσότερο τό έγκλημα και μας μεταβάλλει όλους σέ συνενόχους.

Λησμονήσατε ότι πρό όλίων έτών ακόμη ή τύχη ενός μικρού άγοριού, όνόματι Λίντμπεργκ, συνεκλόνισε όλόκληρη την ανθρωπότητα; Εις την Έλλάδα θρηνούμε διά την τύχην 28.000 μικρών Λίντμπεργκ. Η μοίρα των δέν είναι όλιγώτερον τραγική. Όχι μόνον σωματικάς εξερριζώθησαν από τούς γονείς των και από τό άγαπημένο περιβάλλον τους, αλλά οι άθως μικρές ψυχές τους συστηματικάς δηλητηριάζονται έναντιον

των γονέων των, τῆς χώρας τῶν καὶ τοῦ Θεοῦ μας.

»Τὰ Χριστογενεῖα αὐτὰ καμμιά στοργικὴ μητέρα δὲν τοὺς διηγῆθηκε τὴν ἱστορία τοῦ γελαστοῦ Θεοῦ Βρέφους. Κανένα μῆνυμα ἀγάπης δὲν θὰ φθάσῃ σ' αὐτὰ εἰς τὰ στρατόπεδα συγκεντρώσεως πίσω ἀπὸ τὸ Σιδηροῦν Παραπέτασμα. Αὐτὰ ὅμως περιμένουν νὰ τὰ σώσωμεν ἡμεῖς ὅλοι, οἱ ὅποιοι πιστεύομεν ἀκόμη καὶ ἔχομεν πίστιν στὰ λόγια τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ὅταν ἔλεγε: «Ἄφετε τὰ παιδιά ἐλθεῖν πρὸς Με, αὐτῶν γὰρ ἔστιν ἡ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν».

Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ἀπηνυθύνθη πρὸς τοὺς Ὀρθοδόξους Πατριάρχας ΚΠόλεως, Ἀλεξανδρείας, Ἀντιοχείας καὶ Ἱεροσολύμων ἐπικαλούμενος τὴν συμπαράστασιν αὐτῶν πρὸς ἀπελευθέρωσιν τῶν κατακρατουμένων ἐν τῇ ξένη Ἑλληνοπαίδων, διὰ τῆς ἀκολούθου ἐπιστολῆς:

Αριθ. Πρωτ. 3352
Διακ. 257

Παναγιώτατε καὶ Θεϊότατε Ἀρχιεπίσκοπε Κωνσταντινουπόλεως, Νέας Ρώμης καὶ Οἰκουμενικῆ Πατριάρχα, ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ Σεβασμιώτατε καὶ περισπούδαστε ἀδελφὲ καὶ συλλειτουργε Κύριε Ἀθηναγόρα, τὴν Ὑμετέραν Παναγιότητα ἐν Κυρίῳ κατασπαζόμενοι ἡδέως πάνυ προσαγορεύομεν.

Οἶδε πάντως ἡ Ὑμετέρα Θειοτάτη Παναγιότης ὅσα μὲν ἐπὶ συναπτήν που δεκαετίαν ἀνήκεσια δεινά, κατὰ θέλειν παραχώρησιν, ὑπέστη καὶ ὑφίσταται ἔτι δ' καθ' ἡμᾶς εὐσεβῆς λαὸς ἀπὸ τῆς ξενοκινήτου ἀνταρσίας, ὅσος δὲ πόνος ἐν μαρτυρίοις ἀλαλήτοις πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα συνέχει ἐκ τῆς ὑπὸ ἀγρυπνίαν συρφετοῦ τῶν ἐπιδρομῶν πρωτοφανοῦς τῆς χώρας ἡμῶν ἐρημώσεως.

Καὶ ἐκ τῶν ἀφάτων μὲν τούτων δοκιμασιῶν Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν, προσσχὼν εἰς τὴν φωνὴν τῶν ἀπαύσιων ἡμῶν πρὸς Αὐτὸν δεήσεων, ἐναγχος ἐξήγαγεν ἡμᾶς εἰς ἀναμνήσιν, συντρίψας τὰ βέλη τοῦ πονηροῦ «εἰ μὴ γὰρ Κύριος ἦν ἐν ἡμῖν ἐν τῷ ἐπαναστήναι ἀνθρώπους ἐφ' ἡμᾶς, ἄρα ζῶντας ἂν κατέπιον ἡμᾶς».

Καὶ ἡ παγίς μὲν συνεπίβη, καὶ ἡμεῖς ἐροῦσθημεν, ἐλεηθέντες παρὰ Θεοῦ. Ἀλλ' ἐξακολουθεῖ δάκνουσα τὰς ψυχὰς τοῦ λαοῦ ἡμῶν ἡ παντὶ τῷ κόσμῳ γνωσθεῖσα βία ἀρπαγῆ τριῶν πονηρῶν δεκάδων χιλιάδων ἀγγλικῶν ἀκάκων Ἑλληνοπαίδων ἐκ τῶν μητρικῶν ἀγκάλων εἰς παντελῆ διαστροφήν τῆς ἀθολώτου ψυχῆς τῆς ἀπειροκάκου τῶν ἑλληνικῶν παιδίων πληθῆος. Μυριάδες ἑλληνίδων Ραχὴλ ἀνὰ σύμπασαν τὴν Ἑλλάδα ἐν σπαραγμῷ ψυχῆς ἀποθρηνοῦσι τὴν βίασαν τῶν νεοφύτων αὐτῶν ὄρφανίαν, καὶ πένθος βαρὺ καταξάλλει τὴν καρδίαν ἀπαρμυθῆτων γονέων. δι' ἀπὸ τοσοῦτον χρόνον ἀνεπίστρεπτα ἔτι κατακρατοῦνται ἐν ἀφίλοις χερσὶν ἐχθρίστων κρατῶν.

Πασῶν ὅμως τῶν ἄχρι τοῦ νῦν καταβληθεισῶν προσπαθειῶν πρὸς ἀπόδοσιν τῶν ξενοκρατουμένων ἑλληνοπαίδων ἀποδειχθεισῶν ἀτελεσφορῆτων, ἡ ἀγία ἡμῶν Ἐκκλησία, μὴ ἀνεχομένη οὕτως ἀνέδην ὑβριζόμενα τὰ στοιχειωδέστατα ἀνθρώπινα δίκαια διὰ τοῦ πρωτοφανοῦς τούτου ἐκφύλων βαρβάρων κατὰ τοῦ ἀνθρωπισμοῦ ἀνοσιουργήματος, κοινῇ βοῇ ἡ-

γνύει κοσμοάκουστον φωνὴν διαμαρτυρίας κατὰ τοῦ ἀποτολημθέντος τούτου θεομισήτου ἐκκλήματος τῆς γενοκτονίας καὶ προάγεται θερμῶς παρακαλέσαι τὴν Ὑμετέραν Θεοφροῦρητον Παναγιότητα, ὅπως, μειέχουσα τοῦ πανελληνίου πένθους, ἐνώσῃ τὴν φωνὴν Αὐτῆς μετὰ σύμπαντος τοῦ εὐσεβοῦς Αὐτῆς ποιμνίου εἰς τὴν ἀγωνιώδη κατὰ τῆς βδελυρῆς κακουργίας ἡμετέραν κατακραυγὴν.

Ἐπισυνάπτοντες τῇ παρουσίᾳ τὸ καταρτισθὲν τῆς ἡμετέρας διαμαρτυρίας πρόγραμμα, ὅπως κατ' ἀναλογίαν διοργανωθῇ ὑπὸ τῆ πεφωτισμένης τῆς Ὑμετέρας Παναγιότητος καθοδηγίᾳ ἢ ἀπὸ τῆς ἥς προέσταται ἀγίας Ἐκκλησίας συναγωγῆς, διατελοῦμεν ἀπεκδεχόμενοι εὐγνωμόνως τὴν ἀπ' Αὐτῆς ἐνίσχυσιν καὶ ἐπικουρίαν καὶ ἀσπαζόμεθα Αὐτὴν ἐν ἀγίῳ φιλήματι.

Τῆς Ὑμετέρας Θειοτάτης Παναγιότητος ἀδελφὸς ἐν Χριστῷ καὶ συλλειτουργός

† Ὁ Ἀθηνῶν ΣΠΥΡΙΑΔΩΝ

Πρὸς δὲ τὰ Πατριαρχεῖα Μόσχας, Σερβίας καὶ Ρουμανίας, τὴν Ἱ. Σύνοδον τῆς Βουλγαρικῆς Ἐκκλησίας καὶ τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Πράγας ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος διεβίβασε τὸ ἀκόλουθον τηλεγράφημα:

Ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ποιεῖται θερμὴν ἐκκλησίαν πρὸς τὴν ὑμετέραν ἀδελφὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν, ἵνα παρέμβῃ παρὰ τῇ οἰκείᾳ Κυβερνήσει καὶ πείσῃ τοὺς ἐρμολογίους νὰ θέσωσι τέλος εἰς τὸ θλιβερὸν γεγονός τῆς βίαιας ἀρπαγῆς δεκάδων χιλιάδων ἑλληνοπαίδων καὶ ἀποδώσῃ ταῦτα εἰς τὰς μητρικὰς ἀγκάλας.

Τὸ φοικῶδες τοῦτο ἀνοσιούργημα, τραυματίζον ὀδυνηρῶς τὰ αἰσθήματα τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, ἐὰν ἥδεις συνεχισθῇ παρὰ τὴν παρουσίαν ἑκκλησίαν μας, θὰ καθίστα δυσχερῆ τὴν θέσιν τῆς Ἐκκλησίας, διότι θὰ παρεκλύετο συνέχισιν τῆς πατροπαράδοτου ἀλληλεγγύης μεθ' ὁμοδόξων Ἐκκλησιῶν. Διαφωτίσατε τοὺς ταγοὺς τοῦ ἔθνους ἡμῶν, δι' ἵλαν ἀμφίβολα πολιτικὰ ἐφέλη δὲν ἰσοφαρίζουσι δεδεκατολογημένην ἀνάγκησιν δολοκλήρου τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ καὶ παγκοσμίως ἐκδηλωθεῖσαν δυσφορίαν ὄχι μόνον τοῦ χριστιανικοῦ, ἀλλὰ καὶ σύμπαντος τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου.

Ὑπὸ τὸ αὐτὸ πνεῦμα ἀπηύθυνε τὰ κάτωθι τηλεγραφήματα πρὸς τοὺς ἀρχηγοὺς τῶν ξένων Ἐκκλησιῶν καὶ πρὸς τοὺς Ἀρχιεπισκόπους τῆς Νέας Ὑόρκης, Λονδίνου καὶ Ἱεροσολύμων:

Πρὸς τὴν Αὐτοῦ Ἀγιότητα τὸν Πάπαν Ρώμης Πιον ΙΒ' διεβίβασθη τὸ ἀκόλουθον τηλεγράφημα:

Ἀραρότως πεποιθότες Ὑμετέραν ἀδελφὴν Ἀγιότητα συμπενθοῦσαν τῇ Ἐκκλησίᾳ Ἑλλάδος ἐπὶ βίασιν ἀρπαγῆ καὶ κατακρατήσεως μακρῶν μητρικῶν ἀγκάλων καὶ πατριδῶν δεκάδων χιλιάδων ἀγγλικῶν ἑλληνοπαίδων, θαροῦντως ποιοῦμεθα σήμερον, ἡμέραν μνήμης τῶν ὑπὸ Ἡρώδου ἀναιρεθέντων νηπίων, ἐκκλησίαν καὶ πρὸς Ὑμετέραν ἀδελφὴν Κορυφὴν ὑψώσαι φωνὴν διαμαρτυρίας κατὰ πρωτοφανοῦς ἀσχους καὶ ὑβρεως ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων. Ἐκατοντάδες ἑκατομμυρίων πιστῶν τέκνων Ὑμετέρας Ἀγιότητος συμβαλέτωσαν, παρακαλοῦμεν, προσπάθειαν ἐπαναπατρισμοῦ ἀθῶν παιδίων ἐν ὀνόματι ἐπιφανέντος ἐν Βηθλεὲμ Θείου Παιδίου. Εὐγνωμονοῦντες ἐπὶ τούτῳ ἡδέως προσαγορεύομεν Ὑμετέραν Ἀγιότητα.

ΣΠΥΡΙΑΔΩΝ

Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος

Πρὸς τοὺς Ἀρχιεπισκόπους Καντερβερίας, τῶν Παλαιοκαθολικῶν Ὀλλανδίας, Οὐψάλας (Σουηδίας), καὶ τὸν Ἐπίσκοπον τῶν Παλαιοκαθολικῶν Ἑλβετίας ἀπεστάλη τὸ ἀκόλουθον τηλεγράφημα:

Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, διεκμηνησούσα τὴν βαθεῖαν ἐ-

δύνην καὶ τὴν δικαίαν ἀγανάκτησιν σύμπαντος τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς μνήμης τῶν σφαγιασθέντων δεκατεσσάρων χιλιάδων νηπίων, ἐπιλαμβάνεται τῆς εὐκαιρίας νὰ διαμαρτυρηθῇ σθεναρῶς καὶ πάλιν διὰ τὸ ἄνευ προηγουμένου ἐγκλημα τῆς ἀρπαγῆς δεκάδων χιλιάδων ἑλληνοπαίδων αὐτῆς, γεγονός πιστοποιηθέν καὶ ἐλεγχθέν διεθνῶς, ἀφοῦ δὲ διετέτε προσπάθειαι ἐπισήμων κύκλων ἀπέβησαν ἄγονοι, ποιεῖται δι' Ὑμῶν θερμοτάτην ἐκκλησίαν πρὸς πᾶσαν χριστιανικὴν συνείδησιν, ἵνα λάβῃ πᾶν δυνατόν μέτρον πρὸς ἀπόδοσιν καὶ ἐπιστροφὴν τῶν ἀπαχθέντων ὑπὸ τῶν κομμουνιστῶν ἀπὸ τὰς μητρικὰς ἀγκάλας καὶ κατακρατουμένων εἰσέτι εἰς ἐχθρικὰς χώρας παιδιῶν. Τοιαῦτα ἀνοσιουργήματα ἐν εἰκοστῷ αἰῶνι ἀτιμάζουν τὸ χριστιανικὸν πολιτικὸν καὶ καταισχύουν τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν.

ΣΠΥΡΙΔΩΝ

Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος

Πρὸς τὸ Οἰκουμενικὸν Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν (Γενεύης), τὴν Ἐθνικὴν Ἐνωσησιν τῶν Ἐκκλησιῶν (Νέας Ζηλανδία), τὸν Σύνδεσμον Ἐκκλησιῶν (Νέας Ὑόρκης καὶ Καναδᾶ) καὶ τὸ Βρετανικὸν Συμβούλιον Ἐκκλησιῶν (Λονδίνον) διεβιβάσθη τὸ ἑξῆς τηλεγράφημα :

Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, διερχομένησιν τὴν βαθεῖαν ὀδύνην καὶ τὴν δικαίαν ἀγανάκτησιν σύμπαντος τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς μνήμης τῶν σφαγιασθέντων δεκατεσσάρων χιλιάδων νηπίων, ἐπιλαμβάνεται τῆς εὐκαιρίας νὰ διαμαρτυρηθῇ σθεναρῶς καὶ πάλιν διὰ τὸ ἄνευ προηγουμένου ἐγκλημα τῆς ἀρπαγῆς δεκάδων χιλιάδων ἑλληνοπαίδων αὐτῆς, γεγονός πιστοποιηθέν καὶ ἐλεγχθέν διεθνῶς. Ἀναφερόμενοι εὐγνωμόνως εἰς τὴν σχετικὴν κίνησιν, τὴν γενομένην εἰς τὸ Κεντρικὸν Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν ἐν Τσίτσουστο, ἀφοῦ διετέτε προσπάθειαι ἐπισήμων κύκλων ἀπέβησαν ἄγονοι, ποιούμεθα δι' Ὑμῶν θερμοτάτην ἐκκλησίαν πρὸς πᾶσαν χριστιανικὴν συνείδησιν, ἵνα λάβῃ πᾶν δυνατόν μέτρον πρὸς ἀπόδοσιν καὶ ἐπιστροφὴν τῶν ἀπαχθέντων ὑπὸ τῶν κομμουνιστῶν ἀπὸ τὰς μητρικὰς ἀγκάλας καὶ κατακρατουμένων εἰσέτι εἰς ἐχθρικὰς χώρας παιδιῶν. Τοιαῦτα ἀνοσιουργήματα ἐν εἰκοστῷ αἰῶνι ἀτιμάζουν τὸν χριστιανικὸν πολιτικὸν καὶ καταισχύουν τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν.

Ἐπειδὴ εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐπικοινωνήσωμεν μετὰ μᾶς ἐκάστης τῶν μεθ' Ὑμῶν συναρξαζομένων Ἐκκλησιῶν, παρακαλοῦμεν Ὑμᾶς ὅπως διαβιβάσητε τὴν παρούσαν ἐκκλησίαν πρὸς αὐτὰς ἐπιεικῶς.

ΣΠΥΡΙΔΩΝ

Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος

Πρὸς δὲ τοὺς Ἀρχιεπισκόπους Λονδίνου, Ἱερουσαλὴμ καὶ Νέας Ὑόρκης τὸ ἑξῆς τηλεγράφημα :

Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος διερχομένησιν τὸν βαθὺν πόνον καὶ τὴν δικαίαν ἀγανάκτησιν τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ διαμαρτυρεῖται σθεναρῶς διὰ τὴν ἀρπαγὴν δεκάδων χιλιάδων ἑλληνοπαίδων ὑπὸ τῶν κομμουνιστῶν καὶ, παρὰ τὰς διετέτε προσπαθείας ἐπισήμων κύκλων, κατακρατουμένων εἰσέτι εἰς ἐχθρικὰς χώρας.

Ἐν ὄνόματι τοῦ Θεοῦ, ἔτι δὲ τῶν κοινῶν δεσμῶν, οἱ ὅποιοι ἀνέκαθεν ὄπηρον μετὰ τῶν δύο ἀρχαιοτάτων λαῶν μας καὶ οἱ ὅποιοι ἐν Ἑλλάδι κατὰ τὰς μαύρας ἡμέρας τῆς φασιστικῆς ἐποχῆς συνσφιχθήσαν ἔτι μᾶλλον, οἷς ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἐπροσπαύτησεν ὡς ἴδια αὐτῆς τέκνα τοὺς ὁμογενεῖς ἡμῶν. καὶ ἐν ὄνόματι τῶν ἀνθρωπίνων δικαίων καὶ τῆς δεινῶς καταπατουμένης τοιοῦτοτρόπως ἐλευθερίας, ποιούμεθα τῇ Ὑμῶν Σοφολογίᾳ θεομὴν ἐκκλησίαν, ἵνα γίνῃ πᾶν τὸ δυνατόν, ὅπως ἐπιστραφεῖν τὰ παιδιὰ μας εἰς τὰς μητρικὰς ἀγκάλας.

Τοιαῦτα ἀνοσιουργήματα ἀτιμάζουν τὸν πολιτικὸν τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος καὶ καταισχύουν τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν.

ΣΠΥΡΙΔΩΝ

Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος

Ὑπὸ τῆς Α. Μ. τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἐστάλησαν τηλεγραφήματα καὶ πρὸς πάντας τοὺς Ἀρχηγούς τῶν Κρατῶν μελῶν τοῦ Ο. Η. Ε. Τὸ πρὸς τὴν Α. Μ. τὸν Βασιλέα τῆς Ἀγγλίας τηλεγράφημα ἔχει ὡς ἀκόλουθος :

Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, διερχομένησιν αἰσθήματα σύμπαντος ἑλληνικοῦ λαοῦ, ἀποβλέποντος εἰς τοὺς μακροχρόνους

κοινούς καὶ σκληροὺς ὑπὲρ τοῦ δικαίου καὶ τῆς ἐλευθερίας ἀγῶνας τῶν δύο χωρῶν καὶ βαθύτατα ἀλογοῦντος ἐπὶ τῇ συνεχιζομένη εἰσέτι βίαια κατακρατήσῃ μυριάδων ἀνηλικῶν καὶ ἀδύων παιδιῶν του μακρῶν τῆς φιλιότητος πατρίδος, ἀναγκάζεται ἔπειτα ἀπὸ ἀγόνους διετέτε προσπαθείας τῶν ἐπισήμων κύκλων νὰ ἀπευθύνῃ θεομὴν ἐκκλησίαν πρὸς τὴν Ὑμῶν Μεγαλειότητα, ἵνα διαβιβάσῃ αὐτὴ πρὸς ὀλοκλήρον τὴν ἐνδοξὸν Βρετανικὴν Συμπολιτείαν τὴν θεομὴν αὐτοῦ παράκλησιν, ἵνα πᾶς Βρετανὸς πολίτης θεωρήσῃ ὡς ἱερὸν αὐτοῦ ὑποχρέωσιν πρὸς τὸν πολιτικὸν καὶ ὡς ἐξυπηρετήσῃ τὸ θεῖον νόμον τοῦ Δικαίου καὶ τῆς Ἐλευθερίας τὸ νὰ παύσῃ τὸ ἀντιμωτικὸν διὰ τὴν ἀνθρωπότητα αἷσχος τοῦ παιδομαζώματος καὶ νὰ ἐπιστρέψουν αἱ μυριάδες αὐτῶν τῶν ὑπὸ τῶν κομμουνιστῶν βιαιῶς ἀπαχθέντων καὶ παρὰ πάντα θεῖον καὶ ἀνθρώπινον νόμον εἰσέτι κατακρατουμένων εἰς ἐχθρικὰς χώρας παιδιῶν μας εἰς τὴν μητρικὴν τῶν ἀγκάλων.

ΣΠΥΡΙΔΩΝ

Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος

Τὸ πρὸς τὴν Α. Ε. τὸν Πρόεδρον τῶν Ἡν. Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς κ. Χ. Τρούμαν ἔχει ὡς ἑξῆς :

Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, διερχομένησιν αἰσθήματα σύμπαντος τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ λίαν ἐγνωμόνως ἀναμνησκομένησιν εὐσεβτικοῦ ὑπὲρ τῆς χώρας ἡμῶν ἐνδιαφέροντος τόσον τῆς ὑμετέρας ἐξοχότητος προσωπικῶς ὅσον καὶ ὀλοκλήρου τοῦ ἀμερικανικοῦ λαοῦ, καὶ μὴ δυναμένη νὰ παραμείνῃ ἀπαθὴς πρὸ τοῦ μαρτυρίου δεκάδων χιλιάδων ἑλληνοπαίδων, ἀπαχθέντων ἀπὸ τὰς ἀγκάλας τῶν μητέρων των εἰς ἐχθρικὰς χώρας ἐνσταλαζούσας εἰς τὰς παιδικὰς ψυχὰς των τὸ μῖσος κατὰ τῆς Πατρίδος των καὶ τοῦ πολιτικοῦ τῶν δημοκρατικῶν χωρῶν, ἀναγκάζεται ἔπειτα ἀπὸ ἀγόνους διετέτε προσπαθείας τῶν ἐπισήμων κύκλων νὰ κάμῃ πρὸς τὴν Ὑμῶν Μεγαλειότητα θεομὴν ἐκκλησίαν ὅπως διὰ παντός μέσου, ὅπως διαθέτετε, συντελέσῃτε εἰς τὸ νὰ τεθῇ τέμα εἰς τὴν ἀπάνθρωπον αὐτὴν πράξιν καὶ ἐπαναπατριεθῶν τὰ ἀπαχθέντα παιδιὰ ἐντὸς συντομοῦ χρόνου διαστήματος. Ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ σκέπει ὑμᾶς καὶ τοὺς ἀξίους πολίτας τῆς χώρας ὑμῶν.

ΣΠΥΡΙΔΩΝ

Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος

Πρὸς τοὺς Ἀρχηγούς τῶν μελῶν τοῦ Ο. Η. Ε. διεβιβάσθη τὸ ἀκόλουθον τηλεγράφημα :

Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, μὴ δυναμένη νὰ παραμείνῃ ἀπαθὴς πρὸ τοῦ μαρτυρίου χιλιάδων ἑλληνοπαίδων ἀπαχθέντων ἀπὸ τὰς ἀγκάλας τῶν μητέρων των καὶ μεταφερθέντων βιαιῶς εἰς ἐχθρικὰς χώρας ἐνσταλαζούσας εἰς τὰς ἀδύων ψυχὰς των τὸ μῖσος κατὰ τῆς πατρίδος των καὶ τοῦ πολιτικοῦ τῶν δημοκρατικῶν χωρῶν, ἀναγκάζεται ἔπειτα ἀπὸ ἀγόνους διετέτε προσπαθείας τῶν ἐπισήμων κύκλων νὰ κάμῃ πρὸς τὴν Ὑμῶν Μεγαλειότητα [Ἐξοχότητα] θεομὴν ἐκκλησίαν ὅπως ἐδοκίμησῃ νὰ συντελέσῃ διὰ παντός μέσου, ὅπως διαθέτει, εἰς τὸ νὰ τεθῇ τέμα εἰς τὴν ἀπάνθρωπον αὐτὴν πράξιν καὶ ἐπαναπατριεθῶν ταχῶς τὰ ἀπαχθέντα παιδιὰ. Ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ σκέπει τὴν Ὑμῶν Μεγαλειότητα [Ἐξοχότητα] καὶ τοὺς ἀξίους πολίτας τῆς φιλῆς χώρας Ὑμῶν.

ΣΠΥΡΙΔΩΝ

Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος

Τὸ δὲ τηλεγράφημα πρὸς τὴν Α. Ε. τὸν Πρόεδρον τῆς Ρωσικῆς Κυβερνήσεως κ. Ἰ. Στάλιν ἔχει ὡς ἀκόλουθος :

Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος τελοῦσα τὴν μνήμην τῶν ὑπὸ Ἡρώδου σφαγιασθέντων δεκατεσσάρων χιλιάδων νηπίων τῆς Βηθλέμ στρέφει ἰδιαιτέρως τὴν σκέψιν τῆς πρὸς τὰς χιλιάδας ἑλληνοπαίδων, οἱ ὅποιοι ἀπήχθησαν ἀπὸ τὰς ἀγκάλας τῶν μητέρων των εἰς ξένας χώρας. Ἐφαρμογῇ τοιοῦτων μεθόδων ἐν τῇ διεθνῇ κοινωνίᾳ εἶμαι βέβαιος ὅτι ἀντίκειται πρὸς αἰσθήματα ὑμετέρου λαοῦ καὶ θέλει ἔχει ἐπὶ τοῦ ψυχικοῦ ἐπιπέδου τὴν ἴδιαν σημασίαν, τὴν ὅποιαν ἔχει ἡ χρησιμοποίησις ἀσφύξιογόνων ἀερίων ἢ βακτηρίων ἀσθενειῶν ἐπὶ τῆς ζωῆς. διὰ τοῦτο ἀναχωρῶν ἐκ τοῦ ῥητοῦ «ὃ σὺ μισεῖς ἔθρω μὴ ποιήσης», ποιῶμαι ἐκκλησίαν πρὸς τὴν Ὑμῶν Μεγαλειότητα, ὅπως ἀσκήσησθῃ ἡμῶν τὴν ἐπιτροπὴν ἐπὶ τῶν χωρῶν, αἱ

δποιοι κατακρατοῦν τοὺς ἑλληνοπαίδας, ἵνα τοὺς ἀποδώσουν τὸ συντομώτερον δυνατὸν εἰς τὴν μητέρα Πατρίδα καὶ τοὺς γονεῖς των.

ΣΠΥΡΙΔΩΝ

'Αρχιεπίσκοπος 'Αθηνῶν καὶ πάσης 'Ελλάδος

Πρὸς τὸν στρατηγὸν Τίτο εἰς Βελιγράδιον, τὸν Πρόεδρον τῆς Τσεχοσλοβακικῆς Δημοκρατίας εἰς Πράγαν καὶ τὸν Πρόεδρον τῆς Πολωνικῆς Δημοκρατίας τὸ ἐξῆς τηλεγράφημα :

'Η 'Ορθόδοξος 'Εκκλησία τῆς 'Ελλάδος, τελοῦσα τὴν μνήμην τῶν ὑπὸ τοῦ 'Ηρώδου σφραγισθέντων δεκατεσσάρων χιλιάδων νηπίων ἐν Βηθλὲμ, στρέφει ἰδιαίτερος τὴν μνήμην τῆς πρὸς τὰς χιλιάδας ἑλληνοπαίδων, οἱ ὅποιοι ἀπήχθησαν ἀπὸ τὰς ἀγκάλας τῶν μητέρων των καὶ τινὲς τῶν ὁποίων εὐρίσκονται εἰς τὴν χώραν σας. 'Εφαρμογὴ τοιούτων μεθόδων ἐν τῇ διδασκῆ κοινωνία θέλει ἔχει ἐπὶ τοῦ ψυχικοῦ ἐπιπέδου τὴν ἰδίαν σημασίαν, τὴν ὅποιαν ἔχει ἡ χρησιμοποίησις ἀσφυξιολόγων ἀερίων ἢ βακτηρίων ἀσθενειῶν ἐπὶ τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς. Διὰ τοῦτο, ἀναχωρῶν ἐκ τοῦ ρητοῦ «ὄ σὺ μισεῖς ἐτέρω μὴ ποιήσης», ποιῶμαι ἐκκλησίαν πρὸς τὴν 'Υμετέραν 'Εξοχότητα, ὅπως ἐπαρρηστομένη διατάξῃ τὸν ἄμυσον ἐπαναπατρισμὸν τῶν ἐν τῇ χώρᾳ ὑμῶν εὐρισκομένων ἑλληνοπαίδων.

ΣΠΥΡΙΔΩΝ

'Αρχιεπίσκοπος 'Αθηνῶν καὶ πάσης 'Ελλάδος

'Επίσης πρὸς τὴν Καν 'Ελεονώραν Ροῦζβελτ, τὸν κ. Οὐίνστον Τσώρτσιλ καὶ τὸν Στρατάρχην Σμάτς τὸ ἀκόλουθον τηλεγράφημα :

Ἐγγυωμένως ἀναμνησκόμενοι τοῦ εὐεργετικοῦ ἐνδιαφέροντος ὑμῶν ὑπὲρ τοῦ ἴσων ταλαιπωρουμένου 'Ελληνικοῦ λαοῦ, ἐξ ὀνόματος τῶν χιλιάδων μητέρων, τῶν ὁποίων τὰ παιδιὰ ἀπήχθησαν βιαίως καὶ κατακρατοῦνται εἰσέτι εἰς τὰς ἐχθρικὰς χώρας, καὶ ἐξ ὀνόματος ὀλοκλήρου τοῦ 'Ελληνικοῦ 'Ἐθνους ἀποιτίνομαι πρὸς ὑμᾶς καὶ παρακαλῶ θεοῦ ἵνα συνέχίζοντες τὰς ἐνεργείας σας προβῆτε εἰς τὴν λήψιν παντὸς ἀντιστοίχου πρὸς τὴν διὰ τὴν 'Ελλάδα ἀγάπην σας μέτρου τὸ ὅποion κατὰ τὴν πεφωτισμένην σας κρίσιν θὰ ἐπιτύχῃσιν τὴν ἐπιστροφὴν τῶν χιλιάδων παιδιῶν μας, τὰ ὅποια μᾶς ἤρπασαν οἱ κομμουνισταί.

'Αρχιεπίσκοπος 'Αθηνῶν ΣΠΥΡΙΔΩΝ

Τῇ 29ῃ Δεκεμβρίου καθ' ἅπασαν τὴν χώραν οἱ ναοί, πάντα τὰ Ἱδρύματα, τὰ καταστήματα καὶ αἱ οἰκίαι εἶχον ἀνηρημένας μεσιστίους σημαίας, ἀπὸ δὲ τῆς 8ης πρωϊνῆς μέχρι τῆς 2ας μ. μ. οἱ κώδωνες τῶν ἱερῶν ναῶν ἐκρούοντο πενθίμως, ἐπὶ ἡμίσειαν δ' ὥραν ἀπὸ τῆς 9ης πρωϊνῆς ἐνεκρώθη ἅπανταχοῦ τῆς 'Ελλάδος πᾶσα κίνησις, κλεισθέντων τῶν καταστημάτων κ.λ.π. καὶ διακοπῆς πάσης κυκλοφορίας εἰς τὰς ὁδοὺς εἰς ἐκδήλωσιν πένθους καὶ διαμαρτυρίας.

Ὁ ἡμερήσιος καὶ ὁ περιοδικὸς τύπος ἐξεδόθη μὲ πένθημα πλαίσια, εἰς τὰ κέντρα τῆς πόλεως ἐξετέθησαν μεγάλοι πίνακες, εἰκονίζοντες τὰ εἰς ἐχθρικά στρατόπεδα συγκεντρώσεως περιορισμένα ἑλληνοπαίδια τείνοντα τὰς χεῖράς των πρὸς τὴν πενθοῦσαν μητέρα των 'Ελλάδα, μὲ τὴν αὐτὴν δὲ παράστασιν ἐξεδόθησαν εἰδικὰ δελτάρια ἀλληλογραφίας.

Πρωτοβουλία τῶν γυναικείων ὀργανώσεων τῆς πρωτεύουσῆς συγκεντρώθη ἐν ταῖς αἰθούσαις τοῦ Παρνασσοῦ συγκέντρωσις τῶν μητέρων, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐγένετο συμπροσευχή ὑπὲρ τῆς ἀπελευθερώσεως τῶν τυραννομένων θυμάτων τοῦ παιδομαζώματος. Κατὰ τὴν συγκέντρωσιν ταύτην μητέρες μελανιμονοῦσαι, τῶν ὁποίων τὰ τέκνα εὐρίσκονται εἰς τὰ στρατόπεδα τοῦ Παιδομαζώματος, διηγήθησαν τὸν τραγικὸν τρόπον, καθ' ὃν ἐπραγματοποιήθη ἡ

ἀρπαγὴ τῶν τέκνων των. Παρόμοιαι συνταρακτικαὶ ἀνακοινώσεις μητέρων μετεδόθησαν τὴν πρωΐαν τῆς 29ης Δεκεμβρίου καὶ ἀπὸ τοῦ 'Εθνικοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ τῶν 'Αθηνῶν. Τοιαῦται δὲ συγκεντρώσεις συνεκροτήθησαν ὑπὸ τῶν Γυναικείων ὀργανώσεων ὀλοκλήρου τῆς 'Ελλάδος, καθ' ἃς αἱ μητέρες ἐξεδήλωσαν τὴν συμπάθειαν καὶ τὴν ἀλληλεγγύην των πρὸς τὰς στερηθείσας τῶν τέκνων των μητέρας τῆς Βορείου 'Ελλάδος καὶ ἐζήτησαν τὴν βοήθειαν πασῶν τῶν μητέρων τοῦ κόσμου.

Ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ 'Αθηνῶν συγκεντρώθησαν ὀγκωδέσταται συγκεντρώσεις ἀποδοκίμασις τοῦ κακογνήματος τοῦ Παιδομαζώματος ὑπὸ τῶν φοιτητῶν αὐτοῦ καὶ τῶν σπουδαστῶν τῶν ἄλλων 'Ανωτάτων 'Εκπαιδευτικῶν Ἱδρυμάτων, καθ' ἃς ἐνεκρίθη ψήφισμα, ὕπερ ἐπεδόθη εἰς τὰς ξένας πρεσβείας καὶ ἐτηλεγραφήθη εἰς τὰς ξένας φοιτητικὰς ὀργανώσεις.

Εἰς πάντα τὰ σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους 'Εκπαίδευσῆς 'Αθηνῶν ἐγένοντο παρόμοιαι συγκεντρώσεις, διὰ τῶν ὁποίων οἱ 'Ελληνόπαιδες ἐζήτησαν τὴν ἀπόδοσιν τῶν βίᾳ κατακρατηθέντων ἀδελφῶν των καὶ ἐξεδόθησαν ψηφίσματα ἐκφραστικά τῆς ὀδύνης καὶ τῆς ἀγανακτήσεως τῆς παιδικῆς 'Ελληνικῆς ψυχῆς.

Καθ' ἅταςαν τὴν χώραν, ἐπίσης, ὀργανώθησαν πολυπληθέσταται συγκεντρώσεις ἀποδοκίμασις τοῦ κακογνήματος τοῦ Παιδομαζώματος καὶ διαμαρτυρίας διὰ τὴν ἀθέμιτον κατακράτησιν τῶν 'Ελληνοπαίδων καὶ ἐξεδόθησαν σχετικὰ ψηφίσματα.

Ψηφίσματα διαμαρτυρίας καὶ ἐκκλήσεις συμπαρστίσεως ἀπηύθυναν πρὸς τὰς ἀντιστοιχίας ὀργανώσεις τοῦ 'Ἐξωτερικοῦ τὰ Πανεπιστήμια 'Αθηνῶν καὶ Θεσσαλονίκης, οἱ Δῆμοι καὶ αἱ Κοινότητες, ἅπασαι αἱ 'Ἐπιστημονικαὶ καὶ 'Επαγγελματικαὶ ὀργανώσεις τῆς χώρας, ἅπαντα τὰ Ὀρθοδοξικὰ καὶ Κοινωνικὰ Σωματεῖα, ἡ 'Ἐπιτροπὴ Ἀγῶνων Ἡλείου, τὰ Σωματεῖα Ἐλευθέρας καὶ Δούλης Ἡλείου κ.λ.π.

Ἡ 'Ακαδημία 'Αθηνῶν ἐν ἐπισήμῳ συνεδρίῳ, μετὰ σχετικὰς ἀνακοινώσεις τοῦ τε Προέδρου αὐτῆς κ. Ἰ. Πολίτου καὶ τοῦ Γεν. αὐτῆς Γραμματέως κ. Γ. Οἰκονομοῦ, ἐξέδωκε ψήφισμα ἀποδοκίμασις τοῦ Παιδομαζώματος καὶ διαμαρτυρίας κατὰ τῆς διαιωνίσεως τῶν συνεπειῶν του, ἀπευθυνθὲν πρὸς τὰς 'Ακαδημίας καὶ τὰ λοιπὰ Πνευματικὰ Ἱδρύματα σύμπαντος τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου.

Καὶ ὁ μὲν κ. Πρόεδρος εἶπεν :

«Ἡ 'Ακαδημία τῶν 'Αθηνῶν μετὰ σύμπαντος τοῦ 'Ελληνικοῦ ἔθνους πενθεῖ διὰ τὸ ἀνήκουστον ἐγκλημα τῆς βίαιας ἀποσπάσεως ἀπὸ τῆς μητρικῆς ἀγκάλῆς χιλιάδων 'Ελληνοπαίδων ὀδηγηθέντων εἰς ξένας χώρας ὅπου ἀσκεῖται ἐπ' αὐτῶν ἐντατικὴ προπαγάνδα πρὸς μεταβολὴν τῆς ἐθνικῆς αὐτῶν συνειδήσεως.

'Αναμφισβητήτως ἡ μεγαλυτέρα συμφορὰ, ἡ ὁποία ἐπλήξε τὸ ἔθνος κατὰ τὴν πρόσφατον περιπέτειάν του, εἶναι ἡ βίαια ἀπαγωγὴ τῶν παιδιῶν ἡλικίας μέχρι δέκα πέντε ἐτῶν ἐκ τῶν βορείων ἰδίας ἐπαρχιῶν τῆς 'Ελλάδος. Τὸ ἄφθονον ἑλληνικὸν αἷμα, τὸ ὅποion ἐπότισε τὰς πεδιάδας καὶ τὰ ὄρη, τὰ καπνίζοντα ἀκόμη εἰρήπια τῆς χώρας ἔχον δευτερεύουσαν σημασίαν ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἀραιώσιν τῆς νέας γενεᾶς, διὰ τῆς βίαιας ἀπαγωγῆς τῶν παιδιῶν. Ἡ ἐθνικὴ αὕτη συμφορὰ κατὰ τὸ μέγεθος καὶ τὴν ἔκτασιν της δύναται νὰ παραβληθῇ μόνον πρὸς

ἄλλην συμφορὰν, τὴν ὁποίαν ὑπέστη τὸ ἔθνος εἰς ἐτέραν περιόδον τῆς μακρᾶς σταδιοδρομίας του, τὴν στρατολογίαν δηλαδὴ τῶν χριστιανοπαίδων, τὴν ὁποίαν οἱ πατέρες μας ἀνόμασαν παιδομάζωμα. Οἱ προσφάτως στρατολογηθέντες Ἑλληνοπαῖδες εἶναι προωρισμένοι, ἀνατρεφόμενοι, καὶ ἐμποτιζόμενοι ἀπὸ τὰς ἀρχὰς τοῦ κομμουνισμοῦ, νὰ ἀποβοῦν οἱ φανατικοὶ στρατιῶται τῆς διαδόσεως τῶν ἀρχῶν του ἀνὰ τὸν κόσμον, ἀλλὰ καὶ νὰ χρησιμεύουν συγχρόνως ὡς ὄργανα καὶ στηρίγματα τῆς ἐπικρατήσεως τῆς ἱμπεριαλιστικῆς πολιτικῆς τοῦ πανσλαυϊσμοῦ.

Πρὸς δικαιολογίαν τῆς προσφάτου ἀπαγωγῆς τῶν Ἑλληνοπαίδων ἐχρησιμοποιήθη τὸ ἐπιχείρημα, ὅτι δὲν εἶναι θεμιτὸν νὰ ἐπιτραπῇ ἡ καταναγκαστικὴ διαπαιδαγωγία τῶν ὑπὸ γονέων καὶ διδασκάλων ἐμπνεομένων ὑπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ φασιστικοῦ κράτους καὶ τῆς κεφαλαιοκρατικῆς κοινωνίας.

Ἄλλ' εἶναι ἄρᾳ γε ἐπιτετραμμένον ἠθικῶς νὰ ἀπάγονται παῖδιά ἀνήλικα ἀπὸ τοὺς φυσικοὺς τροφούς καὶ παιδαγωγούς των, ἵνα ἀνατραποῦν εἰς ξένην χώραν ὁμαδικῶς καὶ διὰ τῶν ἀρχῶν τῆς κομμουνιστικῆς κοινωνίας, διὰ νὰ ἀποβοῦν τελικῶς οἱ ὑπηρεταὶ καὶ οἱ ἐκτελεσταὶ ἄλλοτριῶν σκοπῶν; Εἶναι ἐπιτετραμμένον ἠθικῶς νὰ ἐπιβάλλονται ἀρχαὶ μὴ ἀνεγνωρισμέναι ὑπὸ τῆς ὀλότητος ἐνὸς ἔθνους εἰς ἀνηλικούς καὶ διὰ τοῦτο ἀνισχύρους νὰ ἀντιδράσουν, οἱ ὅποιοι κατόπιν, ἐξωμόταί τῆς χριστιανικῆς πίστεως καὶ ἀπαρνηταὶ τῶν ἐθνικῶν παραδόσεων, εἶναι προωρισμένοι νὰ πλῆξουν τοὺς ἰδίους γονεῖς, τοὺς ὁμοθενεῖς καὶ τὴν Ἑλληνικὴν πατρίδα; Ποία δικαιολογία δύναται νὰ ἰσχύσῃ σήμερον ὑπὸ τὸ φῶς τοῦ πολιτισμοῦ τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος διὰ τὴν ἀνίσχον καταπάτησιν τῆς ἐλευθερίας, τῆς συνειδήσεως καὶ τοῦ δικαιώματος τῆς αὐτοδιαθέσεως τῶν λαῶν; Δὲν ἀποτελεῖ τοῦτο περιφρόνησιν πρὸς τὰς ἀρχὰς, ὑπὲρ τῆς κατεσχύσεως τῶν ὁποίων ἐργάστησαν γενεαὶ δλοκλήροι, καὶ ὕβριν πρὸς τὴν μνήμην ἐκείνων, οἵτινες ἀνήλωσαν ἑαυτοὺς ὑπὲρ τῆς κατοχυρώσεώς των;

Ἡ Ἀκαδημία Ἀθηνῶν, ὡς τὸ Ἀνώτατον πνευματικὸν Ἴδρυμα τῆς χώρας, ὑψώνουσα σήμερον ἔντονον τὴν φωνὴν μετὰ τοῦ ἐν συναγεμῶ ἔθνους, διαμαρτύρεται ἐν ὀνόματι τοῦ χριστιανισμοῦ καὶ τοῦ πολιτισμοῦ ἐνώπιον τοῦ χριστιανικοῦ καὶ τοῦ πολιτισμένου κόσμου ἐναντίον τοῦ πρωτοφανοῦς καὶ ἀνηκούστου τούτου μέτρου, τοῦ ἀποσκοποῦντος εἰς τὴν ἐξασθένισιν τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς καὶ τὴν ἐξυπληρῶσιν ἰδιοτελῶν ἱμπεριαλιστικῶν σκοπῶν. Ἐν ὀνόματι δὲ τῶν τρομακτικῶν θυσιῶν εἰς αἷμα καὶ εἰς ὕλικα ἀγαθὰ, τὰς ὁποίας ὑπέστη τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος προσφάτως ἀγωνιζόμενον ὑπὲρ τῶν ἐλευθεριῶν τῶν λαῶν μετὰ τῶν πολιτισμένων ἔθνῶν, ἀξιοὶ παρ' αὐτῶν ἐν ἐργασθῶν ἀποτελεσματικῶς διὰ τὴν ταχεῖαν ἀπόδοσιν τῶν στρατολογηθέντων ἑλληνοπαίδων εἰς τὰς ἀγκάλας τῶν γονέων των, ἀπὸ τῶν ὁποίων βιαίως ἀπεσπασθῆσαν. Ὀλιγοῦρα ἢ δι' ἡμιμέτρων ἀναζητήσεως τῶν μέσων θεραπείας τοῦ κακοῦ θὰ ἀποτελέσῃ δυσεξάλειπτον μελανὴν κηλίδα εἰς τὸν πολιτισμὸν τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος, χλευασμὸν πρὸς τὰς ἀρχὰς, ὑπὲρ τῶν ὁποίων ἠγωνίσθησαν τὰ ἠνωμένα ἔθνη καὶ περιφρόνησιν πρὸς λαὸν σκληρῶς δοκιμασθέντα, μικρὸν, ἀλλ' εὐγενὴ καὶ ἔνδοξον, ὅστις ἐκ τῶν πρώτων συνέβαλεν εἰς τὸν ἀγῶνα των καὶ προσέφερεν ὑπὲρ τῆς εὐδοξίας αὐτοῦ αὐτὴν τὴν ὑπαρξίν του.

Ὁ δὲ κ. Γεν. Γραμματεὺς, ἀρχόμενος τῆς ἐκθέσεως τῶν κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος πεπραγμένων τῆς Ἀκαδημίας, εἶπε τὰ ἀκόλουθα :

«Ἡ Ἀκαδημία τελεῖ ἐφέτος τὴν πανηγυρικὴν συνεδρίαν τοῦ ἀπολογισμοῦ τοῦ ἐτησίου αὐτῆς ἔργου ὑπὸ αἴθριον τὸν ἐθνικὸν οὐρανὸν καὶ ἀπληλαγμένον τῶν ζοφερῶν νεφῶν τῆς ἐξωθεν ἐπιβληθείσης ἀντεθνικῆς τυραννίδος. Ὁ ἠρωϊσμός καὶ αἱ θυσίαι τῶν Ἑλληνικῶν ἐνόπλιων δυνάμεων ὑπὸ πεφωτισμένην ἠγεσίαν ἠλευθέρωσαν τὸ ἔθνος ἀπὸ τοῦ πολεμικοῦ ἐφιάλτου καὶ ἀπέδωκαν εἰς αὐτὸ τὴν εἰρήνην καὶ τὴν ἀσφάλειαν, ἵνα δυνηθῇ, ἀπερίσπαστον ἀπὸ ἐξωτερικῶν ἐχθρῶν, νὰ ἐπιδοθῇ εἰς τὸ πολυσύμμανον καὶ πολυμέριμον ἔργον τῆς ἐθνικῆς ἀνασυγκροτή-

σεως καὶ τῆς ἀσφαλοῦς συνεχείας τῆς ἐθνικῆς ζωῆς. Τὸ ἀγαθὸν τοῦτο ἀποτέλεσμα ὀφείλεται εἰς τὰς ἐνόπλιους δυνάμεις καὶ εἰς τὴν πίστιν καὶ καρτερικότητα δλοκλήρου τοῦ ἔθνους, ἀποτελεῖ δὲ εὐόμιον σημεῖον διὰ τὸ μέλλον.

Ἐν μόνον παραμένει σκιερὸν γεγονός, ταράσσον τὴν ἐθνικὴν συνείδησιν καὶ κατασιπλῶνον τὸν σύγχρονον πολιτισμὸν, ἡ μὴ ἀπόδοσις τῶν βιαιῶς ἀπαχθέντων Ἑλληνοπαίδων παρὰ τὰς ἐπιμόνους ἐνεργείας τῆς Κυβερνήσεως καὶ ἰδία τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐρμητροῦ Σταυροῦ κατὰ τὰς διεθνεῖς συνελύσεις τῶν Ἐρμητροῦ Σταυρῶν, ὅπου ἠκούσθη σθεναρὰ καὶ συναρπαστικὴ ἢ φωνὴ τοῦ Ἑλλήνος ἀντιπροσώπου.

Ἡ Ἀκαδημία Ἀθηνῶν, ἐκπροσωποῦσα τὸν Ἑλληνικὸν ἐπιστημονικὸν καὶ πνευματικὸν κόσμον, ἐκπέμπει καὶ ἀπὸ τοῦ βήματος τούτου ἔντονοτάτην διαμαρτυρίαν καὶ ἐκφράζει ἐν ὀνόματι τοῦ ἀληθοῦς πολιτισμοῦ τὴν ζωνορῶτικὴν ἀγανάκτησιν διὰ τὸ ὑπιστάμενον ἀκόρη στίγμα τοῦτο, τὸ ὁποῖον ἐπαναφέρει τοὺς χρόνους ἡμῶν εἰς περιόδον ἐσχάτης βαρβαρότητος καὶ ἀγριότητος, ὅτε οὐδεὶς ὑπέρχεν ἠθικὸς πολιτισμὸς καὶ ἀνθρωπισμός, ἀλλὰ μόνον ὕλη καὶ ἀπάγθρωπος βία. Τὸ μόνον παρήγορον σημεῖον ἐκδηλώσεως ἐν τούτῳ τοῦ παγκοσμίου πνευματικοῦ κόσμου εἶναι ἡ διαμαρτυρία τῆς ΟΥΝΕΣΚΟ, ἐν ᾗ θὰ ἔπρεπε νὰ γίνῃ γενικὴ ἐξέγερσις τῶν Ἀκαδημιῶν καὶ τῶν Πανεπιστημίων, ἐφ' ὅσον τὰ ἱδρύματα ταῦτα ἀξιούσιν ὅτι εἶναι ἐκπρόσωποι τοῦ ἀκραφνοῦς ἀνθρωπισμοῦ καὶ πρόγυματι ἠθικοῦ καὶ πνευματικοῦ ἡγέται.

Ἄλλ' ἡ παγκόσμιος πολεμικὴ δίνη καὶ ἠθικὴ ταραχὴ ἐπέφερε ψυχικὸν κλονισμὸν καὶ φόβον περὶ τοῦ μέλλοντος, ἄγοντα εἰς ἀπλοῦν ἀγῶνα ἐπιβιώσεως καὶ εἰς μειοσιν τοῦ ἠθικοῦ καὶ ἀνθρωπιστικοῦ σθένους, ἀκτινοβολοῦντος πέραν τῶν ὁρίων ἐκάστης χώρας καὶ ἐκπροσωποῦντος τὴν παγκόσμιον ἠθικὴν ἀλληλεγγύην.

Ἄλλὰ καὶ ἐν τῇ ἀτμοσφαιρᾷ ταύτῃ τοῦ φόβου νέας διεθνούς περιπετείας ἡ Ἑλλάς δὲν δύναται νὰ παύσῃ διεκδικοῦσα τὸ δίκαιόν της, διότι πιστεύει ἀκαράδαντως εἰς αὐτὸ καὶ εἰς τὸν Θεόν».

Εἶτα ἀνεκοίνοσε τὸ ἐξ ὀνόματος τῆς ὀλομελείας τῆς Ἀκαδημίας συνταχθὲν ψήφισμα διαμαρτυρίας πρὸς τὰς Ἀκαδημίας ὅλου τοῦ κόσμου κατὰ τὸν παιδομαζώματος καὶ περὶ τῆς παλινστίσεως τῶν ἀρπαγέντων ἑλληνοπαίδων, ἔχον οὕτω :

«Ἡ Ἀκαδημία Ἀθηνῶν, μετέχουσα τῆς δόξης καὶ τῆς ἀγαπητικῆς τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ διὰ τὴν μυσαρὰν ἀπαγὴν χιλιάδων Ἑλληνοπαίδων ἐκ τῶν οἰκογενειακῶν αὐτῶν ἐσσιῶν καὶ τὴν βιαιάν τούτων ἀποκόμισιν εἰς ξένας κομμουνιστικὰς χώρας πρὸς τὸν ἀνίσχον σκοπὸν τῆς ἐκρίζωσεως τοῦ τοῦ ἐθνικοῦ φρονήματος καὶ τῆς ἠθικῆς αὐτῶν ὑποστάσεως, ἔχουσα δὲ βαθεῖαν συνείδησιν τῶν καθηκόντων παντὸς πνευματικοῦ καὶ ἀνθρωπιστικοῦ Ἰδρύματος, ἀξίου τῆς ἀποστολῆς αὐτοῦ, ἀπέναντι τοιούτων ἐγκλημάτων γενικοντίας διαμαρτύρεται πρὸς πάσας τὰς Ἀκαδημίας τῶν ἀπολιτισμένων ἔθνῶν καὶ ἔχει τὴν πεποίθησιν ὅτι Ἰδρύματα, τῶν ὁποίων ἡ ὑπαρξίς ὀφείλει νὰ ἀποβλέπῃ οὐχὶ μόνον πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς ἐπιστήμης, ἀλλὰ κυριώτατα πρὸς τὴν ἠθικὴν τῶν ἀνθρώπων συγκρότησιν καὶ τὴν ἐπικράτησιν τῆς ἰδέας τῆς δικαιοσύνης, θὰ σπεύσωσι νὰ κινήσωσι τὴν προσοχὴν τῶν Κυβερνήσεων καὶ τῶν λαῶν αὐτῶν ἐπὶ τὸ διαπραχθὲν ἀνήκουστον ἐγκλημα καὶ θὰ ἀπαιτήσωσιν ἐν ὀνόματι στοιχειώδους ἀνθρωπισμοῦ, ὅπως ἀποδοθῶσι τὰ παῖδια εἰς τὴν πατρίδα αὐτῶν, τὴν Ἑλλάδα. Ἡ Ἑλλάς, ἀγωνισθεῖσα οὐχὶ μόνον ὑπὲρ τῆς ἰδικῆς τῆς ἐλευθερίας, ἀλλ' ὑπὲρ τῶν ἐλευθέρων καθ' ὅλου θεσμῶν καὶ ἄλλων λαῶν ἐναισθητῶν εἰς τὴν ἰδέαν ταύτην, δὲν δύναται νὰ δεχθῇ ἀνευ ζωῆς ἐκπλήξεως τὴν ἀδιαφορίαν καὶ τὴν ἀσυγκληροῖαν τῶν λαῶν τούτων ἐν τῷ παγκοσμίῳ σημασίᾳ ζητήματι τούτῳ. Αἱ Ἀκαδημιαὶ εἶναι ἐστίαι ἐλευθέρων ἀνθρώπων, ἐλευθέρων καὶ ἀνευ φόβου κρινόντων τὰ γεγονότα τὰ κλονίζοντα τὴν ἠθικὴν ἀντίληψιν τοῦ κόσμου. Τὸ δὲ ζήτημα τῶν ἀρπαγέντων Ἑλληνοπαίδων δὲν εἶναι ζήτημα μόνον Ἑλληνικόν. Ἐὰν αἱ Ἀκαδημιαὶ δὲν ἐνδιαφέρωνται διὰ τὴν ἐπικράτησιν τῆς ἠθικῆς καὶ τῆς δικαιοσύνης ἀνὰ τὸν κόσμον, δὲν εἶναι ἀξιαὶ νὰ ὑφίστανται, διότι ἐπιστήμη ἀνευ γενικωτέρας ἠθικῆς ἀντιλήψεως

είναι καταστροφή διὰ τὴν ἀνθρωπότητα.

'Εγένετο ἐν Ἀθήναις τῇ 29ῃ Δεκεμβρίου τοῦ 1949 ἔτους.

'Εξ ὀνόματος τῆς 'Ολομείσιος τῆς 'Ακαδημίας Ἀθηνῶν.

'Ο Πρόεδρος

'Ο Γενικός Γραμματεὺς

ΙΩΑΝΝΗΣ Χ. ΠΟΛΙΤΗΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Π. ΟΙΚΟΝΟΜΟΣ »

Τὴν 10ην νυκτερινὴν ἡ Α. Μακαριότης ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ὠμίλησεν ἀπὸ τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ Ἀθηνῶν κατακλείων τὰς ἐκδηλώσεις τῆς ὁδύνης καὶ τῆς ἀγανακτίσεως τοῦ Πανελληνίου. Ἡ ὁμιλία τῆς Α. Μακαριότητος ἔχει ὡς ἔπεται :

«Περιαλγῆς καὶ συντετριμμένους ἀπευθύνομαι σήμερον πρὸς τὰ πνευματικά μου τέκνα, τὸν πολυπαθῆ Ἑλληνικὸν λαόν.

Διανύομεν ἡμέρας χαρμοσύνου. Σύμπας ὁ χριστιανικὸς κόσμος ἑορτάζει τὴν Γέννησιν τοῦ Θεοῦ Βρέφους, τὴν κατ' ἐξοχὴν ἑορτὴν τῶν παιδιῶν, καὶ ἡ οἰκογένεια, τὸ θεμέλιον πάσης πολιτισμένης κοινωνίας, ἐξαντλεῖ τὴν ἐφευρετικότητά της καὶ δὲν φείδεται οὐδεμιᾶς θυσίας διὰ νὰ χάριση τὴν χαρὰν καὶ τὴν φαιδρότητα εἰς τὰ παιδιά, συμμεριζομένη τὴν θεῖαν ἰλαρότητα τῶν.

Θὰ ἦμην εὐτυχῆς, ἂν ἡδυνάμην ὡς πνευματικὸς Πατήρ τῆς Ἑλληνικῆς Οἰκογενείας ν' ἀπευθύνω χαρμόσυνον χαιρετισμόν, νὰ δώσω τὸ σύνθημα τοῦ εὐφροσύνου πανηγυρισμοῦ.

Καὶ συνέτρεχον τόσοι πρὸς τοῦτο λόγοι !

Μετὰ δεκαετίαν ὀλόκληρον ἀπεριγράπτων ἀγώνων καὶ ἀγωνιῶν, κινδύνων καὶ ταλαιπωριῶν, συμφορῶν καὶ θυσιῶν, εἶναι τὰ πρῶτα Χριστούγεννα, τὰ ὅποια ἑορτάζομεν πράγματι ἐλεύθεροι ! Θὰ ἡδυνάμεθα νὰ ἀναμετρήσωμεν τὸ πρόσφατον παρελθόν καὶ νὰ χαρῶμεν τὸν θρίαμβόν μας. Θὰ ἡδυνάμεθα ἐν ἀλλαγμοῖς νὰ στεφανώσωμεν μὲ κλάδους δάφνης τοὺς ἡρώας μας, τοὺς προασπίσαντας μὲ τὰ ἀκατάβλητα στήθη τῶν τὴν Πίστιν καὶ τὴν Πατρίδα, ὥστε πύλαι Ἄδου οὐ κατίσχυσαν αὐτῶν.

Θὰ ἡδυνάμεθα ἄνευ πικρίας νὰ καμαρώσωμεν ὁρογικὰ τοὺς τραυματίας καὶ τοὺς ἀναπήρους μας ὡς τὰ ζῶντα παράσημα τοῦ Τιτανείου ἀγῶνος τοῦ Γένους.

Θὰ ἡδυνάμεθα ἀκόμη ἄνευ θλίψεως ν' ἀναμνησθῶμεν καὶ ν' ἀπονεύσωμεν, χαρμοσύνως ἐστεφανωμένοι, κατὰ τὸ Σπαρτιατικὸν ἔθιμον, τὸν ἀρμόζοντα φόρον τιμῆς πρὸς τοὺς ἀθανάτους Νεκροὺς μας, διότι ἡ Φυλὴ μας οὐδέποτε ἐφείσθη τοῦ αἵματός της, ὅσον ὀλίγον καὶ ὅσον πολῦτιμον καὶ ἂν εἶναι τοῦτο, προκειμένου νὰ προστατεύσῃ τὴν ἐλευθερίαν της—συνώνυμον πρὸς τὴν παγκόσμιον ἐλευθερίαν—καὶ τὴν ἀνθρωπίνην ἀξιοπρέπειαν.

'Αλλὰ πῶς νὰ πανηγυρίσῃ, πῶς νὰ χαρῆ ὁ παλύταξ Ἑλληνικὸς λαός; Πῶς νὰ γελάσῃ ἡ Ἑλληνικὴ νεολαία, ὅταν ἐνθυμῆται ὅτι μυριάδες ἀδελφῶν της μὲ αἷμα Ἑλληνικὸν εἰς τὰς φλέβας τῶν δὲν ἐσφαγιασθῆσαν ἀπλῶς, ὅπως τὰ νήπια ὑπὸ τοῦ Ἡρώδου, ἀλλὰ στραγγαλιζόνται καὶ διαστρέφονται ἠθικῶς καὶ ψυχικῶς καθ' ἐκάστην, ἵνα ἀποβῶσιν αὐρίον μητραλοῖαι καὶ ἀδελφοκτόνοι, ὅταν σκέπτεται ὅτι αὐρίον θὰ εὐρεθῆ εἰς τὴν ἀδήριτον ἀνάγκην ν' ἀντιμετωπίσῃ αὐτὰ μὲ τὸ δῖπλον ἀνὰ χεῖρας ὡς ἀμειλίκτους ἐχθρούς ;

Πῶς θὰ χαρῶσιν αἱ Ἑλληνίδες Μητέρες, ὅταν ἀναλογίζονται ὅτι μυριάδες ὄλαι ἄλλαι Ἑλληνίδες Μητέρες, ἐπανερχόμεναι εἰς τοὺς ἡμικαύστους συνοικισμοὺς τῶν, θρηνοῦσι σπαρακτικῶς τὰ ἐξαφανισθέντα τέκνα τῶν ὡς τραγικὴ ἐνσάρκωσις τῆς μυθολογικῆς Νιόβης ;

Πῶς νὰ γλυκανθῆ ἡ Ἑλληνικὴ Κοινωνία, ὅταν ἐνθυμῆται ὅτι εἰς πολλοὺς συνοικισμοὺς τῶν ἐπανατριζομένων δὲν ὑπάρχουσι παρά μόνον τραγικαὶ χῆραι, θρηνοῦσαι ὡς ἡ Ραχήλ διὰ τὰ τέκνα αὐτῶν καὶ μὴ δυνάμεναι καὶ μὴ θέλουσαι νὰ παρηγορηθῶσιν ὅτι «οὐκ εἶσιν» ;

Πῶς, τέλος, νὰ τολμήσῃ ἡ Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία, ἡ

δεχομένη ὡς εὐπαθῆς δέκτης τοὺς κραδασμοὺς τοῦ πόνου καὶ τῆς ὁδύνης τῶν τέκνων της, νὰ δώσῃ τὸ σύνθημα χαρμοσύνου πανηγυρισμοῦ, ὅταν διατηρῆ εἰς τὴν ἱστορικὴν τῆς μνήμην φρικαλέαν τὴν ἀνάμνησιν ἑνὸς ἄλλου παιδομαζώματος, ἀπὸ τὸ ὅποιον ἐδημιουργήθησαν οἱ Γενίτσαροι, ὅταν γνωρίζῃ τὰς τρομακτικὰς αὐτοῦ συνεπειὰς καὶ ὅταν προβλέπῃ ἀσφαλῶς ὅτι ἀνάλογοι θὰ εἶναι αἱ συνέπειαι καὶ τοῦ νέου αὐτοῦ ἀνοσιουργήματος ;

Ἡ σημερινὴ ἐπέτειος τῆς σφαγῆς τῶν νηπίων τῆς Βηθλεὲμ καθωρίσθη συμβολικῶς ὡς ἡμέρα Ἑθνικοῦ Πένθους. Ἄλλὰ τὸ πένθος ἐμφωλεῖ εἰς τὰς καρδίας ὄλων τῶν Ἑλλήνων μονίμως καὶ σταθερῶς καὶ δὲν θὰ ἐκρίζωθῃ ἐκείθεν, παρά μόνον ὅταν τὸ ἀνοσιούργημα ἐπανορθωθῆ καὶ ἀποδοθῶσιν εἰς τοὺς μητρικοὺς κόλπους τὰ βαναύσως ἀπαχθέντα παιδιά τῆς Ἑλλάδος.

Καὶ ἡ Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία ἀκραδάντως πιστεύει ὅτι θ' ἀποδοθῶσι.

'Αναλαβοῦσα τὴν ἡγεσίαν τοῦ ἀγῶνος διὰ τὴν ἀπόδοσιν αὐτῶν, μετὰ τὰς ἐντατικὰς μὲν καὶ ἀξιεπαίνους, ἀλλὰ ματαίας προσπάθειας καὶ ἐνεργείας τοῦ ἐπισήμου Κράτους, δὲν ἀγνοεῖ ὅτι ἡ προσπάθειά της, κατὰ τὴν κρίσιν τῶν σοφῶν καὶ τὴν σύμφων τῶν συνετῶν, θεωρεῖται ἄπελπις. Οὐχ ἦτιον, ἀπεκδύεται εἰς τὸν ἀγῶνα πλήρης αὐτοπεποιθήσεως καὶ χρηστῶν ἐλπίδων.

'Ελπίζει, διότι πιστεύει εἰς τὸν Θεόν, τὸν προστάτην τοῦ Δικαίου καὶ τῆς ἠθικῆς τάξεως καὶ γνωρίζει ὅτι τὸ δίκαιον τοῦ αἰτήματος δὲν ἀμφισβητεῖται οὐδὲ ἀπ' αὐτοὺς τοὺς αὐτουργοὺς τοῦ ἐγκλήματος. Ἐλπίζει, διότι πιστεύει εἰς τὸν Χριστόν, τὸν εὐλογησάντα τὰ παιδιά καὶ διὰ παιδιά ἐπικαλεῖται τὴν προστασίαν Του.

'Ελπίζει, διότι πιστεύει ὅτι ἡ αἰδῶς δὲν ἐξέλιπε τελίως ἀπὸ τὰς ψυχὰς τῶν ἰσχυρῶν τῆς γῆς, τῶν ἰθυνόντων τὰς τύχας τοῦ κόσμου, παρά πάντας τοὺς ἐλαστικούς συμβιβασμοὺς τῶν διεθνῶν Ὄργανισμῶν, τῶν περιορισθέντων μέχρι τοῦδε εἰς εὐχὰς καὶ συστάσεις, καὶ διὰ τοῦτο ἀπηύθυνε θερμὴν ἔκκλησιν πρὸς πάντας τοὺς Ἀρχηγούς τῶν Κρατῶν τῶν ἀπαρτιζόντων τὸν Ο. Η. Ε., ὑπενθυμίζουσα εἰς αὐτοὺς ὅτι εἶναι γονεῖς.

'Ελπίζει, διότι πιστεύει ὅτι ὑπάρχει ἀκόμη εἰς τὸν κόσμον ἰσχυρὰ θρησκευτικὴ καὶ ἀνθρωπιστικὴ συνείδησις, ἱκανὴ νὰ παρασύρῃ τὰ πάντα, καὶ διὰ τοῦτο ἀπηυθύνθη εἰς ὄλους ἀνεξαιρέτως τοὺς ἀνὰ τὸν κόσμον θρησκευτικοὺς Ἀρχηγούς καὶ τὰ πάσης φύσεως ἀνθρωπιστικὰ καὶ πολιτιστικὰ Σωματεία, ἐξαιτουμένη τὴν ἰσχυρὰν συναντίληψίν των.

'Ελπίζει, διότι πιστεύει ὅτι ὑπάρχει παγκόσμιος κοινὴ γνώμη, μὴ δυναμένη νὰ ἀνεχθῆ τόσον κατάφωρον καταπάτησιν τῶν στοιχειωδῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων καὶ ἐκπρόσωπος καὶ ἐμπνευστὴς αὐτῆς ὁ παντοδύναμος τύπος. Διὰ τοῦτο ἀπηυθύνθη εἰς τὸν παγκόσμιον Τύπον ἐπικαλουμένη τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ προορισμοῦ τοῦ.

'Ελπίζει, τέλος, διότι πιστεύει εἰς τὴν ἀκατάβλητον δύναμιν τῆς Ἑλληνικῆς ψυχῆς, τὴν ἐπιμονὴν καὶ τὴν ἀντοχήν αὐτῆς εἰς τοὺς δικαίους ἀγῶνας. Καὶ ὁ ἀναληφθεὶς ἀγὼν εἶναι ὑπὲρ πάντα ἄλλον δικαίος.

Διὰ τοῦτο, καλῶ πάντας τοὺς Ἑλληνας, κληρικοὺς καὶ λαϊκοὺς, ὅπως δεηθῶμεν πρῶτον γονυκλινεῖς, ἐπ' Ἐκκλησίας, τοῦ Ὑψίστου, ἵνα προστατεύσῃ τὰ ἐν αἰχμαλωσίᾳ ἀπροστάτευτα ἀτυχῆ πλάσματα, ἐνισχύῃ τοὺς γονεῖς αὐτῶν ἐν πίστει καὶ ἐλπίδι καὶ εὐοδώσῃ τὸν ἱερόν ἀγῶνα τῆς Ἐκκλησίας καὶ σύμπαντος τοῦ Γένους. Καὶ, δεῦτερον, καλῶ πάντας τοὺς Ἑλληνας, τοὺς ἀπανταχοῦ τῆς Γῆς εὐρισκομένους, ὅπως δηλώσωμεν ἐπισήμως ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, ὅτι οὔτε ἡμεῖς θὰ ἡσυχάσωμεν, οὔτε τοὺς ἄλλους θὰ ἀφήσωμεν νὰ ἡσυχάσωσιν, ἐφ' ὅσον καὶ εἰς ἀκόμη Ἑλληνόπαις θὰ εὐρίσκηται εἰς χεῖρας τῶν βαρβάρων ἀπαγωγέων. Καὶ ἄς εἴμεθα βέβαιοι, ὅτι τὸ δίκαιον θὰ θριαμβεύσῃ.

'Ο ὑπομένων εἰς τέλος, σωθήσεται ! »

Κατά τηλεγραφήματα εκ του εξωτερικού πανταχοῦ, ἔνθα εἶναι ἐγκατεστημένοι Ἕλληνες, ἐτελέσθησαν δεήσεις ἐν τοῖς ἑλληνικοῖς ναοῖς, συνεκροτήθησαν συγκεντρώσεις καὶ ἐπεδόθησαν ψηφίσματα ὑπὸ τῶν Κοινοτήτων καὶ τῶν Ὁργανώσεων εἰς τὰς ἑκασταχοῦ Κυβερνήσεις, τὰς ξένας Ἐκκλησίας καὶ τὰς ὁμοειδεῖς Ὁργανώσεις, δι' ὧν ζητεῖται ἡ συμμετοχὴ τούτων εἰς τὰς πρὸς ἀπόδοσιν τῶν ἀπαχθέντων Ἑλληνοπαίδων ἐνεργείας. Τὰ ψηφίσματα ταῦτα ἐστάλησαν ὑπὸ τῶν Ἑλληνικῶν Παροικιῶν τοῦ Ἐξωτερικοῦ καὶ εἰς τὸν Ο. Η. Ε.

Τοιαῦται συγκεντρώσεις ἐγένοντο ἐν Βέρνη, Στοκχόλμη, Χάγη, Βρυξέλλαις, Ἀμβούργω, Ἀλεξανδρείᾳ, Καίρῳ, Δαμασκῷ, Βηρυτῷ, Ἀντίς Ἀμπέμπα, Βουένος-Ἀϊρες κ.λ.π. Ἐν Ν. Ὑόρκῃ, ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς κ. Μιχαὴλ ἀπηύθυνε προκήρυξιν πρὸς ἅπαντας τοὺς ἑλληνικῆς καταγωγῆς Ἀμερικανούς πολίτας, δι' ἧς ἐζήτησεν ὅπως συνενώσουν τὰς δυνάμεις τῶν διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς προσπαθείας τοῦ ἐπαναπατριμοῦ τῶν ἀπαχθέντων καὶ ἀπηύθυνεν ἑκκλησίαν πρὸς τὸν Πρόεδρον τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν, τὰ μέλη τοῦ Κογκρέσου, τοὺς Κυβερνήτας τῶν 48 Πολιτειῶν τῆς Β. Ἀμερικῆς, τοὺς Ἀρχηγούς τῶν Ἀμερικανῶν Ἐκκλησιῶν καὶ Ὁργανώσεων καὶ τὸν Γενικὸν Γραμματέα τοῦ Ο. Η. Ε., δι' ἧς ζητεῖ, ὅπως ἐνισχυθῇ ἡ ἑλληνικὴ προσπάθεια πρὸς ἀπόδοσιν εἰς τοὺς γονεῖς τῶν τῶν ἀπαχθέντων 28.000 Ἑλληνοπαίδων.

Ὁ Διεθνὴς Τύπος καὶ οἱ ξένοι Ραδιοφωνικοὶ Σταθμοὶ μετ' ἐνδιαφέροντος παρηκολούθησαν τὰς ἐκδηλώσεις τῆς ὁδύνης τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, ἀπανταχοῦ δὲ τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου αἱ ἐφημερίδες ἀνέγραψαν διὰ μακρῶν τὰ κατὰ τὰς ἐκδηλώσεις ταύτας, στηλιτεύουσαι συγχρόνως τὸ ἔγκλημα τοῦ Παιδομαζώματος καὶ συνηγοροῦσαι θερμῶς ὑπὲρ τῆς εἰς τὰς ἐστίαις τῶν ἐπιστροφῆς τῶν ἀπαχθέντων Ἑλληνοπαίδων.

Χαρακτηριστικὸν τῆς ἀπηχίσεως, ἣν ἔσχε καθ' ἅπασαν τὴν οἰκουμένην παρὰ τῇ Διεθνῇ Κοινῇ Γνώμῃ ὁ τόσον εὐγλώττως ἐξωτερικευθεὶς πανελλήνιος πόνος, εἶναι καὶ τὸ τηλεγράφημα, ὃπερ ἀπηύθυνε πρὸς τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον ὁ Πρόεδρος τοῦ Σουηδικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ, καθὼς καὶ τὸ πρὸς τὴν Πρόεδρον τῶν Γυναικείων Ὁργανώσεων τῆς Ἑλλάδος ἀποσταλὲν ψήφισμα τῆς Ὁμοσπονδίας τῶν Γυναικείων Ὁργανώσεων τῆς Σουηδίας.

Εἰς τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν δ' ἐν τῷ μεταξὺ ἐξακολουθοῦσι καταφθάνοντα ἀθρόα ψηφίσματα καὶ τηλεγραφήματα ἐκ πάντων τῶν σημείων τοῦ ἐσωτερικοῦ καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ, μιμνρροῦντα ὄχι μόνον τὴν πανελλήνιον συμμετοχὴν εἰς τὸ ἔθνικόν Πένθος διὰ τὸ κακούργημα καὶ τὸν πανελλήνιον πόθον τοῦ ἐπαναπατριμοῦ τῶν θυμάτων τοῦ Παιδομαζώματος, ἀλλὰ καὶ τὴν συμπάθειαν καὶ συμπαράστασιν τῶν πεπολιτισμένων ἀνθρώπων ὀλοκλήρου τοῦ κόσμου.

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

Ἐκ τῶν μέχρι τῆς σήμερον ληφθειῶν τηλεγραφικῶν ἀπαντήσεων πρὸς τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον παρστίνονται ἐφεξῆς αἱ ἀκόλουθοι :

Τῆς Α. Θ. Π. τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Ἀθηναγόρα :

Μήτηρ μεγάλη Ἐκκλησία καὶ ἡμεῖς, συνοχῇ καρδίας συμμετέχοντες εἰς ὁδύνην, βαθύτατον πόνον ἀδελφῆς Ἐκκλησίας καὶ εὐσεβοῦς ποιμνίου αὐτῆς βιαίᾳ, παρὰ πάντα ἀνθρώπινα δίκαια, ἀρπαγῇ καὶ μεταφορᾷ μακρῶν μητρικῆς ἀγάλης ἔξω δόριον θεοφρονήτου κράτους συνεχιζομένη κατακρατήσῃ τριῶν περὶπου μυριάδων ἑλληνοπαίδων, διάπτωρον ἐκφορᾶζομεν εὐχὴν ὅπως θεῶν βρόχος Βηθλέμ καταργήσῃ τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν ἐξαγατῶν ἀπαισίου ἐγχειρήματος εἰς ἀπόδοσιν ἐν τάξει ἀπαχθέντων παιδίων ἀποθηρνούσαις οἰκογενεῖαις αὐτῶν.

Τῆς Α. Θ. Μ. τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ. Τιμοθέου :

Σιωπήτις Ἐκκλησία, μετέχουσα ἔθνικοῦ πένθους ἐπὶ συγερῷ ἐγκλήματι παιδομαζώματος, ἐδεήθη ἐκτενῶς ἐπὶ φρικτοῦ Γολγοθᾶ ὑπὲρ ἐπαναπατριμοῦ χιλιάδων ἑλληνοπαίδων. Σκέπει Κύριος ἑλληνικὸν λαὸν ἠνωμένον ἐν νίκῃ, κραταῖο Ὑμμέτερον Μακαριότητα θεοπνεύστοις αὐτοῖς ἀγῶσι.

Τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κύπρου κ. Μακαρίου :

Ἑλληνικὴ Κύπρος συμμετέχει πανελληνίῳ πένθοντι διὰ παραινόμενῃν κατακράτησιν ἀπαχθέντων εἰς ξένας χώρας ἑλληνοπαίδων. Ὑποῦσα φωνὴν διαμαρτυρίας κατὰ ἀποτροπαλοῦ ἐγκλήματος, πέποιθεν χριστιανικοὶ φιλελεύθεροι λαοὶ ὑποστηρίξουσιν ἑλληνικὸν λαὸν ἀγωνιζόμενον ὑπὲρ ἰσχωρίας ὑποθέσεως. Ἐτηλεγραφήσαμεν Πρόεδρον Ἠνωμένων Πολιτειῶν, Ὑπουργεῖον Ἐξωτερικῶν Ἀγγλίας.

Κύπρου ΜΑΚΑΡΙΟΣ

Τῆς Α. Σ. τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς κ. Μιχαήλ :

Εἰς γεῖμα δοθὸν σήμερον ἐν Τάργῳ Σπρίγκς μετὰ πανήγυριν ἑλληνικοῦ μας ναοῦ, τιμηθεῖσαν παρὰ χιλιάδων πολλῶν Ἀμερικανῶν, ὁ Ἀμερικανὸς γερονοσιαστὴς Κλώντ Πέππερ διεβεβαίωσεν ἡμᾶς ὅτι θὰ ἐπιληφθῇ ἀμείως τοῦ ζητήματος τῆς ἐπιστροφῆς τῶν ἀπαχθέντων χιλιάδων παιδίων μας, ἐνεργῶν δραστηριῶς παρὰ τῷ Πρόεδρῳ καὶ ἐγείρων ζήτημα εἰς Ἀμερικανικὴν Γερουσίαν.

Τοῦ Ἀρχιρραβίνου Λονδίνου :

Βαθῶς συνεκινήθημεν ἐπὶ τῷ ὑμείτερον τηλεγραφήματι. Πᾶσα προσπάθεια νὰ προσενηθῇ δοκιμασία εἰς ἀθῶα παιδιά ἢ νὰ στρεφθοῦν τῆς ἀγάπης καὶ τῆς θερηκευτικῆς ἀγωγῆς τῶν γονέων τῶν εἶναι καταδικαστέα. Ἑλλικρινῶς συμπαρομεν κατὰ τὴν ὄραν ταύτην τῆς ἀγωνίας, ἣν δοκιμάζει ὁ λαὸς ὑμῶν. Προσενχόμεθα ὅπως ἐν τέλει τὰ ἀθρώπινα αἰσθήματα ὑπερισχύουσιν καὶ ταχῶς ἀποδοθοῦν τὰ παιδιά εἰς τὰς οἰκογενεῖαις τῶν καὶ τὴν ἐλευθερίαν.

ΙΣΡΑΗΛ ΜΠΡΟΝΤΙ

Ἀρχιεραβίνος

Τῆς Ἑλληνικῆς Εὐαγγελικῆς Ἐκκλησίας :

Ἑλληνικὴ Εὐαγγελικὴ Ἐκκλησία ἴσται παρὰ τὸ πλευρόν Σας, τὴν προσπάθειάν Σας ἐπιτύχητα ἀπλευθέρωσιν ἀπαχθέντων μικρῶν ὁμοειδῶν μας, καὶ μετ' ἑνα παλμόν ἀγάπης καὶ ἔθνικόν πόνον ἀναπέμπει πρὸς Ὑψιστον εὐχὴν ὅπως Ἐκείνος εὐδοῶσῃ ἀναληφθῆν ἔργον.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΧΑΤΖΗΑΝΤΩΝΙΟΥ

Πρόεδρος Γενικῆς Συνόδου

Ἡ Α. Ε. ὁ ἐν Ἑλλάδι Πρεσβευτὴς τῆς Μεγάλης Βρετανίας διεβίβασε πρὸς τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον τὴν ἀκόλουθον ἐπιστολήν :

Μακαριώτατε,

Ἐχω τὴν τιμὴν τὰ γνωρίσω τῇ Ὑμείτερον Μακαριότητι κατ' ἐπιτολήν τῆς Κυβερνήσεώς μου δι' ἡ Αὐτοῦ Μαγαλιότητος ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος ΣΤ' ἐγένετο κάτοχος τοῦ ὑμᾶτερον τηλεγραφήματος, τὸ περιεχόμενον τοῦ ὁποῦο ἔφραξεν εἰς γνώσιν τῆς ἐν

τῶ 'Ηνωμένῳ Βασιλείῳ Κυβερνήσεως τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος ὡς και τῶν ἐν ταῖς ἄλλαις χώραις τῆς Κοινοπολιτείας Κυβερνήσεων, τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος.

Ἡ ἐν τῷ 'Ηνωμένῳ Βασιλείῳ Κυβέρνησις τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος αἰσθάνεται βαθυτάτην συμπάθειαν διὰ τὴν θλίψιν και τὴν ὀδύνην τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ ἐκ τῆς ἀρπαγῆς χιλιάδων τέκνων του ἀπὸ τὰς ἐστίας και τὴν πατρίδα των, διακαῶς ἐχόμενη και δεομένη ὅπως τὸ νέον ἔτος 1950 φέρῃ τὴν χαρὰν τῆς ἐπανόδου των εἰς τὴν γενέτειραν.

Δέξασθε, παρακαλῶ, Μακαριώτατε, τὴν διαβεβαίωσιν τῆς ἐξαιρέτου ὑπολήψεως μεθ' ἧς

Διατελῶ

Ὁ Προσβευτὴς τῆς Μεγάλης Βασιλείας :
GRIFFORD NORDON

Τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως και τῆς Κυβερνήσεως τῆς Νορβηγίας :

Ἐξ ὀνόματος τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως ἔχω τὴν τιμὴν νὰ βεβαιώσω λήψιν ὑμετέρου τηλεγραφήματος ἀπὸ 28 Δεκεμβρίου και νὰ ἐκφράσω βαθεῖαν θλίψιν διὰ τὴν πασχόντων Ἑλληνοπαίδων ἀρπαγέντων ἀπὸ οἰκογενεῖας των. Νορβηγικὴ Κυβέρνησις συμμετέχει εἰς ὄλας τὰς προσπάθειας μάλιστα τοῦ ΟΗΕ διὰ νὰ ἐπιτευχθῇ ὁ ἐπαναπατρισμός αὐτῶν τῶν παιδιῶν.

Ὁ ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν Ὑπουργός

Τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως τῆς Σουηδίας :
Στοκχόλμη

Α. Μ. Ἀρχιεπίσκοπον κ. Σπυρίδωνα

Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς λαβὼν ὑμέτερον τηλεγράφημα τῆς 28 Δεκεμβρίου ἐν σχέσει πρὸς τοὺς ἀρπαγέντας Ἑλληνοπαίδας, με ἐπεφόρτισε νὰ σὰς πληροφοροῦμαι, ὅτι ἡ Α. Μ. δὲν θὰ παραλείψῃ νὰ ἐξετάσῃ τὴν δυνατότητα χρήσεως ἐπιδράσεώς του δι' ἐνέργειαν πρὸς ὄφελος τῶν δυστυχῶν αὐτῶν παιδιῶν, διὰ τὴν τύχην τῶν ὁποίων αἰσθάνεται βαθεῖαν θλίψιν.

ΟΥΝΤΕΝ

Ὑπουργός ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν

Τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως τῆς Αἰθιοπίας :
Ἄντις - Ἀμπέμπα

Α. Μ. Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν

Βαθύτατα συνεκινήθημεν πληροφορούμενοι δι' ὑμέτερον τηλεγραφήματος κακὴν και ἀνυγὴ μοῖραν ὑποδουλωθέντων ἀθῶων Ἑλληνοπαίδων.

Ἀναμνησκόμενοι δεινῶν, αἵτινα ὑπέστησαν χιλιάδες παιδιῶν κατὰ τὸν ἐλευτάτον καταστρεπτικὸν παγκόσμιον πόλεμον, δὲν δυνάμεθα παρὰ νὰ ἀποβλέπωμεν πρὸς αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν μετὰ λύπης και συμπάθειας. Ἐχόντες πεποίθησιν εἰς τὴν περὶ τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου διακήρυξιν τοῦ Ο.Η.Ε., θὰ πράξωμεν πᾶν τὸ δυνατόν ὑπὲρ τῆς προσόδου τῶν ἀνθρωπίνων σχέσεων.

ΧΑΓΓΕ ΣΕΛΑΣΙΕ
Αὐτοκράτορ

Τῆς Α. Ε. τοῦ Προέδρου τῆς Βολιβίας :

Μακαριώτατον Σπυρίδωνα

Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν και πάσης Ἑλλάδος

Ἀναφερόμενος εἰς τηλεγράφημα, τὸ ὁποῖον ἀπηνυθίνατε πρὸς τὴν Α. Ἐξοχότητα τὸν Πρόεδρον τῆς Δημοκρατίας, τῆς 28ης περὶ τὸν μὲν ἔτος Δεκεμβρίου, ἔχω τὴν τιμὴν νὰ ἀνακοινώσω ὑμῖν ὅτι ἡ Βολιβία συνήγορησε θερμοῶς εἰς τὸν Ο.Η.Ε. πρὸς ἐξέυρσιν ἀποτελεσματικῶν μέσων πρὸς ἀσφαλῆ ἐπαναπατρισμόν τῶν Ἑλληνοπαίδων. Ἡ χώρα μας εἶναι τώρα ἐτοιμὴ νὰ συνεργασθῇ εἰς νέα διαβήματα τῶν μελῶν - Κρατῶν τοῦ Ο.Η.Ε., προοριζόμενα νὰ ἐπιφέρουν μίαν ἄμεσον λύσιν αὐτοῦ τοῦ προβλήματος, τὸ ὁποῖον δικαίως ἀπασχολεῖ τὴν ἀνθρωπιστικὴν συνείδησιν τοῦ κόσμου. Ἐπιτρέψατέ μοι, παρακαλῶ, τὴν ἐκφρασὴν τῶν πλέον ἐξαιρέτων αἰσθημάτων μας.

ΔΑΜΠΕΡΤΟ ΣΑΑΒΕΝΤΡΑ ΝΟΓΚΑΛΕΣ

Ὑπουργός τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Βολιβίας

Τῆς Α. Ε. τοῦ Προέδρου τῆς Αἰτίας :

Α. Μ. Ἀρχιεπίσκοπον Σπυρίδωνα - Ἀθῆνας

Ἐἴμεθα ἐπιφορτισμένοι ὑπὸ τοῦ Προέδρου τῆς Δημοκρατίας

νὰ βεβαιώσωμεν λήψιν ὑμετέρου τηλεγραφήματος ἀπὸ 28 Δεκεμβρίου. Ἡ Κυβέρνησις τῆς Αἰτίας ἐκφράζει ὅλην αὐτῆς τὴν συμπάθειαν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν. Πρόθυμοι διὰ τὴν ἐπιστροφήν των Ἑλληνοπαίδων εἰς τὴν πατρίδα των, ἐνοῦμεν τὰς προσπάθειας μας μετὰ τῶν ἄλλων χωρῶν δι' ἱκανοποιητικὴν λύσιν τοῦ προβλήματος

VILFORT BEAUVOIR

Τῆς Α. Ε. τοῦ Προέδρου τῆς Ἰσλανδίας :

Ρεϊγκιάβικ - Ἰσλανδίας

Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν κ. Σπυρίδωνα

Ἀναφερόμενος εἰς ὑμέτερον τηλεγράφημα πρὸς τὸν Πρόεδρον τῆς Ἰσλανδίας ὁ Ὑπουργός ἔχει τὴν τιμὴν νὰ πληροφοροῦσῃ Ὑμᾶς ὅτι ὁ ἡμέτερος ἀποσταλμένος εἰς Ο.Η.Ε. ἐνίσχυσε τὴν ὑπόθεσιν παιδομαζώματος και ἡ Κυβέρνησις και ὁ λαὸς τῆς Ἰσλανδίας θὰ συνεχίσουν τὴν ἐνίσχυσιν των.

Ὁ ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν Ὑπουργός τῆς Ἰσλανδίας.

Τῆς Α. Ε. τοῦ Προέδρου τοῦ Μεξικοῦ :

Μεξικό Σίτυ, Μεξικό

Α. Μ. Ἀρχιεπίσκοπον Σπυρίδωνα

Εἰς ἀπάντησιν ὑμετέρου τηλεγραφήματος 19 Δεκ. παρ. ἔτους, βεβαιῶ ὅτι ὁ κ. Πρόεδρος ἐπέστησεν ἐξαιρετικῶς τὴν προσοχὴν τοῦ Ὑπουργείου των Ἐξωτερικῶν ἐπ' αὐτοῦ.

Ὁ Διευθυντὴς τοῦ Γραφείου Προέδρου
GARCIA LARRANGA

Τῆς Κυβερνήσεως τοῦ Καναδά :

Βεβαίῶν λήψιν ὑμετέρου τηλεγραφήματος τῆς 28ης Δεκεμβρίου, θὰ ἐπεθύμουν νὰ διαβεβαιώσω ὑμᾶς ὅτι ἡ Κυβέρνησις τοῦ Καναδά ὑποστηρίζει ἄνευ ἐπιφυλάξεως και ἐπιτίθει νὰ ἴδῃ πραγματοποιημένην τὴν ἀπόφασιν τὴν ἀφορώσαν τὸν ἐπαναπατρισμόν τῶν Ἑλληνοπαίδων, τὴν ληφθεῖσαν τῇ 3 Νοεμβρίου 1949 ὑπὸ τῆς Πολιτικῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν.

LOUIS S. STLAURENT
Πρωθυπουργός τοῦ Καναδά

Τῆς Κυβερνήσεως τῆς Νέας Ζηλανδίας :

Α. Μακαριότητα Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν

Ἐπιθυμῶ νὰ βεβαιώσω τὴν Ὑμετέραν Μακαριότητα ὅτι ἡ Κυβέρνησις τῆς Νέας Ζηλανδίας πάντοτε πρόθυμος εἰς τὴν φιλίαν μεταξὺ τῶν δύο χωρῶν μας μετέχει τῶν αἰσθημάτων τῆς Ἑλληνικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐν σχέσει μετὰ τὴν ἀπαγωγήν και ἀκόλουθον ἐκπαίδευσιν τῶν Ἑλληνοπαίδων. Βεβαίως ἔχομεν ἐνίσχυσει και θὰ συνεχίσωμεν νὰ ἐνισχύωμεν ὄλας τὰς προσπάθειας, γερόμενας ἀπὸ τὸν Ο.Η.Ε., τὸν Ἐρυνθρὸν Σταυρὸν και τοὺς πράκτοράς των νὰ ἐξασφαλίσουν μίαν λύσιν αὐτοῦ τοῦ προβλήματος. Θὰ σκεφθῶμεν ἄλλα χρήσιμα μέσα ἐνεργείας και δὲν θὰ ἀκνήσωμεν νὰ θέσωμεν ἑαυτοὺς διὰ τὸν σκοπὸν αὐτόν.

Ὁ Πρωθυπουργός τῆς Νέας Ζηλανδίας

Τοῦ Ἀρχιραβίνου Ἱερουσαλήμ :

Ἱερουσαλήμ

Ἐλαβον ὑμέτερον τηλεγράφημα. Ὑπόθεσις παρακολουθεῖται ἐκ τοῦ πλησίον.

Προσῆγοσις και εὐλογία

ΧΕΡΤΣΟΚΓΚ

Ἀρχιεραβίνου τοῦ Ἰσραήλ

Ἡ προσευχὴ εἶναι ἀνάπαυσις τῆς ψυχῆς ἀπὸ τῶν ταρῶν τῆς ζωῆς μας.

*

Ὅταν ὁ Θεὸς ἔχη ἐμπιστευθῇ εἰς ἡμᾶς ἔργον τι, πρέπει νὰ εἴμεθα βέβαιοι ὅτι θὰ μᾶς βοηθῇ πρὸς τελείωσιν του.

*

Ἐν τῇ δυστυχίᾳ σου πίστευε εἰς τὸν Θεόν, ὅστις εἶναι Θεὸς τῆς ἀγάπης και δὲν παύει νὰ εἶναι εὐσπλαγχνὸς πρὸς τὸν δυστυχῆ.

Ο Μ. ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ

ΕΠΙ ΤΩ, ΝΕΩ, ΕΤΕΙ

Ἡ Α. Μ. ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἀπηύθυνε πρὸς τὸν ἑλληνικὸν λαὸν ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τοῦ νέου ἔτους τὰς ἀκολούθους εὐχάς:

Βαθύτατα συγκεκινημένος διὰ τὴν ἀνυπέβλητον προθυμίαν, μεθ' ἧς ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς ἀνταπεκρίθη εἰς ἀμφοτέρας τὰς Ἐκκλήσεις τῆς Ἐκκλησίας, τοῦ Αἵματος τοῦ Ἐπαναπατισμοῦ καὶ τῆς ἀποδόσεως τῶν ἀπαχθέντων Ἑλληνοπαίδων, ἀπενθύνω πρὸς αὐτὸν θερμὰς καὶ ἐγκαρδίους εὐχάς.

Δέομαι δὲ ὀλοψύχως τοῦ Παναγάρχου, ὅπως εὐδοκίῃ νὰ θέσῃ τέρμα εἰς τὰς δοκιμασίας του καὶ χαρισηται τὸ ἐπιτέλλον Νέον Ἔτος φορὸν εἰρήνης, γαλήνης, εὐδαιμονίας καὶ πάσης ἀγαθωσύνης.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος
Σ Π Υ Ρ Ι Δ Ω Ν

ΕΠΙ ΤΩ, ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΙ ΤΗΣ ΕΘΝΑΡΧΙΑΣ ΚΥΠΡΟΥ

Ἡ Α. Μ. ὁ Ἀρχιεπίσκοπος διεβίβασε τῇ 10 ἰσταμένου τηλεγραφικῶς πρὸς τοὺς Σεβ. Ἱεράρχας τῆς Ἐπικρατείας τὴν ἀκόλουθον παράκλησιν:

Ἀπὸ προσεχοῦς Κυριακῆς ἄρχεται ἐν Κύπρῳ διενέργεια Δημοψηφίσματος πρὸς ἐκδήλωσιν σταθερῆς θελήσεως Κυπριακοῦ λαοῦ πρὸς ἔνωσιν μετὰ Μητροῦς Ἑλλάδος. Ἐθναρχία Κύπρου, πλήθος Συλλόγων καὶ Σωματείων ἀπηυθύνθησαν πρὸς Ἀρχιεπισκοπὴν ἐξαιτούμενοι συμπαράστασιν Ἑλληνικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας εἰς ὑπεριτάτην ταύτην προσπάθειαν Μεγαλονήσου πρὸς πλήρη ἀνάκτησιν τῆς ἐλευθερίας της. Ἐκκλησία Ἑλλάδος, διατηροῦσα εἰς ἱστορικὴν της μνήμην ζῶσαν τὴν ἀνάμνησιν τῶν ἀγῶνων Ἱεραρχίας καὶ Κλήρου ἐν γένει δι' ἀνάκτησιν ἐλευθερίας ἑαυτῆς καὶ Χριστεπωνύμου πληρώματος, δὲν δύναται νὰ μείνῃ ἀσυγκίνητος εἰς τὴν ἔκκλησιν ταύτην. Διὸ παρακαλοῦμεν ἐξουσιοδοτήσητε τηλεγραφικῶς τὸν Προκαθήμενον ἀποστείλῃ πρὸς Ἐθναρχίαν Κύπρου τηλεγράφημα ἠθικῆς συμπαράστασεως ἐκ μέρους συμπάσης Ἱεραρχίας εἰς τὸν ἀγῶνα τῶν Κυπρίων ἀδελφῶν καὶ παραγγείλητε, ὅπως προσεχῆ Κυριακῆν ἀναπεμφθῆ εἰς ἅπαντας Ἱερούς ναοὺς καθ' ὅμῃς Θεοσώστου Ἐπαρχίας εἰδικὴ δέσις, ἧς τύπον ἀποστέλλομεν τυχυδρομικῶς, ἐπαφιέμενοι εἰς ὑμετέραν κρίσιν διὰ τροποποίησιν ἢ συμπλήρωσιν αὐτῆς.

† Ἀθηνῶν Σ Π Υ Ρ Ι Δ Ω Ν, Πρόεδρος

Μετὰ τὴν λήψιν τῆς ἐξουσιοδοτήσεως ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ἀπέστειλε πρὸς τὴν Ἐθναρχίαν Κύπρου τὸ ἀκόλουθον τηλεγράφημα:

ΕΘΝΑΡΧΙΑΝ ΚΥΠΡΟΥ

Δευκωσία

Σύμπασα ἡ Ἱεραρχία τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἐκπροσωποῦσα τὰ αἰσθήματα σύμπαντος τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου καὶ τοῦ χριστεπωνύμου πληρώματος, ἐκφράζει τὴν βαθυτάτην αὐτῆς συμπάθειαν πρὸς τοὺς ἀδελφοὺς Κυπρίους κατὰ τὴν ὥραν ταύ-

την τῆς ὑπεριτάτης προσπάθειας πρὸς ἀνάκτησιν τῆς πλήρους ἐλευθερίας των.

Μνήμων τῶν πολυαιμάκτων ἀγῶνων αὐτῆς πρὸς ἀπόκτησιν τοῦ ἀγαθοῦ τῆς ἐλευθερίας, τὸ ὁποῖον διὰ τοῦτο ἐκτιμᾷ δεόντως, κατανοεῖ πλήρως τὸν φλογερὸν πόθον τοῦ Κυπριακοῦ λαοῦ καὶ συμπαρίσταται ἐκθύμως παρὰ τὸ πλεονόν του.

Προσεχῆ Κυριακῆν εἰς ἅπαντας ὀρθοδόξους Ἱερούς ναοὺς Ἑλλάδος ἀναπέμπεται (εἰδικὴ δέσις) πρὸς τὸν Ὑψιστον, ὅπως φωτίσῃ Ταγοὺς εὐγενεῶς Βρετανικοῦ λαοῦ, ἵνα, μνήμονες ἐλευθέρως παραδόσεως κηδεμονίας καὶ χειραφετήσεως πρὸς ἐλευθερίαν καὶ εὐδαιμονίαν πλήθους λαῶν λευκῶν καὶ ἐγχρόμων, θελήσωσιν ἐπεκτείνωσιν εὐεργετικὴν χειραφέτησιν καὶ εἰς Κυπριακὸν λαόν, ἀπολύτως ὄριμον πρὸς ἐλευθέραν ζωὴν καὶ εὐγνώμονα ἔσαι διὰ παρασχεθεῖσαν μέχρι τοῦδε προστασίαν.

Πεποίθαμεν, ὅτι Μεγάλῃ προστάτις καὶ εὐεργέτις Ἑλληνισμοῦ Ἀγγλικῆ Ἀυτοκρατορία δὲν θὰ ἀγνοήσῃ αἰσθήματα σύμπαντος Ἑλληνικοῦ λαοῦ, οὕτως εὐγνωμοσύνην καὶ ἀφοσίωσιν θέτει ὑπὸ δοκιμασίας παραγνώριστις νομίμων καὶ δικαίων πόθων Κυπριακοῦ λαοῦ.

Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος
Σ Π Υ Ρ Ι Δ Ω Ν

(ἐπὶ τῶν αἰ ὀλογογραφῶν τῶν Σεβ. Ἱεραρχῶν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος).

Εἰς τὸ τηλεγράφημα τοῦτο ἐλήφθη ἡ ἀκόλουθος ἀπάντησις:

Δευκωσία

Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν
Κύριον Σ Π Υ Ρ Ι Δ Ω Ν

Ὡς εὐλογίαν ἀπὸ Θεοῦ ἐδεξάμεθα τηλεγράφημα Ἱεραρχίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας Ἑλλάδος, ἐκπροσωπούσης αἰσθήματα σύμπαντος Ἱεροῦ Κλήρου ἑλληνικοῦ χριστεπωνύμου πληρώματος. Βαθυτάτη συμπάθεια, ἠθικὴ συμπαράστασις ὑμῶν κρῖσιμον ταύτην καμπὴν Κυπριακοῦ ἀγῶνος ἀποτελοῦσιν ἀνεκτίμητον συμβολὴν εἰς αἰσίαν αὐτοῦ ἔκβασιν. Ἀδυνατοῦμεν ἐκφράσωμεν αἰσθήματα συγκινήσεως, εὐγνωμοσύνης, κατακλύζοντα ψυχὴν Ἱεραρχίας, Ἱεροῦ Κλήρου, ἑλληνικοῦ λαοῦ Μεγαλονήσου, ἀποφασισμένου συνεχίσῃ ἱερὸν ἀγῶνα μέχρι πολυποθῆτου ἐνώσεως. Εὐδοκησάτω Κύριος λαλήσαι ἀγαθὰ ἐν τῇ καρδίᾳ ἰθύνόντων Βρετανικῆν Ἀυτοκρατορίαν.

Ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου
ΜΑΚΑΡΙΟΣ

Ἐν τῶν μεγαλειτέρων βαρῶν τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῷ κόσμῳ τοῦτο εἶναι ἡ ὑπὸ τῆς ἀμωρίας πεφορτισμένη συνειδήσις του.

Τὰς προσευχὰς τῶν πιστῶν μετῶ ὁ Θεὸς κατὰ τὸ περιοχόμενον καὶ οὐχὶ κατὰ τὴν ἔκτασιν των.

Ἡ μετὰ τοῦ Θεοῦ κοινωνία εἶναι πηγὴ, ἐξ ἧς ὁ ὁδοπόρος τοῦ κόσμου τούτου λαμβάνει ὕδωρ ἀναψυχῆς.

Ὅταν ἡ συνειδήσις μας εἶναι ἀναπεπαισμένη, αἱ κρίσεις τῶν ἀνθρώπων μᾶς εἶναι ἀδιάφοροι.

ΕΠΙ ΤΗ, 1200 ΕΠΕΤΕΙΩ, ΤΗΣ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ ΤΟΥ ΑΓ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΥ

*Λόγος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Χίου Πανιελέημο-
νος ρηθείς ἐν τῷ καθεδρικῷ ναῶ τῇ 4 Δεκεμβρίου.*

Λώδεκα δλόκληροι αἰῶνες συμπληροῦνται σήμερον ἀπ' ἧς ὁ κολοσσὸς μεταξύ τῶν μοναχῶν, τῶν δογματικῶν θεολόγων, τῶν φιλοσόφων καὶ ποιητῶν, ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνὸς ἔκλινεν ἠρέμως τὴν ἁγίαν κεφαλὴν του ἐντὸς τοῦ ἀσκητικοῦ κελλίου του εἰς τὴν παρὰ τὸν πύρινον ποταμὸν Λαύραν τοῦ Ἁγίου Σάββα καὶ παρέδωκε τὴν ἡρωϊκὴν ψυχὴν του εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ἀγωνοθέτου Σωτῆρος Χριστοῦ.

Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἐορτάζει σήμερον τὴν χιλιοστὴν διακοσιοστὴν ἐπέτειον τῆς κοιμήσεως τοῦ Σαβαΐτου ὑπερμάχου ἀγωνιστοῦ αὐτῆς συγκαλοῦσα τὰ τέκνα τῆς εἰς ψυχικὸν συναγεροδὸν πρὸς τιμὴν τῆς μνήμης αὐτοῦ.

Γενικὴ συγκίνησις διαχέεται σήμερον εἰς τὰς τάξεις τῆς στρατευομένης Ἐκκλησίας. Ὅλων τὰ ψυχικὰ βλέμματα διακρίνουν τὸ ἄστρον λάμπον εἰς τὸν νοητὸν τῆς Ἐκκλησίας οὐρανόν. Πλουσία ἀκτινοβολία ἐκπεμπομένη ἀπ' αὐτοῦ καταναγάζει σκέψεις, λαμπρύνει διαθέσεις, θερμαίνει καρδίας, τονώνει φρονήματα. Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνὸς εὐλογεῖ σήμερον τὴν Ἐκκλησίαν.

Μὲ τὴν βοήθειαν τῆς ἀκτινοβολίας αὐτῆς φωτίζεται δλόκληρος ὁ βίος αὐτοῦ, ἀποκαλύπτεται ἡ καταπληκτικὴ δράσις αὐτοῦ. Ἡ παρακολούθησις τοῦ βίου καὶ τῆς δράσεως αὐτοῦ, ἔστω καὶ δι' ὀλίγων, δύναται, νομίζω, νὰ ἀποτελέσῃ ἕνα ἀπὸ τοὺς καλλιτέρεους τρόπους ἀποτίσεως φόρου τιμῆς καὶ εὐγνωμοσύνης ἡμῶν πρὸς αὐτόν.

Ἐνῶ ἀκόμη ἐκνοφορεῖτο εἰς τὰ σπλάγγνα τῆς εὐσεβοῦς μητρὸς του, διεπλάσσετο ἡ καρδιά του μὲ τὴν βοήθειαν τῶν ἀγαθῶν κλίσεων καὶ τῶν εὐγενῶν συναισθημάτων αὐτῆς. Καὶ ὅταν ἐγεννήθη, ἀπέτέλεσε τὸ ἀντικείμενον τῆς εὐσεβοῦς καὶ στοργικῆς φροντίδος τῶν γονέων αὐτοῦ. Ὁ πατήρ του Σέργιος, κατέχων μεγάλην θέσιν «γενικοῦ λογοθέτου» καὶ «πραγματῶν ἐπιτρόπου» παρὰ τῷ χαλίφῃ τῶν Ἀράβων τῆς Δαμασκοῦ Ἀβδουλ Μελικ τοῦ Α', δλόκληρον τὴν προσοχὴν του ἔστρεψεν εἰς τὴν θρησκευτικὴν διαπαιδαγώγησιν καὶ τὴν γενικὴν μόρφωσιν τοῦ τέκνου τῶν. Εὐλογία Θεοῦ διὰ τὸν μικρὸν Ἰωάννην ὑπῆρξεν ἐκ τῶν πρώτων ὁ σύνδεσμός του μὲ τὸν συνομιληκόν του Κοσμᾶν, μίαν λεπτὴν καὶ εὐγενῆ ψυχὴν, ὅστις τὴν ἐπιρροὴν ἀγαθὴν ἐμελλε νὰ ἐξασκήσῃ ἐπ' αὐτοῦ. Ἡ πρόοδος καὶ τῶν δύο μικρῶν φίλων εἰς τὰ γράμματα ὑπῆρξε καταπληκτικὴ, ἀνωτέρα τῆς ἡλικίας καὶ τῶν γνώσεων αὐτῶν. Οἱ διδάσκαλοί των μετ' ὀλίγον ἠναγκάσθησαν νὰ ὁμολογήσουν ὅτι εἶναι δι' αὐτοὺς βαρὺ τὸ ἔργον τῆς μορφώσεως τῶν δύο αὐτῶν μαθητῶν, καὶ διὰ τοῦ Ἰωάννου. Ἡ δύναμις τῆς λογικῆς του καὶ αἱ γνώσεις του καὶ αἱ τοῦντεῦθεν ἐρωτήσεις του φέρουν αὐτοὺς ἔστιν ὅτε εἰς δύσκολον θέσιν. Εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν ἐφάνη κατά θαυμαστὴν ἐνέργειαν ἡ Θεία Πρόνοια βοηθός.

Κόσμος πολὺς εἶναι συγκεντρωμένος εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς Δαμασκοῦ. Μία ἐπιτυχὴς ἐπιδρομὴ τῶν Σαρακηνῶν ἐναντίον τῆς Σικελίας εἶχεν ὡς ἀποτέλεσμα τὴν σύλληψιν ἱκανῶν αἰχμαλώτων χριστιανῶν ἑλλήνων, τοὺς ὁποίους εἶχον μεταφέρει εἰς Δαμασκὸν καὶ εἶχον ἐκθέσει εἰς τὴν πλατεῖαν πρὸς πώλησιν. Οἱ διάφοροι προὔχοντες παρατηροῦν τοὺς αἰχμαλώτους, ἐξετάζουν τὰ κατ' αὐτοὺς καὶ ἐκλέγουν τοὺς δούλους των ἀγοράζοντες αὐτούς. Καὶ ὁ γενικὸς Λογοθέτης τοῦ Χαλίφου μετὰ τῶν ἀρχόντων παρατηρεῖ μὲ πόνον τὴν ἀθλιότητα, εἰς ἣν εὐρέθησαν τόσοι χριστιανοί. Μετὰξὺ αὐτῶν διακρίνει καὶ ἕνα γέροντα μοναχόν. Τὸ πρόσωπόν του ἦτο σοβαρόν. Καὶ ναὶ μὲν διέκρινέ τις ἄφατον μελαγχολίαν ἐκκεχυμένην ἐπ' αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ μίαν στωϊκότητα, μεθ' ἧς ἀντίκρυζε τὴν δοκιμασίαν ὡς ἔργον τῆς Προνοίας τοῦ Θεοῦ. Τὸ βλέμμα του βαθύ καὶ ἐρευνητικὸν ἐδείκνυεν ἀνθρωπὸν φιλόσοφον. Ὁ Σέργιος τὸν ἐπλησίασε, συνωμίλησε μετ' αὐτοῦ καὶ ἐπληροφορήθη τὰ κατ' αὐτόν. Δὲν ἐδυσκολεύθη νὰ διαπιστώσῃ ὅτι πρόκειται περὶ ἐνὸς σοφοῦ, συνετοῦ καὶ ἁγίου ἀνδρός. Ἐπίστευσε ὅτι ὁ Θεὸς τὸν ἀπέστειλεν ὡς διδάσκαλον διὰ τὸν Ἰωάννην. Τὸν ἠγόρασε, τὸν ἀηλευθέρωσε καὶ τὸν προσέλαβεν ὡς διδάσκαλον διὰ τὸν υἱόν του. Ἀληθινὸν δῶρον Θεοῦ ὁ σοφὸς Μοναχὸς Κοσμᾶς ὁ Σικελός. Οἱ δύο συμμαθηταί, ὁ Ἰωάννης καὶ ὁ μικρὸς Κοσμᾶς, ἠσθάνθησαν ἀμέσως τὴν βαρύτητα καὶ τὴν ἀξίαν τοῦ διδασκάλου. Ὁ μοναχὸς Κοσμᾶς ἦτο ὁ γνήσιος ἀντιπροσωπευτικὸς τύπος τοῦ μοναχοῦ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Τοιοῦτοι ἦσαν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον οἱ μοναχοὶ τότε, σοφοί, φιλόσοφοι, ἄγιοι, βράχοι ἀρετῆς, ἀνθη μυρίπνοια, στήριγμα τῆς Ἐκκλησίας, ἐλπίς τοῦ λαοῦ, δύναμις τῶν ἀγωνιστῶν, ἔμπνευσις τῶν διδασκάλων, ἀνακούφισις τῶν πόνων τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς. Οἱ δύο συμμαθηταὶ ἠντλοῦν πλουσίως τὰνάματα τῆς σοφίας ἀπὸ τὸν μέγαν διδάσκαλόν των καὶ εἰσῆγοντο ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὰ ἄντρα τῶν συλλογισμῶν τῆς φιλοσοφίας καὶ εἰς τοὺς ἀρωματισμένους ἀνθῶνας τῆς ποιήσεως. Παρηκολούθουν τὸν σοφὸν γέροντα εἰς τὰς φιλοσοφικὰς του σκέψεις προσπαθοῦντες νὰ ἀφομοιώσουν ὅσα ἤκουον ἀπὸ αὐτόν. Φιλοσοφοῦντες πλέον ἤρχισαν νὰ καταρτίζουν καὶ τὴν ἰδίαν αὐτῶν πίστιν. Νέαι λεωφόροι ἠνοιγόντο ἐνώπιον αὐτῶν. Ἡ πίστις των πλέον κατηυγάζετο ὑπὸ θείου φωτός, ἐστερεοποιεῖτο ὑπὸ τῆς λογικῆς καὶ τῆς φιλοσοφίας καὶ μετεβάλλετο εἰς πλήρη ἐπίγνωσιν. Ἡδύναντο πλέον νὰ χρησιμοποιῶν τὰ φιλοσοφικὰ ἐπιχειρήματα εὐχερῶς καὶ νὰ δίδουν λόγον παντὶ τῷ αἰτοῦντι. Τὸ γλυκὺ συναίσθημα, τὸ ὁποῖον ἐρρῦθμιζεν ἕως τότε τὴν ζωὴν των, ἤρχισαν ὀλίγον κατ' ὀλίγον νὰ ὑποχωρῇ εἰς τὴν φιλοσοφίαν. Τοῦτο διέκρινεν ὁ σοφὸς διδάσκαλός των καὶ ἐθαυροβήθη. Δὲν ἔπρεπε νὰ ἄτονῃ τὸ συναίσθημα. Ἐίργισε λοιπὸν τὴν καλλιέργειαν καὶ τοῦ συναισθητικοῦ κόσμου τῶν δύο μαθητῶν του. Οἱ παράδεισοι, τοὺς ὁποίους ἐπότιζεν ὁ χουσορράς ποταμὸς τῆς Δαμασκοῦ, παρεῖχον πλούσια τὰ μέσα πρὸς τοῦτο. Εἰς τοὺς παραδείσους τούτους ὠδήγει τακτικῶς τοὺς μαθητάς του. Ἡ πλουσία βλάστησις, οἱ ἠνθισμένοι

κλάδοι τῶν δένδρων, ἡ ὠραιότης τῶν ἀνθέων, τὸ μεθυτικὸν τῶν ἄρωμα, τὸ ἐξαυλωτικὸν ἄσμα τῆς ἀηδόνος, τὸ γοητευτικὸν θεῦμα τοῦ Χρυσορρόα, ἡ ἐπιβλητικότης τοῦ πρὸς βορρᾶν ὑψουμένου μεγαλοπρεποῦς Ἑρμῶν, ἡ γοητεία τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου προβάλλοντος ἀπὸ τὰ βᾶθη τῆς Παλμύρας, ὡσαύτως δὲ ὁ πόνος τῶν ἀρρώστων, τῶν πτωχῶν ἢ δυστυχία, ἡ ἀγωνία τῶν ἀδικουμένων, τῶν κατακτητῶν ἀράβων ἢ σκληρότης ἐναντι τῶν καταδυναστευομένων χριστιανῶν, ὅλα αὐτὰ ἐκαλλιέργουν τὸν συνειδηματικὸν κόσμον τῶν, ὠραίζον τὰς ψυχὰς τῶν, καθίστων γόνημον τὴν φαντασίαν τῶν, ἐρρῶθμιζον τοὺς παλμοὺς τῶν καρδιῶν τῶν καὶ τὴν ζωὴν τῶν καὶ ἀνύφουν αὐτοὺς εἰς τὰ ὕψη τῶν ὠραίων ἐξάρσεων τῆς ποιήσεως καὶ τῆς καλλιτεχνίας.

Ὁ συμμαθητὴς καὶ φίλος τοῦ Ἰωάννου Κοσμάς ἀπερροφήθη ἐντελῶς ἀπὸ τὴν ποιήσιν καὶ ἐγκατέλιπεν ἐνωρὶς τὰ ἐγκόσμια, ἀπεσύρθη εἰς τὴν παρὰ τὸν πύρινον ποταμὸν Λαύραν τοῦ Ἁγίου Σάββα, ἐπεδόθη ἐξ ὀλοκλήρου εἰς τὴν ὑμνογραφίαν καὶ ἀπέβη ὁ γλυκύτερος τῶν ἱερῶν ὑμνογράφων τῆς Ἐκκλησίας μας. Γενόμενος μετὰ ταῦτα Ἐπίσκοπος Μαίουμᾶ συνεκράτει, ἐξηγγίξεν, ἐξηγίαζεν, ἐποίμαινε τὸ ποιμνίον του μετὰ τὴν γλυκύτητα τῆς ἀγάπης του καὶ τὸ ἄρωμα τῆς ποιητικῆς του ἀνθήσεως. Ὁ Ἰωάννης ἐκράτησε καὶ τὰ δύο, φιλοσοφίαν καὶ ποιήσιν, καὶ τὰ ἐνηρμότισεν εἰς τὴν ψυχὴν του. Διὰ τῆς ποιήσεως ἐξυπηρέτει τὴν φιλοσοφίαν. Διὰ τῆς φιλοσοφίας ἐδίδε σοβαρὸν περιεχόμενον εἰς τὴν ποιήσιν. Εἶναι ἀμίμητος, εἶναι ἀσύλληπτος εἰς τὸν ἑναρμονισμόν αὐτὸν ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός. Μὲ τοιοῦτον ἑναρμονισμόν ἀντίκρουσε τὴν ὑπέροχον ζωὴν του καὶ τὴν συγκλονιστικὴν δρᾶσίν του.

Τὸ τόλμημα τοῦ Χαλίφου Ἰεζὶδ καὶ τὸ ὅμοιον τοῦ Λέοντος τοῦ Ἰσαύρου ἐναντίον τῶν ἁγίων εἰκότων τὸν εὔρεν εἰς τὴν Δαμασκὸν κατέχοντα μεγάλην θέσιν παρὰ τῷ Χαλίφῃ. Ὁ ἀγωνιστὴς συνεκλονίσθη. Ἡσθάνθη τὴν ἀνάγκην νὰ ὀχυρωθῇ κάπου καὶ ἀπ' ἐκεῖ νὰ ἐξορμᾷ. Ἡ φωνὴ τοῦ προσφιλοῦς συμμαθητοῦ του Κοσμά τὸν ἐκάλει εἰς τὴν ἐπαλξιν τότε τῆς ὀρθοδόξου πίστεως ἡμῶν, τὴν περιπυστον Λαύραν τοῦ Ἁγίου Σάββα. Καὶ ὁ Ἰωάννης ἀπέρριψε τὰ ἀξιώματα καὶ περιβλήθη τὸ τρίχινον ἔνδυμα τοῦ μοναχοῦ εἰς τὴν αὐτὴν Λαύραν, τὴν ὁποίαν μετέβαλεν ὁ ἀγωνιστὴς μοναχὸς εἰς ἀληθῆ ἀκρόπολιν, ἀπὸ τῆς ὁποίας πρωτηγωνίστησεν εἰς τὴν συγκλονιστικὴν πάλην τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Ἐμόναζεν ἐν αὐτῇ ὁ ἦρωας τοῦ πνεύματος, ἀλλὰ ταῦτοχρόνως ἐμάχετο καὶ διηύθυνε τὴν ὀρθόδοξον παράταξιν ἀπὸ αὐτῆς, ἐμπνέων τοὺς ἀγωνιστὰς καὶ διὰ τῶν πυρίνων γραμμῶν του ἐνθαρρύνων αὐτοὺς... «οὐ βασιλέως ἐστὶ νομοθετεῖν τῇ Ἐκκλησίᾳ... Βασιλέως ἐστὶν ἡ πολιτικὴ εὐπραξία, ἡ δὲ ἐκκλησιαστικὴ κατάστασις ποιμένων καὶ διδασκάλων. Ὑπεῖκομέν σοι, ὦ Βασιλεῦ, ἐν τοῖς κατὰ τὸν βίον πράγμασι, φόροις, τέλεσι, δόσοληψίαις, ἐν οἷς τὰ καθ' ἡμᾶς ἐγκεκείρισται, ἐν δὲ τῇ ἐκκλησιαστικῇ καταστάσει ἔχομεν τοὺς ποιμένας τοὺς λαλήσαντας ἡμῖν τὸν λόγον καὶ τυπώσαντας τὴν ἐκκλησιαστικὴν νομοθεσίαν...». Δὲν εἶναι ὑπερβολικὸν

νὰ εἴπη τις ὅτι ἡ ἥττα τῆς εἰκονομαχίας ὀφείλεται κατὰ μέγα μέρος εἰς τὸν ἱερομόναχον αὐτὸν Ἰωάννην τὸν Δαμασκηνόν. Δι' αὐτοῦ συνέβη τὸ καταπληκτικὸν τοῦτο: τὸ ὄρασον τοῦ μοναχοῦ νὰ ἐπισκιάσῃ τὴν βασιλικὴν πορφύραν, ὁ δὲ κάλαμὸς του νὰ ἀναδειχθῇ ἰσχυρότερος ἀπὸ τὰ βασιλικά ξίφη καὶ νὰ συντρίψῃ τὴν στρατοκρατικὴν βίαν καὶ ἐπιβολὴν.

Τὸ ἀπλοῦν, τὸ ἀπέριττον, τὸ ἀσκητικὸν κελλὶ τοῦ Σαββαΐτου Μοναχοῦ ἀπέβη τὸ ἀπόρθητον ὀχυρὸν τοῦ ἀγωνιστοῦ, τὸ βᾶθρον τῆς χριστιανικῆς φιλοσοφίας, ἀλλὰ καὶ τὸ χρυσὸν θυμιατήριον, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἀνυψώθησαν τὰ πλέον ἀρωματισμένα σύννεφα τοῦ οὐρανοῦ μοσχολιβάνου τῆς γλυκυτάτης ψυχικῆς του ἐξάρσεως, ἡ ὁποία ἀπετυπώθη εἰς τὰ ἐξαιρέτα, τὰ συναρπαστικά ποιήματά του, τοὺς ὕμνους του.

Τῆς φιλοσοφικῆς του δυνάμεως καὶ τῆς ἐν ἐπιγνώσει πίστεώς του καρπὸς εὐκλεῆς ὑπήρξε τὸ ἄριστον τῶν ἔργων του «Πηγὴ γνώσεως». Εἰς τὸ ἔργον αὐτὸ ἀρωματίζει διὰ τοῦ ἀρώματος τοῦ χριστιανικοῦ μοσχολιβάνου τὴν ἀριστοτελικὴν φιλοσοφίαν καὶ τὴν χρησιμοποιεῖ εἰς τὴν διατύπωσιν τῶν φιλοσοφικῶν του ὄρων. Τῆς μελέτης ταύτης ὁ θρίαμβος εἶναι τὸ κεφάλαιον «Ἐκδοσις ἀκριβῆς τῆς Ὀρθοδόξου πίστεως». Μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης τὰ δόγματα τῆς ἀγίας ἡμῶν πίστεως δὲν εἶχον αὐθεντικῶς διατυπωθῆ καὶ ἐρμηνευθῆ. Τοῦτο κυρίως ὑπήρξεν ἡ αἰτία νὰ ἐμφανισθοῦν τόσαι αἰρέσεις καὶ νὰ ἐπακολουθήσῃ τόσος συνταραγμὸς εἰς τὰς χριστιανικὰς συνειδήσεις καὶ τόσα σχίσματα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Τὸ ἔργον τοῦτο τοῦ Δαμασκηνοῦ εἶναι ὁ βράχος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου στηρίζεται ἡ δογματικὴ θεολογία καὶ θραύονται τὰ κύματα τῶν αἰρέσεων. Εἶναι τὸ φῶς, τὸ ὁποῖον καταναγάζει τὴν σκέψιν καὶ ἐρμηνεύει τὰ δόγματα, εἶναι ὁ φάρος, ὁ ὁποῖος δεικνύει τὴν κατευθύνσιν εἰς τοὺς πλέοντας τὴν τοῦ βίου τοῦτου θάλασσαν. Εἶναι τὸ ἀρραγὲς θεμέλιον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου στηρίζονται οἱ πιστοὶ μύσται τῆς χριστιανικῆς φιλοσοφίας. Εἰς τὸ βιβλίον τοῦτο συντόμως μὲν, ἀλλὰ συστηματικῶς ἐκτίθεται ἡ ὀρθόδοξος ἡμῶν πίστις.

Ἀλλὰ τὰ θεμελιώδη δόγματα τοῦ χριστιανισμοῦ δὲν πρέπει νὰ εἶναι προσιτὰ μόνον εἰς τοὺς φιλοσόφους. Πρέπει νὰ γίνουιν κτήματα καὶ τῆς λαϊκῆς ψυχῆς. Πρέπει καὶ ὁ ἀπλοῖκός λαὸς νὰ ἡμπορῇ νὰ στηρίξῃ τὴν πίστιν του εἰς αὐτὰ καὶ νὰ διδῇ λόγον «παντὶ τῷ αἰτοῦντι». Πρὸς ἐπίτευξιν τούτου ὁ Δαμασκηνὸς ἐχρησιμοποίησε τὴν ὠραιότητα καὶ τὸ ἄρωμα τῆς ποιητικῆς ἀνθήσεως. Μερικαὶ στροφαι ἀπὸ τινος τῶν ὕμνων του εἶναι ἱκαναὶ νὰ δεῖξουν μετὰ πόσης τέχνης ἐπέτυχε τοῦτο ὁ φιλόσοφος ποιητής. Εἰς τὸ δοξαστικὸν τῶν ἑσπερίων τοῦ τρίτου ἤχου θέλων νὰ δείξῃ τὴν ἄσπιλον γέννησιν τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ καὶ τὸ ἀσύγχυτον τῶν δύο φύσεων του ψάλλει:

«... Πεῖραν γὰρ ἀνδρὸς μὴ δεξαμένη, Πανάμωμος, εἰς κας ἀπάτορα Υἱὸν ἐν σαρκὶ τὸν πρὸ αἰῶνων ἐκ Πατρὸς γεννηθέντα ἀμήτορα, μηδαμῶς ὑπομείναντα τροπὴν, ἢ φρυγμόν, ἢ διαίρεσιν, ἀλλ' ἐκατέρας οὐσίας τὴν ἰδιότητα ὡσαν φυλάξαντα...».

Τὸ αὐτὸ ἐπιδιώκει καὶ διὰ τοῦ δοξαστικοῦ τῶν ἑσπερίων τοῦ πλαγίου δευτέρου ἤχου, ἐν τῷ ὁποίῳ ψάλλει:

«... 'Ο Αὐτός ἐκ σοῦ τῆς ἀγνῆς προήλθεν ἀφράστως σαρκωθεὶς, φύσει Θεὸς ὑπάρχων καὶ φύσει γενόμενος ἄνθρωπος δι' ἡμᾶς, οὐκ εἰς δυνάδα προσώπων τευνόμενος, ἀλλ' ἐν δυάδι φύσεων ἀσυγχύτως γνωριζόμενος...»

Γενικῶς εἰς ὅλους τοὺς ὕμνους τῆς 'Οκτωήχου ἀνασκευάζονται ὅλαι αἱ ἀναφανεῖσαι αἰρέσεις, αἱ συνταράξασαι τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, διὰ ἐπιχειρημάτων ἀπλοποιημένων καὶ ὠραισμένων μὲ τὸ κάλλος καὶ ἀρωματισμένων μὲ τὸ ἄρωμα τῆς ποιητικῆς ἀνθήσεως. Ἀληθῶς εἶναι ἀσύλληπτος ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνὸς εἰς τὴν δεξιότητα τῆς ἐναρμονίσεως φιλοσοφίας καὶ ποιήσεως. Διὰ τοῦ τρόπου τούτου κατώρθωσε δόγματα φιλοσοφικὰ τῆς ἁγίας ἡμῶν πίστεως, ἀπρόσιτα εἰς τὴν λαϊκὴν διάνοιαν, νὰ τὰ καταστήσῃ ὄχι μόνον προσιτὰ εἰς τὴν ἀντίληψιν τοῦ λαοῦ, ἀλλὰ καὶ δημοφιλῆ. Εἰς τὰ δοξαστικά τῶν ἑσπερίων τοῦ Β' καὶ τοῦ πλαγ. Α' ἤχων, θέλων νὰ παρουσιάσῃ τὸ δόγμα τῆς ἀειπαρθενίας τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, ἀναφέρεται εἰς τὰ γεγονότα τῆς ἐν τῷ Σινᾷ καιομένης καὶ μὴ καταφλεγόμενης βάτου, καθὼς καὶ εἰς τὸ γεγονός τῆς διαβάσεως τοῦ Ἰσραηλιτικοῦ λαοῦ διὰ τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης, καὶ ποιεῖται τολμηρὰς μεταφορὰς εἰς τὰς ἐξῆς ποιητικὰς στροφὰς του :

«... Ὡς γὰρ ἡ βάτος οὐκ ἐκαίετο καταφλεγόμενη, οὕτω παρθένος ἔσκες καὶ παρθένος ἔμεινας. Ἄντι στόλον πυρός, δικαιοσύνης ἀντίειπεν ἥλιος. Ἄντι Μωϋσέως, Χριστός...»

Καὶ προκειμένου περὶ τῆς διαβάσεως τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης :

«... Ἐκαὶ Μωϋσῆς διαίρησι τοῦ ὕδατος, ἐνθάδε Γαβριὴλ ὑπερέτης τοῦ θαύματος. Τότε τὸν βυθὸν ἐπέξενον ἀβρόχως Ἰσραὴλ, νῦν δὲ τὸν Χριστὸν ἐγέννησεν ἀσπρόως ἡ Παρθένος. Ἡ θάλασσα, μετὰ τὴν πάροδον τοῦ Ἰσραὴλ, ἔμεινεν ἄβατος. Ἡ ἄμμιπος, μετὰ τὴν κύρην τοῦ Ἐμμανουὴλ, ἔμεινεν ἀφθορος...»

Ἀλλὰ ὁ ποιητὴς μοναχὸς εἶναι ἀφθαστος κυριολεκτικῶς εἰς τὰς ποιητικὰς ἐξάρσεις του καὶ τὸν ἐναρμονισμὸν φιλοσοφίας καὶ ποιήσεως εἰς τὰ ἰδιόμελα τῆς νεκρωσίμου Ἀκολουθίας. Εἰς ἓνα ἐκ τούτων παρουσιάζει τὸν θάνατον ἀδυσώπητον καὶ ἀρχίζει τὸν ὕμνον μὲ τὴν ἐξῆς στροφήν :

«Ἐπειδὴ πάντες πρὸς τὴν αὐτὴν κατεπειγόμεθα μονὴν καὶ τὸν αὐτὸν ὑποδηρόμεθα λίθον καὶ αὐτοὶ κόνις μετ' ὀλίγον ἑσόμεθα, τῷ μεταστάντι τὴν ἀνάπαινον παρὰ Χριστοῦ αἰτηρόμεθα...»

Ὁ ἀκροατὴς συνταράσσεται. Οὐδεὶς λοιπὸν θὰ διαφύγῃ τὸν θάνατον. Ἀποτελεῖ τοῦτο μίαν ἀλήθειαν, μίαν πραγματικότητα, ἡ ὁποία πρέπει νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὰ βάθη τῆς χριστιανικῆς ψυχῆς. Ὅμως ἔτσι σκληρὰ, στυγνῆ ὅπως ἐδόθη εἰς τὸ πρῶτον μέρος τοῦ ὕμνου, εἶναι φόβος μήπως αἱματώσῃ τὴν καρδίαν καὶ ἀφαιρέσῃ ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἰκανότητα νὰ τὴν ἀφομοιώσῃ. Ἀπαιτεῖται λοιπὸν κάποια γοητεία, κάποιο ἄρωμα διὰ νὰ διευκολύνῃ τὴν προσπάθειαν αὐτὴν. Συνεχίζει λοιπὸν ὁ ὕμνογράφος :

«... Τοιοῦτος γὰρ ὁ βίος ἡμῶν, ἀδελφοί. Τοῦτο ἐπὶ γῆς παίγιον. Οὐκ ὄντας γενέσθαι, καὶ γενομένους ἀναφθαῖναι. Ὅσα ἐσμέν οὐχ ἰσάμενον, φύσμά τι μὴ κρατούμενον, πηλοῖς ὄντων παρερχομένον, ναὶς ἐπὶ θαλάττης ἕχνος οὐκ ἔχουσα...»

Ποῖος ἡμπορεῖ νὰ μὴ αἰσθανθῇ τὴν γοητείαν τῆς ἐξάρσεως αὐτῆς; Ποῖος δὲν θὰ ἐξαυλωθῇ μὲ τὸ ἄρωμα τῆς ποιητικῆς αὐτῆς ἀνθήσεως;

Εἰς ἄλλο ἰδιόμελον ὁ ποιητὴς δεικνύει εἰς τὰ πλήθη

τὴν δόξαν, τὰ πλούτη, τὴν χλιδὴν, τὰς ἐπιδείξεις, τοὺς κοσμικοὺς θορύβους καὶ τὰς λοιπὰς ἐκδηλώσεις τῆς ματαιότητος. Τὰ βλέμματά των τέρονται εἰς τὴν θείαν αὐτῶν, αἱ καρδίαι των ἀποροροφούνται, αὐτοὶ κινδυνεύουν. Ἄλλ' ὁ φιλόσοφος ποιητὴς τοὺς ὀδηγεῖ ἀμέσως «ἐν τοῖς μνήμασι», δεικνύει εἰς αὐτοὺς «τὰ ὅσα τὰ γεγυμνωμένα» καὶ τοὺς ἐρωτᾷ :

«Ἄρα τίς ἐστιν οὗτος; βασιλεὺς, ἢ στρατιώτης; πλούσιος ἢ πένης; δίκαιος ἢ ἁμαρτωλός;»

Τὰ πλήθη συγκινουῦνται, συναισθάνονται, κύπτουν τὰς κεφαλὰς συντετριμμένοι. Ὁ ὑψηπέτης μοναχὸς ἐπωφελεῖται τῆς ψυχολογίας αὐτῆς τοῦ πλήθους καὶ ἀπευθύνει καὶ δευτέραν ἐρώτησιν εἰς αὐτούς :

«Ποῦ ἐστιν ἡ τοῦ κόσμου προσπάθεια; Ποῦ ἐστιν ἡ τῶν προσκαίρων φαντασία; Ποῦ ἐστιν ὁ χρυσὸς καὶ ὁ ἄργυρος; Ποῦ ἐστι τῶν ἱκετῶν ἢ πλημμύρα καὶ ὁ θόρυβος...;»

Τὰ πλήθη εἶναι ἀδύνατον νὰ συγκρατηθοῦν, καὶ συντετριμμένα ὁμολογοῦν :

«Πάντα κόνις, πάντα τέφρα, πάντα σκιά...».

Ἴδου ἐν ὀλίγοις, ἀγαπητοὶ μου φίλοι, ἐν πτωχῇ σκιαγραφίᾳ ὁ βίος καὶ ἡ δράσις τοῦ φιλοσόφου ποιητοῦ, τοῦ ἡρωϊκοῦ ἀγωνιστοῦ τοῦ πνεύματος, «τοῦ μοναχοῦ καὶ πρεσβυτέρου», ὅπως συνείδιζε νὰ καλῆ ἑαυτὸν ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός. Τοιαύτης δυνάμεως ἄνθρωποι ἦσαν τότε οἱ μοναχοὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, γίγαντες τοῦ πνεύματος, χαλύβδινοι εἰς τοὺς ἀγῶνας, ἅγιοι εἰς τὴν ζωὴν, ἀνθη μυρίονα εἰς τὴν ψυχὴν, στήριγμα τῆς Ἐκκλησίας, ἑλπίς τοῦ λαοῦ, ἔμπνευσις τῶν δημιουργῶν, βίλασμον τῶν πόνων τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς. Δώδεκα δλόκληροι αἰῶνες παρῆλθον ἔκτοτε. Τὰ πάντα μετεβλήθησαν ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς γῆς. Οὐδὲν ἕως περιστατικὸν ἴσχυσε ὅπως ἀμαρνώσῃ τὴν λάμπην τοῦ ἀστρου αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον ἐξακολουθεῖ νὰ σελαγίζῃ εἰς τὸν νοητὸν τῆς Ἐκκλησίας οὐρανόν. Καὶ ἡ ἀκτινοβολία του, πλουσίως ἐκπεμπομένη ἀπ' αὐτοῦ, ἐξακολουθεῖ νὰ καταναγίζῃ τὰς σκέψεις τῶν φιλοσόφων, νὰ λαμπρύνῃ τὰς διαθέσεις τῶν εὐλαβῶν χριστιανῶν, νὰ θερμαίνῃ τὰς καρδίας τῶν πιστῶν, νὰ τονώγῃ τὸ φρόνημα τῶν ἀγωνιστῶν τῆς ζωῆς καὶ νὰ κρατῇ ζωηρὸν πάντοτε τὸν πόθον τῆς νοσταλγίας τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ εἰς τὴν ἀπόκτησιν καὶ πάλιν τοῦ μοναχικοῦ βίου, οἷος ὑπῆρξε κατὰ τὴν ἐποχὴν Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ.

Ο ΑΓΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΣ

Κορυφαῖος ὕμνογράφος καὶ μελωδὸς
τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐπὶ τῇ 1200ῇ ἐπετείῳ (749—1949)
τοῦ θανάτου αὐτοῦ.

Γ'.

Ἐξ ὅσων ἐγράψαμεν ἐν τῷ προηγουμένῳ ἄρθρῳ ἡμῶν συναγεται ὅτι ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός εἶναι οὐ μόνον ὁ μέγιστος δογματολόγος πατὴρ καὶ διδάσκαλος τῆς Ὀρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ συνάμα καὶ εἰς τῶν ἐξοχωτάτων καὶ ἐπιφανεστάτων ὕμνογράφων καὶ μελωδῶν αὐτῆς. Τοῦ τελευταίου δὲ τούτου ἐθεωρήσαμεν πολλαπλῶς

ακόπιμον ν' ἀφήσωμεν νὰ σχηματίσωσιν ἀμυδρὰν τινα ἰδέαν οἱ ἴδιοι οἱ ἀναγνώσται τῆς «'Εκκλησίας», καὶ πρὸς τοῦτο, συνδυάζοντες τοὺς συμπιπτοντας χρονικῶς δύο ἑορτασμούς, παραθέτομεν κατωτέρω, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν ἀγομένων ἀγίων ἑορτῶν τῆς ἐπὶ γῆς ἐνσάρκου ἐπιφανείας τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ, τοὺς κατ' αὐτὰς ψαλλομένους ἐν τοῖς ἱεροῖς ναοῖς ὑπερόχους λαμβικούς κανόνας τοῦ ἱεροῦ τῆς 'Εκκλησίας ὑμνωδοῦ εἰς τὴν Γέννησιν καὶ τὴν Βάπτισιν τοῦ Σωτῆρος, θεωροῦντες τοῦτο καὶ ὡς ἐπάξιον ἅμα ἑορτασμὸν τῆς δωδεκάτης ἑκατονταετηρίδος ἀπὸ τοῦ θανάτου αὐτοῦ.

Α'

Κανὼν λαμβικός 'Ιωάννου μοναχοῦ (τοῦ Δαμασκηνοῦ) εἰς τὴν Γέννησιν τοῦ Χριστοῦ.

'Ωδὴ α'. 'Ο εἰρμός.

"Ἐσωσε λαὸν θαυματουργῶν Δεσπότης,
ὕγρον θαλάσσης κύμα χερσώσας πάλαι·
ἐκὼν δὲ τεχθεὶς ἐκ Κόρης, τρίβον βατὴν
πόλου τίθησιν ἡμῖν· ὄν κατ' οὐσίαν
Ἰσὸν τε Πατρὶ καὶ βροτοῖς δοξάζομεν.

"Ἦνεγκε γαστήρ ἡγιασμένη Λόγον,
σαφῶς ἀφλέκτω ζωογραφουμένη βῆτω,
μιγέντα μορφῇ τῇ βροτησίᾳ Θεόν.
Εὐὰς τάλαιναν νηδὺν ἀράς τῆς πάλαι
λύοντα πικρᾶς· ὄν βροτοὶ δοξάζομεν.

"Ἐδειξεν ἀστὴρ τὸν πρὸ ἡλίου Λόγον,
ἐλθόντα παῦσαι τὴν ἁμαρτίαν μάγοις,
σαφῶς πενιχρὸν εἰς σπέος τὸν συμπαθῆ,
Σὲ σπαργάνοις ἐλικτόν· ὄν γεγηθότες,
εἶδον τὸν αὐτόν, καὶ βροτὸν καὶ Κύριον.

'Ωδὴ γ'. 'Ο εἰρμός.

Νεῦσον πρὸς ὕμνους οἰκετῶν, Εὐεργέτα,
ἐχθροῦ ταπεινῶν τὴν ἐπηρμένην ὄφρυν,
φέρων τε Παντεπόπτα τῆς ἁμαρτίας,
ὑπερθεν ἀκλόνητον, ἐστηριγμένους,
Μάκαρ, μελωδούς τῇ βάσει τῆς πίστεως.

Νύμφης πανάγνου τὸν πανόβλιον τόκον,
ἰδεῖν ὑπὲρ νοῦν ἡξιωμένους χορδῶς,
ἄγραυλος, ἐκλονεῖτο τῷ ξένῳ τρόπῳ,
τάξιν μελωδοῦσάν τε τῶν ἀσωμάτων,
"Ανακτα Χριστόν, ἀσπύρως σαρκούμενον.

"Υψους ἀνάσσω, οὐρανῶν εὐσπλαγχνία,
τελεῖ κατ' ἡμᾶς ἐξ ἀνυμφεύτου Κόρης,
ἄυλος ὢν τὸ πρόσθεν· ἄλλ' ἐπ' ἐσχάτων
Λόγος παχυνθεὶς σαρκί, τὸν πεπτωκότα,
ἵνα πρὸς αὐτόν ἐλκύσῃ πρωτόκτιστον.

'Ωδὴ δ'. 'Ο εἰρμός.

Γένους βροτείου τὴν ἀνάπλασιν πάλαι,
ἄδων Προφήτης 'Αβρακὸν προμηνύει,
ἰδεῖν ἀφράστως, ἀξιοθεὶς τὸν τύπον.
Νέον βρέφος γὰρ ἐξ ὄρου τῆς Παρθένου
ἐξῆλθε, λαῶν εἰς ἀνάπλασιν Λόγος.

"Ἴσος προῆλθες τοῖς βροτοῖς ἐκουσίως,
"Υψιστε, σάρκα προσλαβὼν ἐκ Παρθένου,
ἰὸν καθάρα τῆς δρακοντείας κάρας,
ἀγων ἀπαντας πρὸς σέλας ζωοφόρον,
Θεὸς πεφυκὼς ἐκ πυλῶν ἀνηλίω.

"Ἐθνη τὰ πρόσθεν τῇ φθορᾷ βεβυσμένα,
ὄλεθρον ἄρδην δυσμενοῦς πεφευγότα,
ὑποῦτε χεῖρας σὺν κρότοις ἐφρυνίσις,
μόνον σέβοντα Χριστόν ὡς εὐεργέτην,
ἐν τοῖς κατ' ἡμᾶς συμπαθῶς ἀφιγμένον.

Ρίζης φρεῖσα τοῦ 'Ιεσσαὶ Παρθένε,
ὄρους παρῆλθες τῶν βροτῶν τῆς οὐσίας,
Πατρός τεκοῦσα τὸν πρὸ αἰῶνων Λόγον,
ὡς ἠδόκησεν αὐτός, ἐσφραγισμένην
νηδὺν διελθεῖν τῇ κενώσει τῇ ξένη.

'Ωδὴ ε'. 'Ο εἰρμός.

"Ἐκ νυκτὸς ἔργων ἔσκοτ.σμένης πλάνης,
ἰλασμὸν ἡμῶν Χριστέ, τοῖς ἐργηγόροις
νῦν σοι τελοῦσιν ὕμνον ὡς εὐεργέτη.
"Ἐλθοις πορίζων εὐχερῆ τε τὴν τρίβον,
καθ' ἣν ἀνατρέχοντες εὐροίμεν κλέος.

"Ἀπηνές ἔχθος τὸ πρὸς αὐτὸν Δεσπότης,
τεμὼν διαμπᾶξ σαρκὸς ἐν παρουσίᾳ,
ἵνα κρατούντος ὄλεσε ψυχοφθόρον,
κόσμον συνάπτων ταῖς αὐλοῖς οὐσίας,
τιθεὶς προσηγῆ τὸν τεκόντα τῇ κτίσει.

"Ο λαὸς εἶδεν, ὁ πρὶν ἡμαυρωμένος,
μεθ' ἡμέραν φῶς τῆς ἄνω φρουκτωρίας·
ἔθνη Θεῷ δὲ κληρὸν Υἱὸς προσφέρει,
νέμων ἐκείσε τὴν ἀπόρροτον χάριν,
οὐ πλεῖον ἐξήνθησεν ἢ ἁμαρτία.

'Ωδὴ ς'. 'Ο εἰρμός.

Ναῖων 'Ιωνᾶς ἐν μυχοῖς θαλαττίοις,
ἐλθεῖν ἐδεῖτο καὶ ζάλην ἀπαρξέσαι·
νυγῖς ἐγὼ δὲ τῷ τυραννούντος βέλει,
Χριστέ προσαιδῶ τὸν κακῶν ἀναίρετην,
θάπτον μολεῖν σε τῆς ἐμῆς ραθυμίας.

"Ὅς ἦν ἐν ἀρχῇ πρὸς Θεὸν Θεὸς Λόγος,
Νυνὶ κρατύνει μὴ σθένουσαν τὴν πάλαι,
ἰδὼν φυλάξαι τὴν κατ' ἡμᾶς οὐσίαν,
καθεὶς ἑαυτὸν δευτέρᾳ κοινωνία,
αὐθις προφαίνων τῶν παθῶν ἑλευθέραν.

"Ἰκται δι' ἡμᾶς 'Αβραὰμ ἐξ ὀσφύος,
λυγρῶς πεσόντας ἐν σκότει τῶν πταισμάτων,
υἱοὺς ἐγειραὶ τῶν κάτω νενευκότων,
ὁ φῶς κατοικῶν, καὶ φάτην παρ' ἄξίαν
νῦν εὐδοκῆσας, εἰς βροτῶν σωτηρίαν.

'Ωδὴ ζ'. 'Ο εἰρμός.

Τῷ παντάνακτος ἐξεφαύλισαν πόθῳ,
ἄπλητα θυμαινόντος ἡγιστρωμένοι,
παῖδες τυράννου δύσθεον γλωσσαλίαν,
οἷς εἴκαθε πῦρ ἄσπετον τῷ Δεσπότη,
λέγουσιν, εἰς αἰῶνας εὐλογητὸς εἶ.

"Υπηρέτας μὲν ἐμφανῶς καταφλέγει,
σφῆζει δὲ παφλάζουσα ροιζηδὸν νέους,
ταῖς ἐπταμέτροις καύσει πυρογούμενη,
οὐς ἔστεφε φλόξ, ἀφθονον τοῦ Κυρίου
νέμοντος, εὐσεβείας εἵνεκα, δρόσον.

"Αρωγὴ Χριστέ, τὸν βροτοῖς ἐναντίον,
πρόβλημα τὴν σάρκωσιν ἀρρήτως ἔχων,
ἡσχυνας, ὄλβον τῆς θεώσεως φέρων,
μορφούμενος νῦν· ἦς τινος δι' ἐλπίδα,
ἄνωθεν εἰς κευθμῶνας ἤλθομεν ζόφου.

Τὴν ἀγριοπὸν ἀκρατῶς γαυρουμένην,
ἄσεμνα βακχεύουσαν ἐξοιστρομένου
κόσμου καθεῖλες πανσθενῶς ἁμαρτίαν·
οὐς εἴλκυσε πρὶν, σήμερον τῶν ἀρκύων,
σφῆζεις δὲ σαρκωθεὶς ἐκὼν Εὐεργέτα.

'Ωδὴ η'. 'Ο εἰρμός.

Μήτηρ ἀφλέκτως εἰκονίζουσι Κόρης,
οἱ τῆς παλαιᾶς πυροπολούμενοι νέοι,
ὑπερφυῶς κύουσαν, ἐσφραγισμένην,
ἄμφο δὲ δρώσα θαυματουργία μῆ,
λαοὺς πρὸς ὕμνον ἐξανίστησι χάρις.

Λύμην φυγοῦσα τοῦ θεοῦσθαι τῇ πλάνῃ,
ἄληκτον ὑμνεῖ τὸν κενούμενον Λόγον,
νεανικῶς ἅπασα σὺν τρόμῳ κτίσις,
ἄδοξον εὐχος δειματομένη φέρειν,
ρευστὴ γεγῶσα, κἄν σοφῶς ἐκαρτέρει.

Ἦκεις πλανῆτιν πρὸς νομὴν ἐπιστρέφων
τὴν ἀνθοποιὸν ἐξ ἐρημαίων λόφων,
ἢ τῶν ἐθνῶν ἐγερσις, ἀνθρώπων φύσιν,
ρώμην βιαίαν τοῦ βροτοκτόνου σβέσαι,
ἀνήρ φανείς τε καὶ Θεὸς προμηθεΐα.

Ῥδὴ θ'. *Μεγαλυνάρια.*

Μεγάλυον ψυχὴ μου τὴν τιμωτέραν
καὶ ἐνδοξότεραν τῶν ἄνω στρατευμάτων.
Μεγάλυον ψυχὴ μου τὸν ἐκ τῆς Παρθένου
Θεὸν σαρκὶ τεχθέντα.

Μεγάλυον ψυχὴ μου τὸν ἐν τῷ σπηλαίῳ
τεχθέντα Βασιλέα.

Μεγάλυον ψυχὴ μου τὸν ὑπὸ τῶν μάγων
Θεὸν προσκυνηθέντα.

Μεγάλυον ψυχὴ μου τὸν ὑπὸ ἀστέρος
τοῖς μάγοις μηνυθέντα.

Μεγάλυον ψυχὴ μου τὴν ἀγνὴν Παρθένον,
τὴν γεννησαμένην Χριστὸν τὸν βασιλέα.

Μάγοι καὶ ποιμένες ἤλθον προσκυνῆσαι
Χριστὸν τὸν γεννηθέντα ἐν Βηθλεὲμ τῇ πόλει.

Σήμερον ἡ Παρθένος τίκτει τὸν Δεσπότην
ἔνδον ἐν τῷ σπηλαίῳ.

Σήμερον ὁ Δεσπότης τίκτεται ὡς βρέφος
ὑπὸ μητρὸς παρθένου.

Σήμερον οἱ ποιμένες βλέπουσι τὸν Σωτῆρα
σπαργάνοις εὐλημένον καὶ κείμενον ἐν φάτνῃ.

Σήμερον ὁ Δεσπότης ῥάκει σπαργάνουται,
ὁ ἀναφῆς ὡς βρέφος.

Σήμερον πᾶσα κτίσις ἀγάλλεται καὶ χαίρει,
ὅτι Χριστὸς ἐτέχθη ἐκ τῆς Παρθένου κόρης.

Οὐράνιοι δυνάμεις, τεχθέντα τὸν Σωτῆρα,
Κύριον καὶ Δεσπότην μνηύουσι τῷ κόσμῳ.

Δόξα

Μεγάλυον ψυχὴ μου τῆς τρισυποστάτου
καὶ ἀδιαίρετου Θεότητος τὸ κράτος.

Καὶ νῦν

Μεγάλυον ψυχὴ μου τὴν λυτρωσαμένην
ἡμᾶς ἐκ τῆς κατάρσας.

Ῥδὴ εἰρμός.

Στέργειν μὲν ἡμᾶς, ὡς ἀκίνδυνον φόβῳ,
ῥῶον σιωπῆν, τῷ πόθῳ δὲ Παρθένε,
ὑμνοὺς ὑφαίνειν, συντόνας τεθηγμένους,
ἐργῶδες ἐστίν, ἀλλὰ καὶ Μήτηρ σθένος,
ὅση πέφυκεν ἢ προαίρεσις, δίδου.

Τύπους ἀφεγγεῖς καὶ σμάς παρηγμένας,
ὦ Μήτηρ ἀγνή, τοῦ Λόγου δεδοκότες,
νέου φανέντος, ἐκ πύλης κεκλεισμένης,
δοξούμενοί τε, τῆς ἀληθείας φάος,
ἐπαξίως σὴν εὐλογοῦμεν γαστέρα.

Πόθου τετευχῶς καὶ Θεοῦ παρουσίας,
ὁ χριστοτερπῆς λαὸς ἠξιώμενος,
νῦν ποτινῆται τῆς παλιγγενεσίας,
ὡς ζωοποιού· τὴν χάριν δὲ Παρθένε,
νέμοις ἄχραντε, προσκυνῆσαι τὸ κλέος¹

Β'.

Κανὼν ἱαμβικός τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ
εἰς τὰ Ἅγια Θεοφάνεια.

Ῥδὴ α'. Ῥδὴ εἰρμός.

Στίβει θαλάσσης, κυματοῦμενον ὄαλον,

1. Μηνιαῖον Δεκεμβρίου, ἔκδ. Π. Παρασκευοπούλου,
Ἀθῆναι 1904, σ. 203 ἔξ.

ἤπειρον αὔθις, Ἰσραὴλ δεδειγμένον,
μέλας δὲ πόντος τριστάτας Αἰγυπτίων
ἐκρουφεν ἄρδην, ὑδατόστρωτος τάφος,
ρώμη κραταιᾷ, δεξιᾶς τοῦ Δεσπότη.

Ῥρθρου φανέντος, τοῖς βροτοῖς σελασφόρου,
νῦν ἐξ ἐρήμου πρὸς ῥοὰς Ἰορδάνου
ἀναξ ὑπέσχεας, ἡλίου σὸν αὐχένα,
χώρου ζοφώδους, τὸν γενάρχην ἀρπάσαι,
ρύπου τε παντὸς ἐκκαθάραι τὴν κτίσιν.

Ἄναρχε ρεΐθροις, συνταφέντα σοὶ Λόγε,
νέον περαίνεις τὸν φθαρέντα τῇ πλάνῃ,
ταύτην ἀφράστως πατρόθεν δεδειγμένος
ὅσα κρατίστην· οὗτος ἡγαπημένος,
ἰσὸς τε μοι Παῖς, χρηματίζει τὴν φύσιν.

Ῥδὴ γ'. Ῥδὴ εἰρμός.

Ῥσοι παλαιῶν ἐκλελύμεθα βρόχων,
βορῶν λεόντων συντεθλασμένον μύλας,
ἀγαλλωμένον καὶ πλατύνομεν στόμα,
λόγω πλέκοντες ἐκ λόγων μελωδίαν,
ὧ τῶν πρὸς ἡμᾶς ἡδεταὶ δωρημάτων.

Νέκρωσιν ὁ πρὶν ἐμφυτεύσας τῇ κτίσει,
θηρὸς κακούργου σχηματισθεὶς εἰς φύσιν,
ἐπισκοτεῖται σαρκικῆ παρουσίᾳ,
ὀρθρῶ φάναντι, προσβλῶν τῷ Δεσπότη,
φλᾶν τὴν ἑαυτοῦ δυσμενεστάτην κάραν.

Ἐλκει πρὸς αὐτὸν τὴν θεόδητον φύσιν,
γαστρός τυράννου συγκεχωσμένην ὄροις,
γεννᾷ τε αὔθις, γηγενῶν ἀναπλάσει,
ἔργον φέριστον, ἐκτελῶν ὁ Δεσπότης·
ἴκται γὰρ αὐτὴν, ἐξαλεξῆσαι θέλων.

Ῥδὴ δ'. Ῥδὴ εἰρμός.

Πυρσῶ καθαρθεὶς μυστικῆς θεωρίας,
ὑμνῶν προφήτης τὴν βροτῶν καινουργίαν,
ρήγνυσι γῆρυν, Πνεύματι κροτουμένην,
σάρκωσιν ἐμφαίνουσαν ἀρρητου Λόγου,
ὧ τῶν δυναστῶν τὰ κράτη συνετριβῆ.

Περμφθεὶς ὁ Πατὴρ παμφαέστατος Λόγος
νυκτὸς διῶσαι τὴν καχέστερον σχέσιν,
ἐκρίζον ἡκεῖς καὶ βροτῶν ἁμαρτίας,
ῦλας συνελκύσαι τε τῇ σῇ βαπτίσει,
Μάκαρ φαινοῦς ἐκ ῥοῶν Ἰορδάνου.

Αὐτὸν προσιδῶν, τὸν περίκλυτον Λόγον,
τρανώς ὁ κήρυξ ἐκβοᾷται τῇ κτίσει·
οὗτος προὐν μου, δεύτερος τῷ σαρκίῳ,
σύμμορφος ἐξέλαμψεν ἐνθῶ σθένει,
ἐχθιστον ἡμῶν ἐξελείν ἁμαρτίαν.

Νομὴν πρὸς αὐτὴν τὴν φερέσβιον φέρων,
θηρᾷ δρακόντων φωλοεὶς ἐπιτρέχων·
ἄπλητα κύκλα καθβαλῶν Θεὸς Λόγος,
πτέρην τε τὸν πλήττοντα παμπήδη γενός
τοῦτον καθειργνύς, ἐκσαφίζει τὴν κτίσιν.

Ῥδὴ ε'. Ῥδὴ εἰρμός.

Ἐχθροῦ ζοφώδους καὶ βεβορορωμένου,
ἰὸν καθάρσει Πνεύματος λελουμένοι,
νέαν προσωμίσθημεν ἀπλανῆ τρίβον,
ἀγούσαν ἀπρόσιτον εἰς θυμηδίαν,
μόνοις προσιτήν, οἷς Θεὸς κατηλλάγη.

Ἄθρῶν ὁ Πλάστης ἐν ζῳφῷ τῶν πταισμάτων,
σειραῖς ἀφύκτοις, ὃν διαρῥοὶ σακτύλοις,
ἴσθησιν ἄμφ' ὅμοισιν ἐξάρας ἄνω,
νῦν ἐν πολυρρύτοισι δίναις ἐκπλύνων,
αἰσχους παλαιοῦ τῆς Ἀδάμ καχεξίας.

Μετ' εὐσεβείας προσδράμωμεν εὐτόνος,
πηγαῖς ἀχράντοις ρεῦσεως σωτηρίου,
Λόγον κατοπτρεύοντες ἐξ ἀκηράτου,
ἀντλημα προσφέροντα δίψης ἐνθέου,
κόσμου προσρηγῶς ἐξακεῖμενον νόσον.

Ῥοδὴ ζ'. Ὁ εἰρμός.

Ἰμερτόν ἐξέφηγε σὺν πανοβλίῳ
ἤχῳ Πατῆρ, ὃν γαστρός ἐξηρεύεατο,
ναί, φησίν, Οὗτος συμφυῆς γόνος πέλων,
φώταυγος ἐξώρρυσεν ἀνδρώπων γένος,
Λόγος τέ μου ζῶν καὶ βροτὸς προμηθεΐα.

Ἐκ ποντίου λέοντος ὁ τριέσπερος,
ξένως προφήτης ἐγκάτοις φλοιδούμενος,
αὐθις προήλθε, τῆς παλιγγενεσίας,
σωτηρίαν δράκοντος ἐκ βροτοκτόνου,
πᾶσι προφαίνων, τῶν χρόνων ἐπ' ἐσχάτων.

Ἀνειμένων πόλιοι παμφαῶν πτυγῶν,
μύστης ὄρᾳ πρὸς Πατρός ἐξικνούμενον,
μένον τε Πνεῦμα τῷ παναχράντῳ Λόγῳ,
ἐπελθὼν ὡς πλείαν ἀφράστῳ τρόπῳ,
δῆμοις τε φαίνει, προσδραμεῖν τῷ Δεσπότη.

Ῥοδὴ ζ'. Ὁ εἰρμός.

Ἐφλεξε ρεῖθρῳ τῶν δρακόντων τὰς κάρας,
ὁ τῆς καμίνου τὴν μετάρσιον φλόγα,
νέους φέρουσαν εὐσεβεῖς κατευνάσας
τὴν δυσκάθεκτον ἀχλὺν ἐξ ἁμαρτίας,
ὄλην πλύνει δὲ τῆ δρόσῳ τοῦ Πνεύματος.

Σὲ ζωγραφοῦσαν τὴν Ἀσσύριον φλόγα,
ἐκστῶσαν ἴσθις, εἰς δρόσον μετηγμένην
ὑδρῷ ὄθεν νῦν ἐμπίεσσαο φλέγον,
Σίντην κάκιστον Χριστὲ προσκεκευθμένον,
πρὸς τὴν ὄλισθον ἐκκαλούμενον τριβόν.

Ἀπορραγέντος τοῦ Ἰορδάνου πάλοι,
ἰσθμῷ περᾶται λαὸς Ἰσραηλίτης,
Σὲ τὸν κράτιστον ἐμποροῦντα τὴν κτίσιν,
ἠπειγμένως νῦν ἐν ροαῖς διαγράφων,
πρὸς τὴν ἄρρευστον καὶ ἀμείνονα τριβόν.

Ἴδμεν τὸ πρῶτον τὴν πανώλεθρον κλύσιν,
οἰκτρῶς σε πάντων εἰς φθορὰν παρεισάγειν,
ὃ τρισμέγιστα χρηματίζων καὶ ξένα
νῦν δὲ κλύσαντα Χριστὲ τὴν ἁμαρτίαν,
δι' εὐπάθειαν καὶ βροτῶν σωτηρίαν.

Ῥοδὴ η'. Ὁ εἰρμός.

Ἐλευθέρα μὲν ἢ κτίσις γνωρίζεται,
υἱοὶ δὲ φωτὸς οἱ πρὶν ἐσκοτισμένοι,
μόνος στενάζει τοῦ σκότους ὁ προστάτης.
Νῦν εὐλογεῖτο συντόμως τὸν αἴτιον
ἢ πρὶν τάλαινα τῶν ἐθνῶν παγκληρία.

Τριτοὶ θεοῦδεῖς ἐμπύρως δροσούμενοι,
αἰγλήντα τριτταῖς παμφαῶς ἀγισταῖς,
σαφῶς ἐδήλουν τὴν ὑπέρτατον φύσιν,
μίξει βροτεῖα πυρπολοῦσαν ἐν δρόσῳ,
εὐκτῶς ἄπασαν τὴν ὀλέθριον πλάνην.

Λευχειμονεῖτω πᾶσα γῆνις φύσις,
ἐκπτώσεως νῦν οὐρανῶν ἐπηρμένη
ὃ γὰρ τὰ πάντα συντετῆρηται Λόγῳ,
νάουσι ρεῖθροις ἐκπλυθεῖσα παισιμάτων,
τῶν πρὶν ἐπέφυγε παμφαῶς λελουμένη.

Ῥοδὴ θ'. Μεγαλνάρια.

Μεγάλυνον, ψυχὴ μου, τὴν τιμιωτέραν
τῶν ἄνω στρατευμάτων.

Μεγάλυνον ψυχὴ μου τὸν ἐν Ἰορδάνῃ ἐλθόντα βα-
πτισθῆναι.
Μεγάλυνον ψυχὴ μου τὸν ὑπὸ Προδρόμου τὸ βά-
πτισμα λαβόντα.

Μεγάλυνον ψυχὴ μου τὸν ἐκ τῆς πατροφᾶς
φωνῆς μαρτυρηθέντα.

Μεγάλυνον ψυχὴ μου τὸν ἕνα τῆς Τριάδος,
κλίναντα τὸν ἀχένα καὶ βάπτισμα λαβόντα.
Προφήτα, δεῦρο πρὸς με, ἔκτεινον τὴν χεῖρα
καὶ βάπτισόν με τάχος.

Προφήτα, ἄφες ἄρτι καὶ βάπτισόν με θέλων.

πληρῶσαι καὶ γὰρ ἦλθον πᾶσαν δικαιοσύνην.
Σήμερον ὁ Δεσπότης κλίνει τὸν ἀχένα
χειρὶ τῆ τοῦ Προδρόμου.
Σήμερον Ἰωάννης βαπτίζει τὸν Δεσπότην
ἐν ρεῖθροις Ἰορδάνου.
Σήμερον ὁ Δεσπότης νάμασιν ἐνθάπτει
βροτῶν τὴν ἁμαρτίαν.
Σήμερον ὁ Δεσπότης ἀνωθεν μαρτυρεῖται
Υἱὸς ἠγαπημένος.
Σήμερον ὁ Δεσπότης ἦλθεν ἀγιάσαι
τὴν φύσιν τῶν ὑδάτων.
Σήμερον ὁ Δεσπότης τὸ βάπτισμα λαμβάνει
ὑπὸ χειρὸς Προδρόμου.

Δόξα

Μεγάλυνον, ψυχὴ μου, τῆς τρισυποστάτου
καὶ ἀδιαιρέτου Θεότητος τὸ κράτος.

Καὶ νῦν

Μεγάλυνον, ψυχὴ μου, τὴν λυτρωσαμένην
ἡμᾶς ἐκ τῆς κατάρας.

Ὁ εἰρμός.

Ὡ τῶν ὑπὲρ νοῦν τοῦ τόκου σου θαυμάτων!
Νύμφη πάναγνε, Μητὴρ εὐλογημένη
δι' ἧς τυχόντες παντελοῦς σωτηρίας,
ἐπάξιον κροτοῦμεν ὡς εὐεργέτη,
δῶρον φέροντες, ὕμνον εὐχαριστίας.

Ἴδμεν τὰ Μωσεῖ, τῆ βάρῃ δεδειγμένα,
δεῦρο ξένοις, θεσμοῖσιν ἐξεργασμένα
ὡς γὰρ σέσωσαι πυρφοροῦσα Παρθένος,
σελασφόρον τεκοῦσα τὸν εὐεργέτην,
Ἰορδάνου τε ρεῖθρα προσδεδεγμένα.

Χρῆις τελειῶν τὴν βρότειον οὐσίαν,
Ἄναξ ἀναρχε, Πνεύματος κοινωνία,
ροαῖς ἀχράντοις ἐκκαθάρας καὶ σκότους,
ἰσὺν θριαμβεύσας τε τὴν ἐπηρμένην,
νῦν εἰς ἄληκτον, ἔξαμειβεῖαι βίον¹.

-ΙΩΑΝΝΗΣ Ν. ΚΑΡΜΙΡΗΣ

Καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν

1. Μηναῖον Ἰανουαρίου, αὐτόθι σ. 78 ἐξ.

ΤΕΚΜΗΡΙΑ

ΕΚ ΤΗΣ ΠΑΛΑΙΟΤΕΡΑΣ ΠΡΑΞΕΩΣ

Ἐκ τῶν ἄχρι τοῦδε λεχθέντων ἀπεδείχθη ἱε-
παρκῶς, ὅτι ἡ Νεαρά τοῦ Ἰουστινιανοῦ διὰ τῶν
θεσπιζομένων περὶ τῶν εὐχῶν τῆς ἀναφορᾶς
καὶ τοῦ βαπτίσματος δὲν εἰσῆγαγε καινοτομίαν
γινά, ἀλλὰ πράξιν ἀπ' αὐτῶν τῶν ἀποστολικῶν
χρόνων ἰσχύουσαν ἐπεζήτησεν ἐπὶ μᾶλλον νά
τονώσῃ καὶ ἀνανεώσῃ. Ὅτι δὲ τοῦτο οὕτως
ἔχει δύναται νά συνταχθῇ καὶ ἐκ τῶν ἐπομένων:

1) Ἐκ μαρτυρίας τινὸς τοῦ μνημονευθέντος
Ἰωάννου Μόσχου τοῦ Εὐκρατᾶ (†620), ὅστις
κατὰ τοὺς αὐτοὺς που χρόνους τῆς δημοσιεύ-
σεως τῆς Νεαρᾶς βεβαίωσεν ἡμᾶς, ὅτι «ἐπειδὴ ἐν
τισὶ τόποις ἐκφωνεῖν μεγάλας εἰώθασιν οἱ πρε-
σβύτεροι, εὐρέθησαν τὰ παιδία τὴν εὐχὴν τῆς
ἀγίας ἀναφορᾶς ἐκμανθάνοντα ἐκ τοῦ συνεχῶς
αὐτὴν ἐκφωνεῖσθαι»¹. Βεβαίως ἡ μαρτυρία αὕτη
παρουσιάζει τὸ καθεστῶς τῆς εἰς ἐπήκοον ἀπ-
αγγελίας τῆς εὐχῆς τῆς ἀναφορᾶς ὡς τοπικὴν
μόνον συνήθειαν, ἐν τισὶ τόποις μόνον κρατοῦ-
σαν. Περὶ τούτου θά δοθῶσι κατωτέρω αἱ δέ-

1. Λειμῶν κεφ. 196 Migne 87,3081.

ουσαι ἐξηγήσεις. Πάντως ὅμως βεβαιούται ὑπ' αὐτῆς ρητῆς, ὅτι τὸ καθεστὼς τῆς ἐκφωνήσεως («ἐκφωνεῖν μεγάλως») τῆς ἀναφορᾶς δὲν εἶχεν εἰσέτι ἐκτοπισθῆ οὐδὲ κατὰ τὰ τέλη τοῦ ΣΤ' καὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Ζ' αἰῶνος, ἀφοῦ ὁ συγγραφεὺς τοῦ Λειμῶνος 'Ιωάννης ὁ Εὐκρατᾶς ἀπέθανε περὶ τὸ 620 μ. Χ.

2) 'Εξ ἐνδείξεων πειθουσῶν, ὅτι κατὰ τοὺς πρὸ τοῦ σχίσματος καὶ μέχρι τοῦ Ζ' αἰῶνος ἐκτεινομένους χρόνους καὶ ἐν αὐτῇ τῇ Δυτικῇ 'Εκκλησίᾳ ἐκράτει καθεστὼς σύμφωνον πρὸς τὰ ὑπὸ τῆς Νεαρᾶς τοῦ 'Ιουστινιανοῦ θεσπιζόμενα. Οὕτως ἔκτοτε καὶ μέχρι σήμερον τὸ τμήμα τῆς ἀναφορᾶς τὸ γνωστὸν παρὰ τοῖς Ρωμαιοκαθολικοῖς ὡς Praefatio, ἦτοι τὸ ἐπακολουθοῦν εὐθὺς ἀπὸ τοῦ Εὐχαριστήσωμεν τῷ Κυρίῳ καὶ τῆς ἀποκρίσεως τοῦ λαοῦ, "Ἄξιον καὶ δίκαιον καὶ ἐκτεινόμενον καὶ μέχρι τοῦ ἐπινικεῖου ὕμνου, ἐκφωνεῖται ἐμμελῶς ὑπὸ τοῦ λειτουργοῦ καὶ καταγράφεται εἰς τὰς λειτουργικὰς δέλτους τῆς ρωμαιοκαθολικῆς ἐκκλησίας ὑπὸ μουσικὰ σημεῖα τοῦ μουσικοῦ πενταγράμμου. Σχολιάζων δὲ τοῦτο ὁ Dix¹ παρατηρεῖ, ὅτι ἡ ἐμμελής ἐκφώνησις τοῦ ρωμαϊκοῦ προλόγου, ἡ ἀπὸ ἀμνημονεύτων χρόνων κρατοῦσα, ἐκπροσωπεῖ κατὰ προσέγγισιν τὸν τρόπον, καθ' ὃν ὀλόκληρος ἡ εὐχὴ τῆς Εὐχαριστίας (ἡ ἀναφορὰ δηλαδὴ ἢ ὁ κανὼν, ὡς λέγουσιν οἱ Δυτικοὶ) ἀπηγγέλλετο ἀρχικῶς ἐν τῇ Δύσει. Τὸ συμπέρασμα δὲ τοῦτο τοῦ Dix ἐνισχύεται καὶ ἐκ μαρτυρίας τινός, τὴν ὁποῖαν κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ Ζ' αἰῶνος παρέχει ὁ τότε ἀρχιεπίσκοπος ἐν τῇ Δύσει 'Ιωάννης πρωτοψάλτης (Archicantor). Κατὰ τὴν μαρτυρίαν ταύτην, ἐκτὸς τῆς Praefatio καὶ ἡ λοιπὴ ἀναφορὰ ἐψάλλετο, πλὴν ὅμως «dissimili voce et melodia» καὶ «ita ut circumstantibus altare audiat»².

3) Κατὰ τὴν βεβαίωσιν τοῦ Dix³ καὶ ἐν αὐταῖς ταῖς ἐκκλησίαις τῆς Γαλλίας εἶνε βεβαιωμένον, ὅτι ὀλόκληρος ἡ εὐχὴ τῆς Εὐχαριστίας ἐψάλλετο μεγαλοφώνως, ἐξαιρέσει μόνον τῆς παραγράφου τῆς περιεχομένης τοῦς λόγους τῆς συστάσεως, ἥτις ἦδη ἀπὸ τοῦ Ζ' αἰῶνος ἐκαλεῖτο ἐκεῖ secreta ἢ μυστήριον, καὶ ἡ ὁποῖα ὅλως τὸναντίον παρ' ἡμῖν ἐκφωνεῖται ἐμμελῶς ἄχρι τοῦ νῦν.

4) Τὸ καθεστὼς τοῦτο τὸ ὑπὸ τοῦ Μόσχου μαρτυρούμενον καὶ ὑπὸ τῆς Νεαρᾶς τοῦ 'Ιουστινιανοῦ ἐνισχυθὲν διὰ τὰς κατὰ τὸ Βυζάντιον καὶ τὴν Ἀντιόχειαν ἐκκλησίας, παρουσιάζετο οὐ μόνον ἐν τῇ Δύσει, ἀλλὰ μάλιστα γενικευμένον καθ' ἀπάσας τὰς ἐκκλησίας τῆς Δυτικῆς Συρίας καὶ τοῦ πατριαρχείου τῆς Ἀλεξανδρείας. Ἐμφάνεται δὲ τοῦτο ἀρκούντως σαφῶς εἰς τὰς λειτουργικὰς δέλτους τῶν ἐκκλη-

σιῶν τούτων. Αἱ λειτουργίαι αὗται ἐνωρὶς τεθεῖσαι ἔξω χρήσεως διεξέφυγον τὴν ἐπίδρασιν τῆς βραδέως μὲν, ἀλλὰ συνεχῶς σημειουμένης καὶ ἐν τῇ λατρειᾷ ἐξελλίξεως καὶ διασώζουσιν εἰς ἡμᾶς τὴν μορφήν τῆς λειτουργίας, ὡς αὕτη διεξήγετο κατὰ τὸν ἔκτον αἰῶνα.

Παραθέτομεν κατωτέρω τμήματα ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς Ἀλεξανδρινῆς λειτουργίας τοῦ Μ. Βασιλείου, τῆς χρησιμοποιηθείσης κατὰ χρόνους παλαιότερους ὑπὸ τῶν ὀρθοδόξων χριστιανῶν τοῦ Ἀλεξανδρινοῦ θρόνου.

«Ὁ ἱερεὺς: Κατέλιπε δὲ ἡμῖν τοῦτο τὸ μέγα τῆς εὐσεβείας μυστήριον. Μέλλων γὰρ παραδοῦναι ἑαυτὸν εἰς θάνατον ὑπὲρ τῆς τοῦ κόσμου ζωῆς

Ὁ λαὸς λέγει: Πιστεύομεν

ἔλαβεν ἄρτον ἐπὶ τῶν ἁγίων καὶ ἀμώμων καὶ μακαρίων αὐτοῦ χειρῶν ἀναβλέψας εἰς τὰ ὕψη τῶν οὐρανῶν πρὸς Σὲ τὸν ἑαυτοῦ Πατέρα Θεὸν ἡμῶν καὶ Θεὸν ὄλων, εὐχαριστήσας,

Ὁ λαὸς λέγει: Ἀμήν

εὐλογήσας,

Ὁ λαὸς: Ἀμήν

ἀγιάσας,

Ὁ λαὸς: Ἀμήν

κλάσας μετέδωκε τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ μαθηταῖς καὶ ἀποστόλοις εἰπὼν: Λάβετε, φάγετε, τοῦτό μού ἐστι τὸ σῶμα, τὸ ὑπὲρ ὑμῶν καὶ πολλῶν κλώμενον καὶ διαδιδόμενον εἰς ἄφεσιν ἀμαρτιῶν.

Ὁμοίως καὶ τὸ ποτήριον μετὰ τὸ δειπνήσαι, κερᾶσας ἐξ οἴνου καὶ ὕδατος, εὐχαριστήσας,

Ὁ λαὸς: Ἀμήν,

εὐλογήσας,

Ὁ λαὸς: Ἀμήν

ἀγιάσας,

Ὁ λαὸς: Ἀμήν

γευσάμενος, πάλιν ἔδωκε τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ μαθηταῖς καὶ ἀποστόλοις εἰπὼν κ.τ.λ.»

Καὶ κατωτέρω ἐν τῇ ἐπικλήσει τοῦ καθαγιασμοῦ: «Ὁ ἱερεὺς ἐκφωνῆσει. Καὶ ποιήσει τὸν μὲν ἄρτον τοῦτον γίνεται εἰς τὸ ἅγιον Σῶμα αὐτοῦ, τοῦ Κυρίου δὲ καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν 'Ιησοῦ Χριστοῦ εἰς ἄφεσιν ἀμαρτιῶν καὶ εἰς ζωὴν αἰώνιον τοῖς ἐξ αὐτοῦ μεταλαμβάνουσιν.

Ὁ λαὸς λέγει: Ἀμήν.

Ὁ ἱερεὺς λέγει: Τὸ δὲ ποτήριον τοῦτο τὸ τίμιον Αἷμα τὸ τῆς Καινῆς Διαθήκης αὐτοῦ, τοῦ Κυρίου δὲ καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν 'Ιησοῦ Χριστοῦ εἰς ἄφεσιν ἀμαρτιῶν καὶ εἰς ζωὴν τὴν αἰώνιον τοῖς ἐξ αὐτοῦ μεταλαμβάνουσιν. Ὁ λαὸς λέγει: Ἀμήν. Κύριε ἐλέησον γ'».

Πρὸς ἀποφυγὴν ἐπαναλήψεως δὲν παραθέτομεν καὶ τὴν παράλληλον περικοπὴν τῆς Ἀλεξανδρινῆς λειτουργίας τοῦ ἁγίου Γρηγορίου. Εἶνε ὅμως λίαν ἐνδιαφέρουσα ἢ μετὰ τὴν ἐπικλήσιν καὶ τὸν καθάγιασμον τῶν τιμῶν δώ-

1. "Ενθ' ἄνωτ. σελ. 141.

2. Alli della Pontificia Accademia Romane di Archeologia Serie III Monumenti Vol. I, 199.

3. "Ενθ' ἄνωτ. σελ. 483 ἐν ὑποσημείωσει.

ρων συνέχεια ταύτης, ἔχουσα ὡς ἔπεται :

«Ὁ ἱερεὺς λέγει καὶ ὁ λαὸς ἀποκρίνεται τὸ Κύριε ἐλέησον»

Σὲ δυσωποῦμεν Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν
Τῆς ἐκκλησίας σου, Κύριε, τὴν κρηπίδα κατὰ-
[πηξον·

Τῆς ἀγάπης ἡμῖν τὴν ὁμόνοιαν ρίζωσον·
Τῆς πίστεως τὴν ἀλήθειαν αὖξησον·
Τῆς σῆς εὐσεβείας ἡμῖν τὴν ὁδὸν εὐθυτόμησον·
Τοὺς ποιμένας ὀχύρωσον·

Τοὺς ποιμαινομένους ἀσφάλισαι·

Δὸς τῷ κλήρῳ τὴν εὐκοσμίαν·

Τοῖς μοναχοῖς τὴν ἐγκράτειαν·

Τοῖς ἐν σεμνῷ γάμῳ τὴν εὐζωΐαν·

Τοῖς ἐν μετανοίᾳ τὸ ἔλεος·

Τοῖς πλουτοῦσι τὴν ἀγαθότητα·

Τοῖς πτωχοῖς τὴν βοήθειαν·

Τοὺς πρεσβύτας περιζώσον·

Τοὺς νέους σωφρόνισον·

Τοὺς ἀπίστους ἐπίστρεψον·

Παῦσον τῆς ἐκκλησίας τὰ σχίσματα·

Τῶν αἰρέσεων κατάλυσον τὰ φρυάγματα·

Πάντας ἡμᾶς πρὸς τὴν τῆς σῆς εὐσεβείας ὁμόνοιαν συναψον.

Ὁ λαὸς λέγει Κύριε ἐλέησον...

Ἐξαιρέτως τοῦ ἀγιωτάτου καὶ μακαριωτάτου ἀρχιερέως ἡμῶν...πάπα καὶ πατριάρχου τῆς μεγαλοπόλεως Ἀλεξανδρείας κ.λ.π.»

Καὶ ὀλίγον κατωτέρω :

«Ὁ ἱερεὺς λέγει καὶ ὁ λαὸς ἀποκρίνεται Κύριε ἐλέησον.

Χάρισαι τῷ λαῷ σου τὴν ὁμόνοιαν·

Τῷ κόσμῳ τὴν εὐστάθειαν·

Τῷ ἀέρι τὴν εὐκρασίαν·

Τοῖς νοσοῦσι τὴν σωτηρίαν·

Τοῖς δεομένοις τὴν ἀνάψυξιν·

Τοῖς ἐν ἐξορίαις τὴν ἄνεσιν·

Τοῖς ὀρφανοῖς τὴν βοήθειαν·

Ταῖς χήραις τὴν ἀντίληψιν·

Τοῖς θλιβομένοις ἐπάρεκσον εἰς ἀγαθόν·

Τοὺς ἐστῶτας ὀχύρωσον·

Τοὺς πεπτωκότας ἔγειρον·

Τοὺς ἐστηκότας ἀσφάλισαι·

Τῶν κεκοιμημένων μνήσθητι·

Τῶν ἐν ὁμολογίᾳ τὰς πρεσβείας πρόσδεξαι·

Τοὺς ἡμαρτηκότας καὶ μετανοήσαντας συναρίθμησον μετὰ τῶν πιστῶν σου·

Τοὺς πιστοὺς συναρίθμησον μετὰ τῶν μαρτύρων σου·

Μιμητὰς τοὺς παρόντας ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ τῶν ἀγγέλων κατάστησον·

Καὶ ἡμᾶς τῇ σῇ χάριτι πρὸς τὴν σὴν ἐκκλη-
μῆνους διακονίαν ἀναξίους ὄντας ὑπόδεξαι.

Ὁ λαὸς λέγει, Κύριε ἐλέησον».

Ἐν ἄλλαις λέξεσιν ὀλόκληρος ἡ ἀπό τοῦ τμήματος τοῦ ἀρχομένου ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς λειτουργίᾳ ἀπὸ τοῦ Ἐξαιρέτως μέχρι τοῦ Καὶ ἔσται τὰ ἐλέη τοῦ μεγάλου Θεοῦ, ἀπηγγέλλετο μεγαλοφώνως, τοῦ λαοῦ εἰς μίαν ἐκάστην αἰ-

τησιν τοῦ ἱερέως ἀποκρινομένου διὰ τοῦ Κύριε ἐλέησον. Ἄλλ' ὅπως εἶδομεν καὶ ἐκ τῆς προτέρας περικοπῆς τῆς λειτουργίας τῆς ἐπ' ὄνοματι τοῦ Μ. Βασιλείου φερομένης, καὶ ὀλόκληρος ἡ ἐπίκλησις καὶ οἱ πρὸ αὐτῆς λόγοι τῆς συστάσεως καὶ ἡ τούτους συνοδεύουσα ἀφήγησις μεγαλοφώνως ἀπηγγέλλετο. Τί λοιπὸν ἀπὸ τῆν ἀναφορὰν ὄλων ἐλέγετο μυστικῶς;

ΠΑΝ. Ν. ΤΡΕΜΠΕΛΑΣ

Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν

ΑΓΙΟΛΟΓΙΚΑ

Ο ΑΓΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΚΑΛΥΒΙΤΗΣ

[15 Ιανουαρίου]

Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Καλυβίτης¹, τοῦ ὁποῦ τοῦ μνήμην ἐορτάζουν σήμερον ἢ τε Ἀνατολικῆ² καὶ ἡ Δυτικῆ Ἐκκλησία³, ἐπονομάζεται καὶ «διὰ Χριστὸν πτωχός», ὁ δὲ βίος αὐτοῦ διεσώθη ἑλληνιστὶ ὑπὸ διαφόρους μορφάς. Ὁ συγγραφεὺς τοῦ ἀρχικοῦ βίου, ὅστις κατατάσσεται εἰς τὰ ἔργα Συμεῶν τοῦ Μεταφράστου⁴, ἀποκαλῶν ἑαυτὸν σύγχρονον τοῦ ἀγίου, γράφει ἐν ἀρχῇ τὰ ἐξῆς: «Βίον καλὸν καὶ ἐνάρετον καὶ ἀμόλυντον ἀνδρὸς δικαίου καὶ τελείου βούλομαι διηγῆσασθαι τῇ ὑμῶν ὁμοιοῦ, ὅστις γέγονεν ἐν τοῖς χρόνοις ἡμῶν». Εἰς τὰ Acta Sanctorum⁵ ἐν συντόμῳ πραγματεία ἐξετάζεται ὁ βίος τοῦ Ἰωάννου, ἐν τῇ τελείᾳ δὲ αὐτῆς δημοσιεύονται λατινιστὶ δύο βίοι, τῶν ὁποίων ὁ μὲν πρῶτος ἐξ ἑλληνικοῦ χειρογράφου τῆς βιβλιοθήκης τοῦ Βατικανοῦ, οὗ ἡ ἀρχὴ «Τυραννικὸν τι χρῆμα τεκόντων στοργῇ καὶ δεσμὰ φύσεως ἄφукτα», ἐγράφη ὑπὸ ἀνωνύμου συγγραφέως,

1. Τὸ ἐπώνυμον *Καλυβίτης* προέρχεται ἐκ τῆς καλύβης, ἐν ἣ ἤθλησεν ὁ ἅγιος πτωχός καὶ ἀγνωστος ἐν μέσῳ τῶν οἰκείων του ἐν ΚΠόλει.

2. Synaxarium Eccl. CP. σ. 393.

3. Propylaeum ad Acta Sanctorum Decembris, Martyrologium Romanum, Bruxellis, 1940 σ. 23.

4. Migne I 14, 56-58t.

5. Acta S. S. Januarii, II (édit. de Paris) 1863, σ. 311-320. Πρβλ. καὶ B.H.G² σ. 121. Βίοι τοῦ ἀγίου εὐρίσκονται καὶ ἐν ἄλλοις χειρογράφοις. Ἴδὲ *Ἀθ. Παπαδοπούλου-Κεραμέως*, Ἱεροσολυμ. Βιβλιοθήκη, Δ' 122 καὶ Ε' 340 καὶ *Σωφρ. Ἐδοστρατιάδου*, Συμπλήρωμα ἀγιορ. καταλόγων Βατοπεδίου καὶ Λαύρας, Paris, 1930, σ. 41. Ἐν τῷ τελευταίῳ τούτῳ καταλόγῳ (σ. 41) τὰ χειρόγραφα τοῦ βίου τοῦ ἀγ. Ἰωάν. τοῦ Καλυβίτου, τὰ εὐρισκόμενα ἐν ταῖς βιβλιοθήκαις Λαύρας καὶ Βατοπαιδίου ἐσφαλμένως καταχωρίζονται εἰς χειρόγραφα βίου Ἰωάννου τοῦ Καλυβίτου καὶ εἰς χειρόγραφα βίου Ἰωάννου τοῦ διὰ Χριστὸν πτωχοῦ ἀνευ ἐτέρας τινὸς ἐνδείξεως, ὡς ἐάν ἐπρόκειτο περὶ χωριστῶν ἀγίων. Πρβλ. καὶ *Σπυρ. Ἀμπρου*, Κατάλογον τῶν ἐν ταῖς βιβλιοθήκαις τοῦ ἀγ. ὄρους ἑλλ. κωδίκων, Β' ἐν λ. «Ἰωάννου Καλυβίτου...». Βίος τοῦ ἀγίου ὑπὸ τὸν τίτλον: Vitae S. Iohannis Calybitae interpretatio latina auctore Anastasio Bibliothecario, δημοσιεύεται καὶ εἰς τὰ «Anal. Bollandiana», XV [1896] σ. 257-267. Ὑπάρχει καὶ ἄλλος βίος ἀνέκδοτος, οὗ ἡ ἀρχὴ: «Οὐ τὰ τῶν μαρτύρων ἄθλα καὶ αἵματα μόνον». Ἀθῶθι σ. 257. Πρβλ. καὶ Ehrhard, Überlieferung und Bestand der hagiographischen, I, σ. 546.

ὁ δὲ δεύτερος εἶναι μετάφρασις τοῦ Συμεωνικοῦ βίου.

Πολλοὶ τῶν ἐρευνητῶν ἐταύτισαν τὸν ἅγ. 'Ιωάννην τὸν Καλυβίτην πρὸς τὸν ἅγιον 'Αλέ-

†Τοιχογραφία νάρθηκος τῆς μονῆς Βαρλαάμ Μετεώρων 16ου αἰ.

ξιον «τὸν ἄνθρωπον τοῦ Θεοῦ», διότι οἱ βίοι ἀμφοτέρων, εἶναι ἀληθῆς, ὅτι συμπίπτουν εἰς τινὰ σημεῖα¹. Ἄλλ' ὡς ἐσημειώσαμεν ἤδη εἰς τὸ περὶ τοῦ ἁγίου Ἀλεξίου μελέτημά μας², ἡ γνώμη αὕτη ἀνασκευάζεται εἰς τὰ Acta Sanctorum ὑπὸ τῶν Βολλανδιστῶν, διότι οἱ βίοι τῶν ἁγίων τούτων συμπίπτουν μὲν εἰς τινὰ σημεῖα, εἰς πολλὰ ὅμως ἐντελῶς διαφέρουν.

Ὁ ἅγιος 'Ιωάννης ὁ Καλυβίτης ἐγεννήθη, ὡς λέγεται³, ἐν ΚΠόλει περὶ τὸ 428 ἐκ γονέων

πλουσίων καὶ εὐγενῶν, τοῦ συγκλητικοῦ Εὐτροπίου καὶ τῆς Θεοδώρας. Εἰς νεαρωτάτην ἡλικίαν ἐγκαταλείψας τὸν πατρικὸν οἶκον ἠκολούθησε μοναχὸν τινὰ τῆς μονῆς Ἀκοιμήτων, ὅπου ἔζησεν ἐν Βιθυνίᾳ ὡς μοναχὸς ἐπὶ ἕξ ἔτη «καὶ πάντας ἐδίδασκε τοὺς ἐκεῖσε ὄντας, ὅπως ταπεινοφρονεῖν καὶ εὐχεσθαι τὸν Θεὸν μέλλουσι. Ἔταξε δὲ ἑαυτῷ ἐγκράτειαν πᾶσαν, ὡς μηδενὸς ἄλλου γεύεσθαι, εἰ μὴ μόνον τοῦ τιμίου σώματος καὶ αἵματος τοῦ Χριστοῦ»⁴. Οὕτω διὰ τῆς θαυμαστῆς ταύτης ἀσκήσεως καὶ τῶν ἄλλων ἀρετῶν του ἀπέβη ὁ 'Ιωάννης εἰς τῶν σπουδαιῶν μοναχῶν τῆς μεγαλωνύμου ἐκείνης μονῆς. Ἐγκαταλείψας τὴν μονήν, ἀδεία τοῦ ἡγουμένου αὐτῆς, ἐπέστρεψεν εἰς τὸν πατρικὸν οἶκον, παραμείνας ἄγνωστος ἐν μέσῳ τῶν οἰκείων του. «Ἐπὶ χρόνοις τρισὶ—διηγεῖται ὁ βιογράφος του— μικρᾷ καλύβῃ στενούμενος καὶ ὑπὸ τῶν οἰκείων παιδῶν ἐμπαροινούμενος διεκαρτέρησε πρὸ τοῦ πυλῶνος, ὄρων τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα μετὰ κοσμικῆς φαντασίας παρερχομένου, συντηρῶν ἑαυτὸν ἐπὶ τοῦ τῆς ἀγνωσίας σχήματος». Μικρὸν πρὸ τοῦ τέλους του ζητήσας τὴν μητέρα του, ἐπέδειξεν εἰς αὐτὴν τὸ εὐαγγέλιον, τὸ δωρηθὲν εἰς αὐτὸν ὑπὸ τῶν γονέων του πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς του ἐκ τοῦ πατρικοῦ οἴκου καὶ τὸ ὅποιον ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ ἔκτοτε. Ἐπειδὴ ὁ 'Ιωάννης ὡς ἔφηβος κατέλιπε τὸν πατρικὸν οἶκον καὶ ἔζησεν ἐν Βιθυνίᾳ ἐν τῇ μονῇ τῶν Ἀκοιμήτων ἐπὶ ἕξ ἔτη, ἐν τῇ καλύβῃ του δὲ ὡς ἐντελῶς ἄγνωστος τρία ἔτη, ἄρα ἐτελεύτησεν εἰς νεαρὰν ἡλικίαν. Λαμβανομένου ὑπ' ὄψει ὅτι ὁ ἡγούμενος ἅγ. Ἀλέξανδρος, ὁ ἰδρυτὴς τῆς μονῆς τῶν Ἀκοιμήτων ἐν ΚΠόλει, ἀπέθανε περὶ τὸ 430⁵, μετ' αὐτὸν δὲ οἱ μοναχοὶ του μετώκησαν εἰς τὴν Βιθυνίαν καὶ ἐπέστρεψαν εἰς τὴν ΚΠολιν ἐπὶ Πατριάρχου Γενναδίου (458—471), ἔπειτα ὅτι τὴν τελευτὴν τοῦ ἁγίου 'Ιωάννου τοῦ Καλυβίτου δυνάμεθα νὰ ἀναγάγωμεν εἰς τὰ τελευταῖα ἔτη τοῦ Θεοδοσίου τοῦ νεωτέρου (+450)⁶ ἢ εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ αὐτοκράτορος Μαρκιανοῦ (450—457).

Εὐθὺς μετὰ τὴν τελευτὴν τοῦ ἁγίου οἱ γονεῖς του ἀνήγειραν ἐν ΚΠόλει ναὸν ἐπ' ὀνόματι του εἰς τὸ μέρος τῆς καλύβης τοῦ 'Ιωάννου πλησίον τῆς οἰκίας των. Καθ' ἃ διηγεῖται ὁ βιογράφος του⁴ «τοῦ δὲ ἁγίου ἀνδρὸς λείψανον κατέθηκαν ἐν ἐκείνῃ τῇ καλύβῃ οἱ γονεῖς αὐ-

εἶναι ἱστορία «une histoire qui aurait besoin d' estre fort autorisée ne l' est point du tout».

1. Migne ἐνθ' ἄν.

2. Περὶ τοῦ βίου τοῦ ἁγ. Ἀλεξάνδρου, τοῦ ἰδρυτοῦ τῆς μονῆς τῶν Ἀκοιμήτων ἰδὲ ἐν Acta S.S. ἐνθ' ἄν. σ. 300-311, καὶ ἄρθρον S. Voilhé ἐν Diction. d' hist. et de geogr. eccl. I, 271. Εἰδικώτερον περὶ τῆς μονῆς τῶν Ἀκοιμήτων βλέπε τὰ ἄρθρα «Acémètes» J. Pargoire ἐνθ' ἄνωτ. I, σ. 307-321 καὶ E. Marin ἐν Diction. de Theol. Catholique, τ. I, (I-II) σ. 304-308. Πρβλ. καὶ B. Στεφανίδου, Ἐκκλ. Ἱστορία, σ. 147 ἔξ.

3. Βλ. Fabricii (ἔκδ. Harles), Biblioth. graeca, X. σ. 261. 4. Migne 114, 581.

1. Τὸ ἐπεισόδιον π. χ. τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ ἁγ. Ἀλεξίου εἰς τὸν πατρικὸν οἶκον εἶναι εἰλημμένον ἐκ τοῦ βίου τοῦ ἁγ. 'Ιωάννου τοῦ Καλυβίτου. Πρβλ. «Anal. Bollandiana», τ. LXV [1947] σ. 163.

2. «Ἐκκλησία» ΚΣΤ' [1949] σ. 132.

3. Ὁ Pargoire (ἐν Dictionnaire d' Arch. chrétienne t. I, σ. 318) ἀμφισβητεῖ τὸ ἱστορικὸν κύρος τῶν περὶ τοῦ ἁγ. 'Ιωάννου τοῦ Καλυβίτου ἀφηγήσεων εἰς τοιοῦτον μάλιστα βαθμὸν, ὥστε φέρει ἑαυτὸν συμφωνοῦντα πρὸς τὸν Tillemont λέγοντα, ὅτι μίᾳ ἱστορίᾳ ἢ ὁποῖα θὰ εἶχεν ἀνάγκη νὰ ἀποκτήσῃ ἰσχυρὸν κύρος, οὐδαμῶς

του· ἱερὸν τε ᾧδε ἀναστήσαντες οἶκον καὶ ναὸν παμμεγέθη, δόντες ἐν ἐκείνῳ τῷ θείῳ ναῷ πᾶσαν τὴν ὑπαρξίν αὐτῶν καὶ πολλὴν τὴν ἔξουσίαν ἀφιερῶσαντες εἰς διακονίαν τῶν ξένων...». Τοῦ ναοῦ τούτου γίνεται μνεία καὶ ὑπὸ βυζαντινῶν συγγραφέων. Οὕτω, ὁ Κεδρηνός¹ καὶ ὁ Ζωναράς², ὁμιλοῦντες περὶ τῆς πυρκαϊᾶς τῆς ΚΠόλεως ἐπὶ αὐτοκράτορος Λέοντος τῷ 468 ἢ 471, ἀναφέρουν ἤδη τὸν ἐπ' ὄνόματι τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Καλυβίτου ναὸν³, σωζόμενον μέχρι τῶν ἀρχῶν τοῦ 19^{ου} αἰῶνος.

Ἐπὶ τοῦ Πάπα Φορμώζου (891—896) ἀνηγέρθη ἐν Ῥώμῃ πρὸς τιμὴν τοῦ ἁγίου ναός, ἐν ᾧ εὐρίσκοντο μέρη τῶν ἱ. λειψάνων του, ἄγνωστον ὅμως πότε ταῦτα μετηνέχθησαν ἐκ ΚΠόλεως. Κατὰ τὸ Ῥωμαϊκὸν Μαρτυρολόγιον, τοῦ ὁποῦ λαμπρὰ ἔκδοσις ἐγένετο ὑπὸ τῶν Βολλανδιστῶν τῷ 1940, ὁ ἅγιος οὔτε ἐξῆρσεν, οὔτε ἐτελεύτησεν εἰς τὴν νῆσον τοῦ Τιβέρεως, ὅπου ἔκπαλαι μνημονεῦται, καὶ περὶ τοῦ ὁποῦ ἀρχαιοτάτη μαρτυρία ἀπαντᾷ εἰς τὰ «litteris Pontificiis» τοῦ ἔτους 1018⁴. Ἡ κἀρα τοῦ ἁγίου μετηνέχθη ὑπὸ τῶν σταυροφόρων (1204—1261) ἐκ ΚΠόλεως εἰς τὴν Βεσαζον, καὶ ἀπετέθη εἰς τὸν αὐτόθι ναὸν τοῦ ἁγίου Στεφάνου, ἐκεῖθεν δὲ ἐξηφανίσθη τῷ 1794⁵.

Κανόνα εἰς τὴν ἑορτὴν τοῦ ἁγίου ἔγραψεν Ἰωσήφ ὁ Ὑμνογράφος, οὗ ἡ ἀκροστιχίς: «*Πτωχὸν παθῶν με δεῖξον εὐχαῖς σου, Μάκαρ*»⁶, ἰδιαιτέρα δὲ ἀκολουθία τοῦ ἁγίου εὐρηταὶ ἀνεκδότος ἐν νεωτέρῳ χειρογράφῳ ἀγιορευτικῆς βιβλιοθήκης⁷. Ἐν εὐχολογίῳ τοῦ 19^{ου} αἰῶνος τῆς Λαύρας τοῦ ἁγίου Σάββα φέρεται ἐπ' ὄνόματι τοῦ ἁγίου Ἰωάννου εὐχὴ εἰς τὴν Θεοτόκον, ἧς ἡ ἀρχὴ «*Δέχου τοίνυν εὐμενεστάτη*»⁸.

Πρεσβύτερος ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΠ. ΡΑΜΦΟΣ π. Θ.

1. *Κεδρηνός* (ἔκδ. Βόν.) τ. I, 610: «Τῷ ε' ἔτει (τῆς βασιλείας Λέοντος) γέγονεν ἔμπρησμός ἐν ΚΠόλει, ἀρξάμενος ἀπὸ τοῦ νεωρίου καὶ φθάσας ἕως τοῦ ἁγίου Θωμᾶ τῶν Ἀμάντων... σφόδρα γὰρ ἐκράτει ὁ ἔμπρησμός οὗτος κατὰ μὲν γὰρ ἀνατολὰς ἀπὸ τοῦ νεωρίου ἐπεκτεινόμενος μέχρι τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ πτωχοῦ εἰς δύσιν...».

2. *Ζωναράς* (ἔκδ. Βόν.) τ. III, 124: «Ἐπὶ τούτου τοῦ βασιλέως (Λέοντος) γέγονεν ἐν τῇ νέᾳ Ῥώμῃ φρικωδέστατος ἔμπρησμός, ὃς ἀπὸ θαλάσσης ἕως θαλάσσης, ἀπὸ τοῦ ἀρκτέου δηλαδὴ μέρους ἕως τοῦ μεσημβρινοῦ, τὴν πόλιν διέζωσεν, εἰς μήκος δὲ διεξήλθεν ἀπὸ τοῦ Βοσπόρου μέχρι τοῦ ναοῦ τοῦ ἁγ. Ἰωάννου τοῦ Καλυβίτου...».

3. Περὶ τοῦ ναοῦ τοῦ Καλυβίτου ἰδὲ Du Cange, *Constant. Christ.* σ. 126. Πρβλ. καὶ *Μαν. Γεδεών*, *Βυζαντινὸν ἑορτολόγιον*, ΚΠολις 1899, σ. 59.

4. *Propylaeum ad Acta S S. Decembris...* ἐνθ' ἄν. σ. 23.

5. *Idē Vies des Saints et des Bienheureux selon l'ordre du Calendrier avec l'histoire des fêtes.* τ. I. Janvier, Paris, 1935, σ. 307.

6. *Μηναῖον* Ἰανουαρίου (ἔκδ. Βαρθ. Κουτλουμουσιανοῦ) Βενετία, 1845, σ. 129.

7. *Σπυρ. Δαυριώτου καὶ Σωφρ. Εὐστρατιάδου*, Κατάλογος τῶν κωδίκων τῆς μεγίστης Λαύρας, Paris, 1925, σ. 392.

8. *Ἀθ. Παπαδοπούλου-Κεραμέως*, ἐνθ' ἄν. Γ' 145.

ΧΡΥΣΟΥΝ ΜΕΤΑΛΛΙΟΝ ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΑΘΗΝΩΝ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΜΑΡΤΥΡΗΣΑΝΤΑΣ ΙΕΡΕΙΣ

Κατὰ τὴν πανηγυρικὴν αὐτῆς συνεδρίαν τῆς 29 Δεκεμβρίου τοῦ λήξαντος ἔτους ἡ Ἀκαδημία Ἀθηνῶν ἐξήγγειλε διὰ τοῦ Γενικοῦ αὐτῆς Γραμματέως κ. Γ. Οἰκονόμου, ἀνακοινοῦντος τὰ κατὰ τὸ λήξαν ἀκαδημαϊκὸν ἔτος πεπραγμένα αὐτῆς, τὴν ἀπονομὴν χρυσοῦ μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας εἰς τοὺς κατὰ τῶν κομμουνιστοσυμμοριτῶν ἀγῶνας μαρτυρήσαντας ἱερεῖς τῆς Ἑλλάδος.

Ὁ Γενικὸς Γραμματεὺς εἶπε:

«Χρυσοῦν μετάλλιον ἀπονέμει ὁμοθύμως ἡ Ἀκαδημία μετὰ θάνατον εἰς τὴν αἰδίου μνήμης σεπτὴν ὁμάδα τῶν 450 ἱερέων, τῶν ἀπὸ τοῦ 1941 μέχρι σήμερον ὄντων πίστεως καὶ πατρίδος μαρτυρησάντων, ἐκ τῶν ὁποίων ἄλλοι μὲν ἐτυφεκίσθησαν, ἄλλοι δὲ ἐσταυρώθησαν, ἄλλοι κατεκρεουργήθησαν καὶ ἄλλοι ἐτάφησαν ζῶντες. Εἰς τὴν πολυάριθμον στρατιάν τῶν καλλινίκων μαρτύρων τῆς Ἑλληνικῆς ὀρθοδόξου πίστεως, καὶ τῆς πατρίδος νέα κατὰ τὸν πρόσφατον ἀγῶνα τοῦ ἔθνους προσετέθη ἑκατόμβη, λαμπρῶν οὖσα τὴν ἱστορίαν τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας καὶ ἀπαξ ἔτι διαπιστώσασα τὸν ἀρραγὴν δεσμόν τὸν ὑφιστάμενον μεταξύ τῆς πίστεως καὶ τῶν ἐθνικῶν ἀγῶνων. Ἡ νέα αὕτη σειρά τῶν θυσιῶν τοῦ κλήρου εἰς τὸν βωμόν τῶν ἐθνικῶν ἱδανικῶν, ἐκ παραλλήλου πρὸς τὰς θυσίας τῶν ἐνόπλων δυνάμεων καὶ τοῦ ἀμάχου πληθυσμοῦ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς μεγάλης μάχης τῆς πατρίδος, ἀποτελεῖ ἀληθῶς λαμπρὸν καὶ φωτοβόλον μνημεῖον τῆς συνολικῆς ἐθνικῆς ἐνότητος, μέλλον νὰ διδάσκη τὰς ἐπερχομένας ἑλληνικὰς γενεὰς τὴν ὁδὸν τὴν ἀγούσαν πρὸς ἀρετὴν καὶ εὐκλειαν.

Ἡ Ἀκαδημία, ἐκφράσασα τὴν ἐθνικὴν εὐγνωμοσύνην διὰ τῆς ἀπονομῆς χρυσῶν μεταλλίων πρὸς τοὺς συντελεστάς τοῦ ἐθνικοῦ μεγαλείου εἶτε εἰς τὰς ἐνόπλους δυνάμεις, εἶτε τὸ ἔργον τῶν μετόπισθε¹, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ παρίδῃ τὰς σκληρὰς θυσίας τῶν ἱερέων, οὔτινες, καὶ μόνοι εὐρεθέντες, δὲν ἐκλονίσθησαν οὔτε ἐν τῇ χριστιανικῇ αὐτῶν πίστει, οὔτε ἐν τῇ βαθείᾳ συναίσθησει τοῦ πρὸς τὴν ἀγωνιζομένην πατρίδα καθήκοντος, οὐδὲ προετίμησαν τὸ ἐπαισχύντως ζῆν τοῦ ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας θανάτου, ἀλλ', ἀκολουθοῦντες τὸ ἀνυπερβλήτον παράδειγμα τοῦ Ἀθανασίου Διάκου καὶ τῶν ἄλλων κληρικῶν μαρτύρων, ἔπεσαν ὡς γνήσιοι Χριστιανοὶ καὶ Ἕλληνες, ἵνα διὰ τῆς θυσίας αὐτῶν παραμεινῇ ἀλώβητος ἡ αἰωνόβιος ἐθνικὴ δρῦς.

Ἐκεῖ, παρὰ τὸν ἀνδριάντα τοῦ ἔθνομάρτυρος ἱεράρχου Σμύρνης Χρυσοστόμου, θὰ ἀνεγερθῆ ποτε, ἀσφαλῶς, ἀντάξιον μνημεῖον τῆς θυσίας ταύτης τῶν ἱερέων, ἵνα ἀναμνησκῆ τοὺς Ἕλληνας τὸ πρὸς τὴν πίστιν καὶ τὴν πατρίδα καθῆκον καὶ τὴν ἀνήκουστον βαρβαρότητα τῶν ἀπίστων καὶ τῶν ἀθέων.

Τὸ δὲ μετάλλιον καταπιστεύει ἡ Ἀκαδημία εἰς χεῖρας τοῦ Μακαριωτάτου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος Κυρίου Σπυριδῶνος, ὡς Ἀρχηγοῦ τῆς Ἑλληνικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἵνα παραμεινῇ αἰωνία τῶν μαρτύρων ἱερέων ἡ μνήμη².

Κατὰ τὴν ἐπίδοσιν τῶν βραβείων ὁ Πρόεδρος τῆς Ἀκαδημίας προσελθὼν πρὸς τὸν κατὰ τὴν συνεδρίαν παρόντα Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον κ. Σπυριδῶνα, ἐπέδωκεν αὐτῷ τὸ χρυσοῦν μετάλλιον ὑπὸ τὰ χειροκροτήματα τῶν παρόντων.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΠΡΟΣ ΤΗΝ «ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ»

Περὶ τῆς «*Ἐννοίας τῆς συνιερουργίας*»

Κύριε Διευθυντά.

Σχετικῶς μὲ τὰ ὅσα ἔγραψεν ὁ ἀξιότιμος καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου κ. Π. Τρεμπέλας περὶ τῆς «*Ἐννοίας τῆς συνιερουργίας*» εἰς τὸ ὑπὸ ἡμερομηνίαν 15 Νοεμβρίου 1949 φύλλον τῆς «*Ἐκκλησίας*», νομίζω ἀπὸ νομικῆς πλευρᾶς ὅτι εἶναι ἀπαραίτητος ἡ μνημόνευσις τῆς κατὰ τὸ 865 ἐκδοθείσης ὑπὸ τοῦ Ἰουστινιανοῦ νεαρᾶς ὑπ' ἀριθ.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Ἐπὶ τῷ νέῳ ἔτει.

Ἐπὶ τῇ ἐναρξεί τοῦ νέου πολιτικοῦ ἔτους ἡ «Ἐκκλησία» εὐχεται ὅπως ὁ χρόνος καὶ καιροὺς ἐν τῇ ἰδίᾳ ἐξουσίᾳ θέμενος Δεσπότης τῶν ὅλων Κύριος χαρίσῃται τὸν νέον ἐνιαυτὸν τῆς χρησιμότητος Αὐτοῦ εἰς τε τὴν καθ' ἡμᾶς ἀγίαν Ἐκκλησίαν, εἰς τὸ μαρτυρικὸν ἡμῶν ἔθνος, εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῆς καὶ εἰς ὅλον τὸν κόσμον εἰρηνικόν, μετὸν θείας εὐλογίας καὶ πάσης οὐρανίας ἀγαθωσύνης, «ἐκχυθῆ δ' ἐν ταῖς καρδίαις πάντων ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ διὰ Πνεύματος Ἁγίου τοῦ δοθέντος ἡμῖν».

Εὐχαριστιῶν ἀφορμή.

Κατὰ τὴν ἐναρξιν τοῦ λήξαντος ἔτους ἡ «Ἐκκλησία» μετὰ σύμπαντος τοῦ ἔθνους, διεξάγοντος τὸν κατὰ τοῦ κομμουνιστικοῦ οὐμμοριτισμοῦ τραχὺν ἀγῶνα, ἠύχετο ταχίστην τὴν ἀπὸ τῶν συνεχόντων τότε ἡμᾶς δεινῶν ἀπαλλαγῆναι, ἐξέφραξε δὲ τὴν βεβαιότητα οὗ ὁ Κύριος οὐκ ἀφήσει ἡμᾶς πειρασθῆναι ὑπὲρ ὃ δυνάμεθα. Καὶ ἔφρασε μέχρι τοῦ οὐρανοῦ ἡ φωνὴ τῆς ἡμετέρας δοκιμασίας, καὶ ἐπήκουσεν ἡμῶν ὁ Θεός,

ΡΑΖ' «περὶ χειροτονίας Ἐπισκόπων καὶ Κληρικῶν», (βλέπε ταύτην δημοσιευμένην εἰς Corpus Juris Civilis Volumen Tertium Novellae ὑπὸ Rudolph Schoell. Βερολῖνον σελ. 699), ἐν ἣ ἀναγράφονται ἐν κεφ. VI τὰ ἀκόλουθα σχέδια ἐχοντα μὲ τὸ ὑπὸ κρίσιν θέμα :

«... Πρὸς τοῦτους κελεύομεν πάντας ἐπισκόπους τε καὶ πρεσβυτέρους μὴ κατὰ τὸ οἰσιωπημένον, ἀλλὰ μετὰ φωνῆς τῷ πιστοτάτῳ λαῷ ἐξακουσμένης τὴν θείαν προσκομιδὴν καὶ τὴν ἐπὶ τῷ ἁγίῳ βαπτίσματι προσευχὴν ποιῆσαι, πρὸς τὸ κἀντεῦθεν τὰς τῶν ἀκουόντων ψυχὰς εἰς πλείονα κατάνυξιν καὶ τὴν πρὸς τὸν δεσπότην Θεὸν διανίστασθαι δοξολογίαν. Οὕτως γὰρ καὶ ὁ θεῖος ἀπόστολος διδάσκει, λέγων ἐν τῇ πρὸς Κορινθίους πρώτη ἐπιστολῇ ἐπεὶ ἐὰν εὐλογῆσῃς τῷ πνεύματι, ὁ ἀναπληρῶν τὸν τόπον τοῦ ἰδιώτου πῶς ἔρει τὸ ἄμην τῷ Θεῷ ἐπὶ τῇ σῇ εὐχαριστίᾳ; ἐπειδὴ τί λέγεις οὐκ οἶδε· σὺ μὲν γὰρ καλῶς εὐχαριστεῖς, ἀλλὰ ὁ ἕτερος οὐκ οἰκοδομεῖται· καὶ πάλιν ἐν τῇ πρὸς Ρωμαίους οὕτως λέγει· καρδίᾳ μὲν γὰρ πιστεύεται εἰς δικαιοσύνην, στόματι δὲ ὁμολογεῖται εἰς σωτηρίαν· διὰ ταῦτα τοίνυν προσήκει τὴν ἐπὶ τῇ προσκομιδῇ καὶ τὰς ἄλλας προσευχὰς μετὰ φωνῆς παρὰ τῶν ὀσιωτάτων ἐπισκόπων τε καὶ πρεσβυτέρων προσφέρεσθαι τῷ κυρίῳ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν σὺν τῷ πατρὶ καὶ τῷ ἁγίῳ πνεύματι, γινωσκόντων τῶν ὀσιωτάτων ἱερέων, ὡς εἴπερ τι τούτων παρίδοιεν καὶ τῇ φοβερῇ κρίσει τοῦ μεγάλου Θεοῦ καὶ σωτήρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀπολογησονται καὶ οὐδὲ ἡμεῖς ταῦτα γινώσκοντες ἐφησυχάσομεν ἢ ἀνεκδίκητα καταλείπομεν. Κελεύομεν δὲ καὶ τοὺς τῶν ἐπαρχιῶν ἀρχοντας, εἴπερ ἀμελούμενόν τι τῶν παρ' ἡμῶν νομοθετηθέντων ἴδοιεν, πρῶτον μὲν κατεπεύγειν τοὺς μητροπολίτας καὶ τοὺς ἄλλους ἐπισκόπους τὰς εἰρημένους συνόδους ποιῆσαι καὶ πάντα πληροῦν ὅσα περὶ τῶν συνόδων διὰ τοῦ παρόντος παρεκελευσάμεθα νόμῳ· εἰ δὲ ἀναβαλλομένους αὐτοὺς ἴδοιεν, τηνικαῦτα μηνύειν ἡμῖν πρὸς τὸ ἐξ ἡμῶν τὴν προσήκουσαν διόρθωσιν προΐέναι κατὰ τῶν ὑπεριθεμένων τὰς συνόδους ποιεῖν· ἐπισταμένον αὐτῶν τε τῶν ἀρχόντων καὶ τῶν πειθομένων αὐτοῖς τάξεων, ὡς εἴπερ μὴ ταῦτα προφυλάξουσιν, ἐσχάτως ὑποβληθήσονται τιμωρίας...».

Ἀθῆναι τῇ 19 Δεκεμβρίου 1949

Εὐχαριστῶν

Μετὰ τιμῆς
ΔΙΟΝ. Θ. ΜΑΤΑΡΑΓΚΑΣ
Δικηγόρος

καὶ ἐν τῷ ἔλει Αὐτοῦ ταχὺ ἐλυτρώθημεν τῶν ἀπειλησάντων ἡμᾶς κινδύνων. Ὁ ἑλληνικὸς λαὸς εἰσέρχεται εἰς τὸ νέον σωτήριον ἔτος ἐν θερμαῖς πρὸς τὸν Σωτήρα εὐχαριστίαις.

Ἀπολογισμός.

Τῆς ἀνατολῆς τοῦ νέου ἔτους σημειούσης τὴν λήξιν τῆς πρώτης τοῦ διανυμένου αἰῶνος πενητηκονταετίας ἐπεχειρήθη πρόχειρος ἀπολογισμὸς τῆς, ἐκ τῆς ἀντιβολῆς δὲ τοῦ παθητικοῦ καὶ τοῦ ἐνεργητικοῦ τῶν βιωθέντων πρώτων πενήκοντα ἐτῶν συνήχθη τὸ δεύτερον πλουσιώτερον. Εἰς τὸ πρῶτον μὲν κατελογίσθησαν οἱ κατασφάξαντες ὅλην τὴν ἀνθρωπότητα δύο ὑπὲρ πάντας τοὺς πολέμους τῆς ἱστορίας φρικωδέστεροι πόλεμοι καὶ ἡ συνέχισις τοῦ κράτους τῆς κοινωνικῆς ἀδικίας· ἐνῶ τὸ δεύτερον ἔχει νὰ ἐμφανίσῃ σελίδας εἴπερ ποτὲ ἐκθαμβωτικὰς, ἀφοῦ ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ τὰ ἀλματώδη ἐπιτεύγματα τῆς δεομεύσεως τῆς ὕλης εἰς τὸ ἄρμα τοῦ πνεύματος—καθ' ἃ διαλαλοῦν ὁ ἠλεκτρισμὸς, τὸ τηλέφωνον, τὸ ἀεροπλάνον, τὸ ραδιόφωνον καὶ ἡ κατ'ἀκρίβειαν τοῦ ἀτομικοῦ μυστηρίου—, καὶ ἐπὶ πᾶσιν ἢ ἐν τῷ πεδίῳ τῆς ὑγιεινῆς νικηφόρος μάχη κατὰ τῶν νόσων. Ἐξυμνεῖται δ' ὡς ἐπιστέγασμα τῆς συγκρίσεως ἡ μερὶς τοῦ ἐνεργητικοῦ ὡς ἐμφανίζουσα τὸν αἰῶνά μας ὡς τὸν πλουσιώτερον πάντων τῶν προκατόχων του, ἔνεκα τοῦ πρὸς καθυπόταξιν τῆς ὕλης γοργοῦ καλπαμοῦ καὶ τῆς ἐπὶ τῆς φύσεως κυριότητος. Ὁ ἀπολογισμὸς πάσχει, δυστυχῶς, δεινὴν μονομέρειαν. Ἀπεδόθη πολλὴ προσοχὴ εἰς τὸ πνεῦμα, καὶ παρημελήθη τὸ ἦθος. Ἠγνοήθη ἡ ποιότης ἐναντι τῆς ποσότητος. Δὲν ἠγέρθη ἐν τῇ ψυχῇ τῶν λογιστῶν τῆς στατιστικῆς τὸ πρόβλημα τῆς ψυχῆς. Κατὰ τί, δηλονότι, ἡ ψυχὴ τοῦ πρώτου ἡμίσεως τοῦ παρόντος αἰῶνος κατέστη βελτίων, ἀντισταίχως πρὸς τὰ μεγάλα τῆς γνώσεως ἄλλατα.

Ἡ νίκη τοῦ Χριστιανισμοῦ

Ἐξ ἀφορμῆς τοῦ ἐφεινοῦ ἔορτασμοῦ τῆς Χριστοῦ Γεννήσεως ὡς ἐν τῶν ἀνεξηγήτων γεγονότων τῆς ἱστορίας ἐσημειώθη ἡ πικρὰ τὰ πενιχρὰ τῆς ἀνθρώπινα μέσα καὶ τὸν λυσοσάλεον κατ' αὐτῆς ἀτέρμονα καὶ συστηματικὸν πόλεμον καὶ τὰς ἄλλας γνωστὰς ἀντιξοότητας περιστάσεις καταπληκτικῆ ἀνὰ τὸν κόσμον διάδοσις τῆς χριστιανικῆς θρησκείας ἀδιακρίτως τόπου, ἔθνους καὶ φυλῆς. Διότι αὕτη ἐγένετο «δι' ἀνθρώπων ἐνδεκα ἄγραμμάτων, ἰδιωτῶν, ἀγλώττων, ἀσήμεων, πενήτων, οὐ πατριδας ἐχόντων, οὐ περιουσίας χρημάτων, οὐ σώματος δύναμιν, οὐ δόξης περιφάνειαν, οὐ προγόνων λαμπρότητα, οὐ λόγων ἰσχύν, οὐ ρητορείας δεινότητα, οὐ τὴν ἀπὸ γνώσεως προστασίαν, ἀλλὰ ἀλιέων, σκηνοποιοῶν, ἐτερογλώσσων, ξένην τινὰ καὶ παρηλλαγμένην παρὰ πάσας τὰς γλώσσας κεντημένοι φωνήν...» Πῶς, λοιπόν, καὶ τίνοι τρόπῳ ἐπιτεύχθη ἡ «μὴ χωροῦσα μέσα στὸ δίχτυ τοῦ λογιμοῦ μας» νίκη αὕτη τοῦ Χριστιανισμοῦ; Τὴν ἀπάντησιν ἄς ἀκούσωμεν ἐπὶ τὸν αὐτὸν θεῖον Χρυσόστομον: «Πῶς καὶ τίνοι τρόπῳ; Τῇ δυνάμει τοῦ ταῦτα κελεύσαντος· αὐτοὺς γὰρ προοδοποιῶν ἦν, οὕτως πάντα καὶ τὰ δύσκολα ράδια ποιῶν. Εἰ γὰρ μὴ θεία τις δύναμις ἦν ἢ τοιαῦτα

κατορθοῦσα, οὐδ' ἂν ἀρχὴν ταῦτα ἔλαβε. Τοιοῦτοι γὰρ οἱ τοῦ Θεοῦ λόγοι· ἔργων δημιουργοὶ θαυμασίων καὶ παραδόξων· καὶ μετὰ πολλῆς τῆς εὐκολίας τοῦτο ἐγένετο· καὶ τυράννων κατ' αὐτῆς ὀπλιζομένων, καὶ δῆμων μαινομένων, καὶ συνηθείας ἀντιπαραταίτομένης, καὶ ρητόρων, καὶ σοφιστῶν, καὶ πλουτούντων, καὶ ἰδιωτῶν, καὶ ἀρχόντων ἀνισταμένων, ὁ λόγος τὰς ἀκάνθας ἀνήλωσε, τὰς ἀρούρας ἐξεκάθηρεν, ἔσπειρε τοῦ κηρύγματος τὸν λόγον...».

Γελοῖον ἀντίδοτον.

«Ὅταν ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῆς κατὰ σάρκα Γεννήσεως τοῦ Ἀντροπιτοῦ τῆς ἀνθρωπότητος Θεανθρώπου Χριστοῦ σύμπας ὁ χριστιανικὸς κόσμος συνηγείρειτο ἐν εὐλαβείᾳ βαθεῖα περὶ τὸ λίκνον τοῦ ἁγίου Παιδίου τῆς Βηθλέεμ, ὁ μῆτε Χριστὸν γνωρίζων, μῆτε Θεὸν σεβόμενος κομμουνιστικὸς συρφετός, ἐν ἀνυθέρῳ εἰδωλολατρικῇ ἐξάρξει μετὰ παραληρικῆς τυμπανοκρουσίας ἐξ ἀφορμῆς τῶν γενεθλίων τοῦ Στάλιν ἐπανηγύριζε τὴν θεοποίησιν τοῦ ἀρχικομμουνιστοῦ δικτάτορος εἰς ἀντίδοτον τῆς παγχριστιανικῆς κινήσεως. Πᾶσαι αἱ ἐπὶ τούτῳ κομμουνιστικαὶ ἐκδηλώσεις ἔλαβον χαρακτῆρα μυστικοπαθοῦς θρησκοληψίας ὑπομνήσασθαι τὴν πρὸς τοὺς ρωμαίους αὐτοκράτορας ἀπονεμομένην ὀχλώδη λατρείαν. Ματαίᾳ καὶ τῆς προσωπολατρίας ταύτης ἡ συστηματικὴ σύγχρονος καλλιέργεια. Καὶ τὸ εἶδωλον τοῦτο θὰ συντριβῆ, ὅπως ἐκεῖνα τὰ παλαιὰ καὶ τὸν ἀνελεύθερον δουλισμὸν τῶν κομμουνιστικῶν ἀγγελῶν τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος θὰ σημειώσονται αἱ σελίδες τῆς ἱστορίας ὡς τὸ ἀποτροπαϊότερον ὄνειδος μιᾶς ἐποχῆς, ἡ ὁποία ἐβρενθύετο ἐπὶ πολιτισμῶ καὶ προόδῳ.

Κρήτης Βασιλείος (+)

Μετὰ θλίψεως ἠκούσθη ἡ κατ' αὐτὰς ἐκ Κρήτης διαβιβασθεῖσα εἰδήσις περὶ τῆς πρὸς Κύριον ἐκδημίας τοῦ ἀπὸ δικτατίας Προκαθημένου τῆς ἐν Κρήτῃ Ἐκκλησίας κυροῦ Βασιλείου.

Καταγόμενος ὁ ἀείμνηστος ἐκ τοῦ χωρίου Κεραμῆς τοῦ Ἀγ. Βασιλείου Ἡρακλείου, σπουδάζας δὲ τὴν θεολογίαν ἐν τῇ κατὰ Χάλκην Θεολογικῇ Σχολῇ, τὸ κατ' ἀρχὰς μὲν ἀνέλαβε διδασκαλίαν ἐν τῇ ὑπὸ τῆς μονῆς Πρέβελῃ συντηρουμένῃ Σχολῇ τοῦ Ἀγ. Πνεύματος, μετ' εὐδόκιμον δὲ ἐν αὐτῇ ὑπηρεσίαν ἐξελέγη παμψηφεί ὑπὸ τῆς Ἱ. Συνόδου Κρήτης τῷ 1902 Ἐπίσκοπος Ἀρκαδίας, ἣν ἐποίμανε μέχρι τοῦ 1941, ὅτε ἐξελέγη Μητροπολίτης Κρήτης ἐπὶ διαδοχῇ τοῦ τελευτήσαντος Τιμοθέου. Καθ' ὅλην τὴν πολυετῆ αὐτοῦ ἀρχιερατείαν ὁ ἐκλιπὼν ἱεράρχης ἀνεδείχθη ἄξιος τῆς ὑψηλῆς αὐτοῦ ἀποστολῆς ὀλοφύχως ἀφωσιωμένος εἰς τὰ ἔργα τῆς ἐκκλησιαστικῆς αὐτοῦ διακονίας, εἶναι δὲ γνωστὴ ἡ ὑπ' αὐτοῦ ἐπιδειχθεῖσα καρτερία κατὰ τὸν ἐπὶ κατοχῆς ἐκ τῆς ἱεράς αὐτοῦ ἑδρας ἐκπατρισμὸν μέχρι τῆς κατὰ τὸ 1945 ἐπανόδου εἰς τὴν πατρίδα γῆν.

Κύριος δ-Θεὸς ἀναπαύσαι τὸν μεταστάνα ἱεράρχην ἐν δικαίῳ σκηναίς.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Δι' ἐγκυκλίου αὐτοῦ πρὸς τὰ Μητροπολιτικὰ Συμβούλια τῶν Ἱ. Μητροπόλεων τῆς Ἐπικρατείας καὶ τῶν Ἱ. Ἐπισκοπῶν Κρήτης ὁ Ὑπουργὸς Ὀρθοπευμάτων καὶ Ἐθνικῆς Παιδείας κ. Κ. Τσάτσος παρεκάλεσεν ὅπως, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῶν ἑορτῶν τῶν Χριστουγέννων, διατάξῃσι τὰ Ἐκκλησιαστικὰ Συμβούλια τῶν Ἱ. ναδῶν τῆς περιφέρειας τῶν νά καταβάλωσιν εἰς τοὺς ἑφημερίους τῶν χρηματικῶν τι βοήθημα ἀναλόγως τῆς οἰκονομικῆς δυνατοῦτος τῶν ναδῶν, πρὸς ἀντιμετώπισιν τῶν δαπανῶν τῶν ἑορτῶν, ἐφ' ὅσον καὶ εἰ ἐφημέριοι παλαίουσιν, ὡς γνωστόν, καθ' ὃν δυσχερεῖων καὶ εἰ λοιποὶ μισθωτοί, δὲν εἶνε δὲ δυνατὴ ἡ παροχὴ τοιοῦτου ἐπιδόματος εἰς βάρος τοῦ γενικοῦ λογαριασμοῦ τῆς μεθοδοσίας τῶν ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ νόμου 536)1945, λόγω τῆς οἰκονομικῆς ἀδυναμίας του.

— Ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 354 (27 Δεκ. 1949) φύλλῳ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως ἐδημοσιεύθη διάταγμα, δι' οὗ ἀνακαλεῖται τὸ ἀπὸ 19 Ἰουλίου 1949 Β.Δ. «περὶ ἀντικαταστάσεως Καταστατικοῦ Ἐκτοκικοῦ Ἰδρύματος», ἐπαναφερομένου ἐν ἰσχύϊ τοῦ ἀπὸ 2 Δεκεμβρίου 1927 Διατάγματος.

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

— Ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐπαναλαβοῦσα τὰς λόγω τῶν ἑορτῶν διακοπείας ἐργασίας συνήλθε τῇ 13 μεσοῦντος εἰς τακτικὴν συνεδρίαν, κατ' ἣν ἡσχολήθη ἐπὶ διαφόρων ἐπικαίρων ζητημάτων.

— Κατὰ τὴν ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τοῦ νέου πολιτικοῦ ἔτους τελεσθεῖσαν ἐν τῷ καθεδρικῷ ναφ̄ δοξολογίαν ἐπὶ παρουσίᾳ τῆς Βασιλικῆς Οἰκογενείας, τοῦ Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως, τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, πολλῶν βουλευτῶν καὶ πολιτευτῶν, τοῦ διπλωματικοῦ σώματος καὶ πάντων τῶν ἐπισήμων ἐχοροστάτησεν ἡ Α. Μ. ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, περιστοιχούμενος ὑπὸ τῶν μελῶν τῆς Ἱεράς Συνόδου.

Μετὰ τὴν δοξολογίαν ὁ τε Μακαριώτατος καὶ οἱ λοιποὶ ἱεράρχαι, μεταβάντες εἰς τὰ Ἀνάκτορα, ἐξέφρασαν τὰς εὐχὰς αὐτῶν πρὸς τε τοὺς Βασιλεῖς καὶ τοὺς βασιλικοὺς οἰκογενεῖς.

Ἀποστολικὴ Διακονία.—Κληρικὸς τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, ἐπιθυμῶν νὰ τηρήσῃ αὐστηρὰ ἀνοιμιάν, ἐδόρησεν εἰς τὴν Ἀποστολικὴν Διακονίαν μίαν διώροφον οἰκίαν μετὰ ὑπογείου κειμένην ἐν ἀρίστῃ τοποθεσίᾳ τῶν Ἀθηνῶν, ἵνα χρησιμεύσῃ χάριν τῶν σκοπῶν τῆς Ἀπ. Διακονίας. Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος, λαβὼν γνώσιν τῆς δωρεᾶς, ἠὲ χάριστησε θερμῶς τὸν δωρητὴν καὶ ἠγχίθη ὅπως τὸ παράδειγμα τοῦτου εὖρη ἀξίους μιμητὰς μεταξὺ τῶν ἄλλων Κληρικῶν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς.

Ὑπὸ τοῦ ἐν Πάτραις κ. Νικ. Παπαγιαννακοπούλου παρεχωρήθη δωρεάν εἰς τὴν Ἀποστολικὴν Διακονίαν πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ της προγράμματος ἐν οἰκόπεδον ἕξ στρεμμάτων, κείμενον παρά τὸ ὄδραγωγεῖον Πατρῶν. Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος δι' ἐγγράφου του ἠὲ χάριστησε τὸν εὐσεβῆ δωρητὴν καὶ ἐξέφρασεν αὐτῷ τὸν ἔπαινον τῆς Ἐκκλησίας.

Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ. Σπυρίδων ὀλίγον πρὸ τῆς ἐξ Ἰωαννίνων ἀναχωρήσεως αὐτοῦ παρεχώρησεν εἰς τὰ ἐν Ἰωαννίνοις Κατηχητικὰ Σχολεῖα μίαν αἰθουσαν δυναμένην νὰ περιλάβῃ περὶ τὰ 800 άτομα, ἣτις ἀνακαινισθεῖσα δι' ἐξόδων τοῦ αὐτοῦ Παραρτήματος τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας καὶ εἰσφορῶν εὐσεβῶν ἰδιωτῶν ἀποτελεῖ τὸ κέντρον καὶ σταθμὸν τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων τῆς πόλεως.

Τῇ Κυριακῇ πρὸ τῶν Χριστουγέννων ὁ Διευθυντὴς Ὀρθοπευτικῆς Διαφωτίσεως καὶ Τύπου αἰδεσμ. Πρωτοπρεσβύτερος Ἐμμαν. Γ. Μυτιλιναῖος μετέβη εἰς Ἐλευσίνα καὶ παρακολούθησεν τὴν ἐν τῷ αὐτοῦ Ἱ. ναφ̄ τοῦ Ἀγ. Γεωργίου τελεσθεῖσαν πανηγυρικὴν θ. λειτουργίαν ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Σεβαστιανοῦ, προστάτου τῶν Χριστιανικῶν Ὁμίλων Νέων Ἐλευσίνος, ἐχαιρέτησεν ἐκ μέρους τῆς τε Ἀποστολικῆς Διακονίας κα

τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος τὴν ἐορτάζουσαν Ὁργάνωσιν καὶ ὁμίλησεν ἐπίκαιρος κατὰ τὴν ὄραν τοῦ Κοινωνικοῦ.

Τῇ δευτέρᾳ ἡμέρᾳ τῶν Χριστουγέννων ὁμάς φοιτητῶν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, συγκροτηθεῖσα ὑπὸ τῆς Ἀποστολικῆς Διοκονίας, ἐπεσκέφθη τὸ Νοσοκομεῖον τῶν Παιδῶν «Ἁγία Σοφία» καὶ τὸ Ἀσκληπιεῖον Βούλας καὶ διένειμεν ἐκ μέρους τῆς Ἐκκλησίας εἰκόνας, κατάλληλα βιβλία καὶ γλυκίσματα, παραμυθίσασα καὶ διὰ λόγων τοὺς ἀσθενεῖς.

Τὴν παραμονὴν τῆς πρώτης τοῦ Νέου Ἔτους εἰς τὸ Θεολογικὸν Οἰκοτροφεῖον τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας ἐγένετο ἡ ἐορτὴ τῆς «Βασιλόπηττας», καθ' ἣν ἀπηγγέθησαν ὑπὸ φοιτητῶν κατάλληλα τῇ περιστάσει περὶ ποιήματα καὶ ἐψάλλισαν ἐπίκαιρα ἕσματα ὑπὸ τῆς χορωδίας τοῦ Οἰκοτροφείου. Τὴν Α. Μακ. τὸν Ἀρχιεπίσκοπον ἐξεπροσώπησεν ὁ Βοηθὸς Ἐπίσκοπος Θεοφ. Εὐρύπου κ. Ἀλέξιος, ὅστις διηρμήνευσε τὴν χαρὰν τῆς Ἐκκλησίας διὰ τὴν ἐναρξιν τῆς λειτουργίας τοῦ Οἰκοτροφείου ἐν τῷ δὲ αὐτῷ προωρισμένῳ χρόνῳ. Ὁ Διευθυντὴς τοῦ Οἰκοτροφείου παυσ. Ἀρχιμ. κ. Βαρνάβας Τζωρτζάτος ἠχηρῶς ἐκ μέρους τοῦ Ἰδρύματος καὶ ἐξέφρασε τὴν εὐγνωμοσύνην τῶν τροφίμων αὐτοῦ πρὸς τὸν τόσον μοχθήσαντα ὑπὲρ τῆς ἀποδόσεως τοῦ κτιρίου εἰς τὸν προορισμὸν αὐτοῦ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον κ. Σπυρίδωνα, ὡς καὶ τὴν ἐλπίδα ὅπως ἐκ τοῦ Θεολογικοῦ Οἰκοτροφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας ἐξέλθουν ἱκανοὶ καὶ ἐμπνευσμένοι ἐργάται. Μετ' αὐτὸν λαβὼν τὸν λόγον ὁ Κοσμητὸς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς κ. Π. Μπρατσιώτης διηρμήνευσε τὴν χαρὰν τῆς Σχολῆς διὰ τὴν ἀπόκτησιν τοῦ Οἰκοτροφείου, ὅπερ ἀπετέλεσεν ὄνειρον ὄλων τῶν προηγουμένων πανεπιστημιακῶν γενεῶν, καὶ ἠχηρῶς τὴν ἐπιτυχίαν τῶν σκοπῶν αὐτοῦ πρὸς δόξαν τῆς Ἐκκλησίας. Ἐν τέλει ὁ Γεν. Δ)τῆς τῆς Ἀποστολ. Διακονίας ἐν βαθεῖα συγκινήσει ὁμίλησας διὰ βραχέων ὑπεγράμμισε τὸν σκοπὸν τοῦ Ἰδρύματος καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ ἀναμενόμενα διὰ τὴν Ἐκκλησίαν ὀφελὴ καὶ ἀνεκοίνωσεν, ἐν μέσῳ τοῦ γενικοῦ τῶν παρισταμένων ἐνθουσιασμοῦ, τὰς ἀνωτέρω ἀναγραφείσας δύο δωρεάς, εὐχηθεῖς νὰ συνεχισθῇ διὰ τὸ νέον ἔτος τὸ δὲ αὐτοῦ ἐκδηλούμενον ἐνδιαφέρον ὑπὲρ τῶν πνευματικῶν σκοπῶν τῆς Ἐκκλησίας, εἰς τὴν ἐξυπηρέτησιν τῶν ὁποίων ἐτάχθη ἡ Ἀποστολικὴ Διακονία. Πρὸς τὸν Θεοφ. Ἐπίσκοπον Εὐρύπου παρεδόθη ὑπὸ τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Οἰκοτροφείου ὄραια εἰκὼν τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, ἔργον τοῦ βυζαντινογράφου κ. Φ. Κόντογλου, ὃς εὐλαβῶς προσφορὰ πρὸς τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον κ. Σπυρίδωνα ἐκ μέρους τῶν πρώτων τροφίμων τοῦ Οἰκοτροφείου, συμβολίζουσα τὴν ἀπόφασιν αὐτῶν ὅπως προσπαθήσωσιν ἵν' ἀποβῶσι συνεχισταὶ τῶν ἐν Ἑλλάδι ἀποστολικῶν ἔργων, τῶν ὁποίων ἰδρυτῆς καὶ πρωτοπόρος ὑπῆρξεν ὁ θεὸς Παῦλος. Ὁ Θεοφ. ἅγιος Εὐρύπου παραλαμβάνων τὴν ἱερὰν ταύτην εἰκόνα διεβεβαίωσεν ὅτι θὰ διερμηνεύσῃ πρὸς τὴν Α. Μ. τὸν Ἀρχιεπίσκοπον τὰ αἰσθητά τῶν φοιτητῶν τοῦ Οἰκοτροφείου καὶ ἠχηρῶς ὅπως τῷ ὄντι ἀποβῶσιν οὗτοι «μιμηταὶ» τοῦ θεοῦ Παύλου καὶ τὴν ἐπιθυμίαν εἰς τὴν προτροπὴν αὐτοῦ τοῦ Ἀποστόλου.

Ἐξεδόθη ὁ 24ος τόμος τῆς «Βιβλιοθήκης τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας» ὑπὸ τὸν τίτλον: Νικολάου Μπερδγιαέφ, Περὶ τοῦ προορισμοῦ τοῦ ἀνθρώπου, κατὰ μετάφρασιν ἐκ τῆς γαλλικῆς ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Σάμου κ. Εἰρηναίου.

ὑπὸ τοῦ Ἱ. Προσκυνητάτος τῆς Ἀγ. Βαρθάρας (Δαφνίου) θὰ ἐκδίδεται ἀπὸ τῶν μέσων τοῦ ἀρξαιμένου μηνὸς καθ' ἑκάστην Κυριακὴν ἡ «Φωνὴ τῆς Κυρίας», ἡ ὁποία θὰ περιέχῃ σύντομα κηρύγματα καὶ ἐπίκαιρα ἄρθρα καὶ θὰ διανέμεται δωρεάν εἰς τοὺς εὐλαβεῖς προσκυνητάς.

— Τῇ 8ῃ τ. μ. ὁ Γεν. Διευθυντὴς τῆς Ἀποστ. Διακονίας Καθηγητῆς κ. Β. Βέλλας μεταβάς κατόπιν προσκλήσεως εἰς Αἴγιον ὁμίλησε πρὸς πυκνὸν ἀκροατήριον ἐν τῇ νεοστί ἰδρυθείσῃ Κατηχητικῇ αἰθούσῃ τῆς Ἀποστ. Διακονίας ἐπὶ τῆς σημερινῆς κοινωνικῆς κρίσεως.

Ἐξεδόθη ὑπὸ τῆς Ἀποστ. Διακονίας τὸ ὑπ' ἀριθ. 16

τῆς Φωνῆς τῆς Ἀποστ. Διακονίας ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡ πίστις κάμνει τὴ ζωή».

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΘΗΝΩΝ

Ἡ Α. Μ. ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τῇ 15 λήξαντος ἐπέστρεψεν ἀεροπορικῶς ἐκ τῆς ἐν Ἰωαννίνοις ὀλιγοήμερου παραμονῆς του.

— Τῇ 17 λήξαντος μηνὸς ἡ Α. Μακαριότης παρέστη κατὰ τὰ ἐγκαίνια τῆς ἐν τῷ Ζαππεῖῳ Μεγάρῳ Ἀθηνῶν Ἐκθέσεως Λαϊκῆς χειροτεχνίας.

— Τῇ 18 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος παρηκολούθησεν ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Παρανασοῦ διάλεξιν τοῦ βουλευτοῦ κ. Ἰαωνίδου.

— Τῇ Κυριακῇ πρὸ τῆς Χριστοῦ Γεννήσεως (18 Δεκ.) τῇ παρακλήσει τῆς Ἐπιτροπῆς Φίλων τῶν Λεπρῶν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν καὶ ἐγκρίσει τῆς Ἱ. Συνόδου περιηρέθη ἐν τοῖς ναοῖς τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς δίσκος πρὸς ἰατρικὴν περίθαλψιν καὶ ἄλλην ἀνακούφισιν τῶν ἐν τοῖς λεπροκομείοις τοῦ Κράτους νοσηλευομένων χιλίων περίπου ἀσθενῶν.

— Τῇ ἡμέρᾳ τῶν Χριστουγέννων (25) ἡ Α. Μακαριότης ελετοῦργησεν ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ ναφ συμπαραστατούμενος ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως κ. Γερμανοῦ καὶ τοῦ Θεοφιλ. Ἐπισκόπου Εὐρύπου κ. Ἀλεξίου.

— Τῇ 26 λήξαντος παραστάς εἰς τὰ ἐγκαίνια τῆς Ἐκθέσεως χριστιανικοῦ βιβλίου ἐν τῇ αἰθούσῃ ὁ «Ἀπόστολος Παῦλος» ὁ Μακαριώτατος ἠλόγησεν αὐτὴν καὶ συνεχάρη τοὺς σπόντας τὴν πρωτοβουλίαν.

— Τῇ 28 καὶ ὄρα 6 μ. μ. ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ὁμίλησεν ἐν τοῖς Ἀνακτόροις πρὸς τοὺς ἐν αὐτοῖς συγκεντρωθέντας ἀντιπροσώπους τοῦ ἑλληνικοῦ καὶ τοῦ ξένου τύπου περὶ τοῦ παιδομαζώματος μετὰ τὴν σχετικὴν ὁμίλιαν τῆς Α. Μ. τῆς Βασιλίσσης.

— Ἡ Α. Μ. ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, παραστάς τῇ 29 λήξαντος μηνὸς ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ κατὰ τὴν ἐπὶ τοῖς πεπραγμένοις τοῦ λήξαντος ἔτους πανηγυρικῇ αὐτῆς συνεδρίᾳ, ἐδέχθη ἐκ χειρὸς τοῦ Προέδρου κ. Ἰω. Πολίτου τὸ πρὸς τιμὴν τῶν κατὰ τὸν ἐναντίον τῶν συμμοριτῶν ἀγῶνα μαρτυρησάντων ἱερῶν ἐμπιστευθέν εἰς τὸν Πρωθυεράρχην τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος χρυσοῦν τῆς Ἀκαδημίας μετἄλλιον.

— Αὐθμερὸν τῇ 10ῃ μεταμσημβρινῇ Α. Μ. ὁμίλησεν ἀπὸ τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ Ἀθηνῶν διὰ τὸ παιδομαζώμα.

— Τῷ προπαραελθόντι Σαββάτῳ (31) ἡ Α. Μακαριότης ἐδέχθη εἰς τὴν ἐν Ψυχικῷ οἰκίαν αὐτοῦ ἐπιτροπὴν τοῦ Κεντρικοῦ Ἰσραηλιτικοῦ Συμβουλίου, ἐκπροσώπου πάντων τῶν ἐν Ἑλλάδι Ἑβραίων, ἡτὶς ἐπέδωκε δρμὸν ψήφισμα διαμαρτυρίας κατὰ τῆς συνεχιζομένης κατακρατήσεως τῶν Ἑλληνοκαίδων ὑπὸ τῶν κομμουνιστῶν.

— Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἐν Ἀθήναις κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ διὰ τὸ παιδομαζώμα πανελληνίου πένθους παρουσίας ἐννέα μητέρων ἐκ τῶν συμμοριοπλήκτων περιοχῶν, ὧν τὰ τέκνα ἀνηράγησαν ὑπὸ τῶν κομμουνιστοσυμμοριτῶν, κατ' ἐντολήν τῆς Α. Μ. τοῦ Ἀρχιεπισκόπου προσηρέθησαν εἰς αὐτάς βοηθήματα εἰς ὑφάσματα καὶ ἀνά 100.000 δραχμῶν.

— Κατὰ τὴν πανηγυρικὴν αὐτῆς συνεδρίαν τῆς προπαραελθούσης Πέμπτης (29 Δεκ.) ἡ Ἀκαδημία Ἀθηνῶν ἀπένευσε τὸ ἐκ δραχμῶν 880.000 βραβεῖον τοῦ ἐν Τήνῳ Ἱεροῦ Ἰδρύματος τῆς Εὐαγγελιστρίας, τὸ προωρισμένον διὰ τὸ ἀριστον θεολογικὸν ἔργον τὸ δημοσιευθὲν κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ἔτους εἰς τὸν Πανοσόλογον Ἀρχιμανδρίτην Καθηγητὴν τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Βασίλειον Στεφανίδην διὰ τὴν «Ἐκκλησιαστικὴν Ἱστορίαν» αὐτοῦ, «ἔργον περισπούδαστον μετ' ἐπιστημονικῆς ἐμβριθείας συντεταγμένον, μετὰ πλήρους ἀναγραφῆς τῶν πηγῶν, τῶν ὁποίων ὁ συγγραφεὺς ποιεῖται χρῆσιν μετ' εὐθυκρίας καὶ συνέσεως, ὥστε τὸ σύγγραμμα αὐτοῦ νὰ ἀποβῇ χρησιμώτατον εἰς πάντα περὶ τὴν ἐκκλησιαστικὴν Ἱστορίαν ἀσχολούμενον καὶ κατὰ πάντα ἄξιον τοῦ ἀπονεμηθέντος βραβεῖου».

— Τῇ 6 μεσοῦντος ἐπὶ τῇ ἐορτῇ τῶν Θεοφανείων ἡ Α.

Μ. ὁ Ἀρχιεπίσκοπος κατεβῶν εἰς Πειραιᾶ πρόστη τῆς τελετῆς τῆς καταδύσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, συμπαραστατούμενος ὑπὸ τῶν βοηθῶν Ἐπισκόπων Σταυρουπόλεως καὶ Εὐρίπου.

Κατὰ τὴν τελετὴν παρέστησαν οἱ Βασιλεῖς καὶ οἱ λοιποὶ ἐπίσημοι, πλήθος δὲ λαοῦ παρηκολούθει μετὰ πολλῆς εὐλαβείας τὴν τελετὴν.

— Κατ' ἐντολὴν τῆς Α. Μ. τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, ἐπὶ τῷ σήμερον διεξαγομένῳ ἐν Κύπρῳ ὑπὸ τῆς ἐκεῖ Ἐθναρχίας δημοψηφίσματι ἐν πᾶσι τοῖς ναοῖς τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς ἐγένετο κατὰ τὴν σημερινὴν ἱερὰν λειτουργίαν εἰδικὴ δέησις ὑπὲρ τῶν ἀλτρωτῶν ἀδελφῶν ἡμῶν τῶν ἐν Κύπρῳ καὶ τῆς ἐν Θεῷ ἐπισκέψεως αὐτῶν, ὑπὲρ πληρώσεως τῶν ἐθνικῶν αὐτῶν πόθων καὶ ταχείας ἀποκαταστάσεως αὐτῶν, μετὰ τὴν ὀπισθὰ μβωνον δ' εὐχὴν καὶ πρὸ τῆς Ἀπολύσεως ἀνεπέμφθη ἡ ἀκόλουθος Εὐχή :

« Ὁ Θεός, ὁ Θεός ἡμῶν, ὁ ποιήσας τὸν κόσμον καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτῷ, ὁ οὐρανοῦ καὶ γῆς ὑπάρχων Κύριος, ὁ διδοὺς πᾶσι ζωὴν καὶ πνοὴν καὶ τὰ πάντα, ὁ ποιήσας ἐξ ἑνὸς αἵματος πᾶν ἔθνος ἀνθρώπων κατοικεῖν ἐπὶ πᾶν τὸ πρόσωπον τῆς γῆς, ὀρίσας προσηταγμένους καιροὺς καὶ τὰς ὁροθεσίας τῆς κατοικίας αὐτῶν, ὁ ἀπ' ἀρχῆς μὲν ὀρίσας τὴν γῆν τῆς κατασχέσεως ἡμῶν καὶ δοὺς ἡμῖν ἐν αὐτῇ πόλεις κατοικεῖν, ἐν τοῖς ἐσχάτοις δὲ ἀφίξει τὰ ἔθνη πειράσαι ἐν αὐτοῖς τὸν λαόν σου τὸν ἐκλεκτόν, Αὐτό, Κύριε, ἐπάκουσον ἡμῶν ἐν τῇ ὥρᾳ ταύτῃ, δεομένων τῆς Σῆς φιλανθρωπίας καὶ ἐπικαλουμένων τὴν Σὴν ἀντίληψιν κραταιάν. Πρόσχευε τῇ φωνῇ τῆς δεήσεως ἡμῶν ὑπὲρ τῶν ἀλτρωτῶν ἀδελφῶν ἡμῶν τῶν ἐν Κύπρῳ καὶ, τὸ ἔλαιον τῆς Σῆς ἀγάπης ἐπιχέων, γλύκανον τὸν πόνον αὐτῶν καὶ ἔλλαμψον ἐν ταῖς καρδίαις αὐτῶν τὸ φῶς τῆς Σῆς Θεογονίας, ἵνα ἐν ἡσυχίᾳ καὶ ὑπομονῇ καὶ ἐν σοφίᾳ καὶ γνώσει, τῇ προσευχῇ καὶ τῇ δεήσει μετὰ εὐχαριστίας τὰ αἰτήματα αὐτῶν γνωρίζωσι πρὸς Σὲ τὸν φιλάνθρωπον Θεόν. Σὺ, Κύριε, ὁ ἐνεργῶν ἐν ἡμῖν καὶ τὸ θέλειν καὶ τὸ ἐνεργεῖν ὑπὲρ τῆς εὐδοκίας, κίνησον τὰς καρδίας τῶν ἰσχυρῶν τῆς γῆς πρὸς τὸ ἐργασθῆναι ἐν δικαιοσύνῃ καὶ κρίσει εὐθείᾳ, ὅπως ἂν ἐνωθῶσιν οἱ Ἕλληνας πάντες ἐν πολιτείᾳ καὶ ποιμνῇ μιᾷ. Ἐν Σοί, τῷ λέγοντι παρακαλεῖτε, παρακαλεῖτε τὸν λαόν μου, παρακεκλήμεθα καὶ ἡλπίκαμεν, Κύριε, καὶ Σοὶ τὴν δόξαν καὶ εὐχαριστίαν ἀναπέμπομεν, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ αἰεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων, Ἀμήν».

TAKE— Διὰ τῆς ἀπὸ 5-11-1949 ἀποφάσεως τοῦ Διοικ. Συμβουλίου TAKE ἀπεφασίσθη ἡ εἰς τοὺς μετόχους καὶ τὰς ὀρφανικὰς οἰκογενεῖας αὔξεις τῶν καταβαλλομένων συντάξεων κατὰ 30οιο ἀναδρομικῶς ἀπὸ 1ης Ἰουλίου 1949.

Ἡ αὔξεις αὕτη δὴ καταβληθῆ, ἀφοῦ ὑπογραφῇ ἡ ἀπαιτουμένη ἐγκριτικὴ κοινὴ ἀπόφασις τῶν Ἐπιτροπῶν Οἰκονομικῶν καὶ Παιδείας.

— Διὰ τῆς ἀπὸ 3-12-1949 ἀποφάσεως τοῦ Διοικ. Συμβουλίου TAKE προϋτάθη ἡ τροποποίησις τοῦ ἰσχύοντος Κανονισμοῦ Ἀσθενείας (ἄρθρον 8) διὰ τῆς προσθήκης ἐδαφίου, κατὰ τὸ ὅποιον τὸ Διοικ. Συμβούλιον δύναται νὰ παρατείνῃ τὴν περαιτέρω, πλέον τοῦ δωδεκαμήνου, νοσηλείαν εἰς τὰ σανατόρια φυματικῶν μετόχων μετὰ πρότασιν τοῦ φυματιολόγου Ἰατρικοῦ Συμβουλίου διὰ τὰς περιπτώσεις βαρείας μορφῆς φυματιώσεως.

Σ Η Μ Ε Ι Ω Μ Α

Τὴν 16ην Δεβρίου 1942, ἐξετελέσθη ἐν Ἀθήναις ὑπὸ τῶν γερμανικῶν στρατιωτικῶν ἀρχῶν, ὁ εἰς τὰς φυλακὰς Ἀβέρωφ κρατούμενος τότε Παναγιώτης Καναβάρος ἐν Παικίῳ Λακωνίας. Ἐπιθυμοῦντες ἵνα ἐνισχύσωμεν τὴν χῆραν σύζυγόν του παρακαλοῦμεν τὸν, ἐντολῇ τῆς Ἀγιοτάτης Ἀρχιεπισκοπῆς, μεταβάντα ἱερέα εἰς τὰς ὡς ἄνω φυλακὰς καὶ ἐξομολογήσαντα, ἐν συνεχείᾳ δὲ κοινωνήσαντα τὸν μελλοθάνατον, ὅπως προσέλθῃ εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς καὶ παράσῃ ἡμῖν πληροφῶριαν. Ἐν Ἀθήναις, τῇ 14ῃ Δεκεμβρίου 1949.

Ἐντολῇ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου

Ὁ Πρωτοσύγκελλος Ἀρχιμ. Διονύσιος Ψαριανός

Ε Π Α Ρ Χ Ι Α Ι

Ἱ. Μητρόπολις Σύρου, Τήνου κλπ.

Καθ' ἃς ἔχομεν πληροφορίας ἐκ Σύρου, κατόπιν ἀποφάσεως τῆς Διοικ. Ἐπιτροπῆς τοῦ ἐν Τήνῳ Πανελληνίου Ἱεροῦ Ἰδρύματος τῆς Εὐαγγελιστρίας, ἐγκριθείσης ὑπὸ τοῦ ὑπουργείου Θρησκευμάτων καὶ Ἐθνικῆς Παιδείας, διετέθησαν ἐπὶ τῷ σκοπῷ τῆς ἐνισχύσεως τῶν ἱερῶν ναῶν τῶν συμμοριοπλήκτων περιοχῶν 12 ἅγια διακοπότηρα, 70 ἱερά εἰκόνες, 80 κανδήλαι, ἄρκετὰ ἱερά Εὐαγγέλια, ἱερά ἄμφια, 25 ὄκ. λιβάνου καὶ 200 ὄκ. κηροῦ. Ὁ κηρὸς προορίζεται διὰ τὰς πρώτας ἀναφθησομένας λαμπάδας τῶν ἀνασυγκροτουμένων ναῶν τῶν ἐν λόγῳ περιοχῶν.

Μητρόπολις Θεσσαλιώτιδος

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Θεσσαλιώτιδος κ. Ἰεζεκιὴλ διέθεσεν ἐπὶ ταῖς ἐορταῖς ὑπὲρ τοῦ Στρατοῦ 450 κυτία σιγαρέτων, ἐφ' ἃ καὶ ἐδέχθη τὰς εὐχαριστίας τοῦ Ταξίαρχου κ. Σταύρου Ἀρβανίτου καὶ τοῦ Προσωπάρχου κ. Μιχ. Ἀριστομενοπούλου.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΠΟΛΕΩΣ

Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀμερικῆς.— Ἡ 2 παρ. μηνὸς ἀναχωρήσας ἐξ Ἑλλάδος ἀτμοπλοικῶς ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς κ. Μιχαὴλ ἔφθασεν εἰς Ν. Ὑόρκην, ἔνθα ἐγένετο δεκτὸς μετ' ἐνδείξεων πολλῆς εὐλαβείας ὑπὸ τοῦ τέως Τοποτηρητοῦ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Θεοφίλ. Ἐπισκόπου Νύσσης κ. Γερμανοῦ, τοῦ ἱεροῦ κλήρου καὶ τῆς ὁμογενείας, εἶτα δ' ἐτελέσθη ἡ ἐνθρόνισις αὐτοῦ ἐν πυκνοτάτῳ ἐκκληροίασματι.

— Εἰς τὸν Σεβασμ. Ἀρχιεπίσκοπον Ἀμερικῆς κ. Μιχαὴλ ἀπενεμήθη διὰ Β. Δ. τὸ μετάλλιον ἐξαίρετων πράξεων, διότι ὡς Μητροπολίτης Κορινθίας ἀπὸ τοῦ Μαρτίου τοῦ 1945 ὅτε συνεστήθη ἡ 24η ταξιαρχία, συνέβαλεν εἰς τὴν ἐξύψωσιν τοῦ φρονήματος τῶν ὀπλιτῶν τῆς ἀντιδράσεως ἀποτελεσματικῶς εἰς τὰς σατανικὰς καὶ προδοτικὰς ἐνεργείας τῶν σλαβοκομμουνιστῶν, οὐχὶ διὰ λόγων, ἀλλὰ δι' ἔργων, πάντοτε ψύχραιμος καὶ θαρραλὸς, ἀναδειχθεὶς ἀντάξιός συνεχιστῆς τῶν παραδόσεων τοῦ κλήρου μας».

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Ἐν τῇ εἰς τὰ εἰρηνικὰ Γράμματα τῆς Α.Θ.Π. ἀπάντησι αὐτοῦ ὁ Μακαριώτατος Πάπας καὶ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας ἐκφράζων βαθεῖαν τὴν ἑαυτοῦ εὐχαρίστησιν διὰ τὴν ἐπ' ἐσχάτων παρ' αὐτῷ ἐπίσκεψιν τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς κ. Μιχαὴλ διέλυσε τὰς ἐμφιλοχωρησάσας παρεξηγήσεις καὶ συνετέλεσεν εἰς τὴν κανονικὴν ἐκκλησιαστικὴν μεταξὺ τῶν δύο Πατριαρχῶν συνεργασίαν, ἐπάγεται, σὺν ἄλλοις, καὶ τὰ ἐπόμενα :

« Διατρέχοντες ὁμοῦ κατὰ τὰς ἐσχάτας ταύτας ἡμέρας καὶ μετὰ δύο μεγάλους πολέμους ὅσον ἀφορᾷ τὴν τήρησιν ὅλων τῶν Διατάξεων τῆς Ἁγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας, πολλοὺς καὶ φοβεροὺς θρησκευτικοὺς κινδύνους, λόγῳ ἀκριβῶς τῆς ὑπὸ τοῦ ἀρχοντος τοῦ σκότους τοῦ αἰῶνος τούτου ἐπιδικωμένης σοβαρᾶς καὶ συντόνου παραπλανήσεως τῶν τέκνων τῆς Ἐκκλησίας, καθῆκον δ' ἔχοντες ἡμεῖς οἱ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ Ἁγούμενοι, ἵνα ἐγκαίρως προλαμβάνωμεν τοὺς κινδύνους τούτους, οὐκ ἄστοχον κρίνομεν ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς Εἰρηνικῆς ταύτης, ἵνα σὺν ἄλλοις, ἅτινα ὀφείλομεν ἐνεργῆσαι ἐν τῇ ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῶν ἐν Χριστῷ τέκνων ἡμῶν μερίμνῃ, προτείνωμεν τῇ Ὑμετέρᾳ Ἀγίᾳ, ὅπως Αὕτη, λόγῳ τῆς Πατριαρχικῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει θέσεως Αὐτῆς, ἥτις παρέχει Αὐτῇ τὴν πρωτοβουλίαν ἐν τῇ κοινῇ τῆς ὅλης Ἐκκλησίας ζωῇ, καλέσῃ διὰ τὰς ἀπείρους τὰς κατὰ τόπους Ἁγίας τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίας εἰς Πανορθόδοξον Σύνοδον, ἔνθα πάντα τὰ κατὰ μέρος καὶ τὰ καθολικὰ τῆς Ἐκκλησίας ζητήματα μετὰ πολλῆς προσοχῆς καὶ συνέσεως καὶ τῇ ἐπιπνοίᾳ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος μέλλουσι καὶ νὰ συζητηθῶσιν.

Ἡ σύγκλησις μιᾶς τοιαύτης Συνόδου, ὡς γνωστὸν, ἀπεφασίσθη ἤδη καὶ ἐν αὐτῷ τῷ ἐν Ἁγίῳ Ὁρει Συνεδρίῳ, ἐν ᾧ ἀμφότεροι ἡμεῖς μετέσχομεν ὡς ἀντιπρό-

σσωποι των 'Εκκλησιών, εις ἃς ἀνήκοιεν. 'Εγένετο ἐν τῷ Συνεδρίῳ τούτῳ, ὡς ἐνθυμεῖται ἡ 'Υμετέρα 'Αγάπη, δεκτὴ ἢ ἀπὸ κοινοῦ πόθου ἐκδηλωθεῖσα πρότασις τοῦ Συνεδρίου, ἵνα, μετὰ ἐν ἀκριβῶς ἔτος συνέλθῃ ἢ ὡς ἄνωθι Σύνοδος, ἀπελύθῃ δὲ πρὸς τὸν σκοπὸν τούτου καὶ 'Εγκύκλιος τοῦ τότε Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κυροῦ Φωτίου πρὸς ἀπάσας τὰς 'Ορθοδόξους Αὐτοκεφάλους 'Εκκλησίας. Πλὴν κατὰ τὴν τελευταίαν στιγμὴν ἀνεβλήθη ἡ Σύγκλησις διὰ λόγους ἀγνώστους.

'Απόλυτος ὁμως ἐκκλησιαστικὴ ἀνάγκη ἐπιβάλλει σήμερον τὴν Σύγκλησιν ταύτην καθόσον πλεῖστα ὅσα ζητήματα, εἰς πάντας ἡμᾶς γνωστά, ἐκκρεμοῦσι καὶ ἔχουσιν ἐπιβάλλουσαν καὶ ἄμεσον τὴν ἀνάγκην τῆς ἐπιλύσεως αὐτῶν. Πλεῖστα τῶν συζητητέων θεμάτων τούτων ἀναφέρονται ἐν τοῖς Πρακτικοῖς τοῦ ἐν 'Αγίῳ 'Ορει Διορθοδόξου Συνεδρίου.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ

'Η Γενικὴ Συνέλευσις τοῦ ΟΗΕ διὰ ψήφον 39 κατὰ 5 ἀποψὸν ἀπεφάσισε τὸν διεθνοποίησιν τῆς 'Ιερουσαλήμ.

— Κατὰ τὰς αὐθεντικὰς ἡμῶν ἐξ 'Ιερουσαλήμ, πληροφορίας περὶ τῆς πυρκαϊᾶς τοῦ μεγάλου τρούλλου τοῦ πανιέρου Ναοῦ τῆς 'Αναστάσεως, αὕτη ἐξερράγη περὶ ὄραν 8 μ.μ. τῆς 23 παρελθόντος Νοεμβρίου ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ μολυβδοσκεπάστου περιβλήματος τοῦ τρούλλου, προελθούσα κατὰ τὴν ὑπὸ ἐγκατῶν, ἀσχολουμένων εἰς ἐπισκευὴν αὐτοῦ, ὄξυγονοκόλλησιν τῶν μολυβδίων πλακῶν, ἐξ ἧς παρεσέδυσαν σπινθῆρες εἰς τὸ εὐφλεκτον πύλημα τοῦ παλαιοῦ ξυλίνου ἐσωτερικοῦ περιβλήματος τοῦ τρούλλου.

'Αμέσως ἄμα τῇ ἐκφάνσει τοῦ πυρός ἐπιηκολούθησεν ἡ κρούσις τοῦ μεγάλου κώδωνος τοῦ ναοῦ, συνεπεῖα τῆς ὁποίας οἱ μοναχοὶ καὶ ἄλλοι χριστιανοὶ ἔσπευσαν πρὸς κατάσβεσιν αὐτοῦ, ἐκοιμήθη δὲ καὶ ἡ ἀντλία τῆς δημορίας καὶ ἐξ 'Αιμῶν ἡ πυροσβεστικὴ ἀντλία τοῦ στρατοῦ. Ταυτοχρόνως ἀρίκοντο ἐπὶ τόπου ὁ Γεν. Διοικητὴς τῆς Παλαιστίνης, ὁ δήμαρχος καὶ αἱ ἀστυνομικαὶ ἀρχαί, εἰδοποιήθησαν δὲ καὶ ἡ Α.Μ. ὁ Βασιλεὺς τῆς 'Ιορδανίας, ὡς καὶ αἱ ἀστυνομικαὶ καὶ πολιτικαὶ αὐτῆς ἀρχαί. 'Η πυρκαϊὰ ὅμως συνεχισθεῖσα μέχρι τῆς πρωίας τῆς 25, ἀπετέφρωσεν ὀλόκληρον τὸ ἐξωτερικὸν περιβλήμα τοῦ τρούλλου. 'Ο Βασιλεὺς ἠδυνήθη νὰ ἐπισκευθῇ τὸν ναὸν τῆ ἐπαύριον, μεταβὰς δ' εἰς τὰ Πατριαρχεῖα ἐδήλωσεν ὅτι τὸ γεγονός δὲν θεωρεῖ προελθὸν ἐκ κακοβουλίας, ἀλλ' ὅτι εἶνε τυχαῖον, συνέστησε δ' ὅπως ἐπιτροπὴ ἐξ ἀρχιτεκτόνων μεριμνήσῃ πρὸς πρόληψιν ἐπαναλήψεως τοιούτου συμβάντος.

'Η 'Αγιοταφικὴ 'Αδελφότης ἐτέλεσεν ἐν τῷ ναῷ τῆς 'Αναστάσεως δοξολογίαν ἐπὶ τῇ διασώσει αὐτοῦ, ἐλήφθησαν δὲ τὰ προσήκοντα μέτρα πρὸς ἐπιδιόρθωσιν τῶν βλαβῶν, διὰ τὰς ὁποίας προϋπελογίσθη δαπάνη 2.500—3.000 λιβῶν. 'Ημιμόνιμος ἐπισκευή, ἥτις θὰ ἀπαιτήσῃ μεγάλας δαπάνας, θὰ πραγματοποιηθῇ μετὰ μελέτην εἰδικῶν ἐμπειρογνομόνων.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΛΒΑΝΙΑΣ

'Ο μετὰ τὴν ἀποτομήν τοῦ 'Αρχιεπισκόπου Χριστοφόρου καταλαβὼν τὸν 'Αρχιεπισκοπικὸν θρόνον τῆς ἐν 'Αλβανίᾳ ὀρθοδόξου 'Εκκλησίας Παῖσιος ἐν τηλεγραφίᾳ αὐτοῦ ἐκ Τυράνων (29 Αὐγ. 1949) πρὸς τὸν Μακαρ. Πατριάρχην Μόσχας 'Αλέξιον, γνωστοποιῶν ἐκ μέρους ἑαυτοῦ καὶ τῆς 'Ι. Συνόδου «ἐκλογὴν» του, διαβεβαίει αὐτὸν ὅτι «ἡ ἡμετέρα 'Εκκλησία, τῇ βοηθείᾳ τοῦ Θεοῦ καὶ τῇ λαϊκῇ ἐξουσίᾳ, τῇ ἡμετέρα βουλήσει καὶ τῇ προσωπικῇ συναρωγῇ τῆς 'Υμετέρας 'Αγιότητος καὶ τῆς μεγάλης 'Ορθοδόξου Ρωσικῆς 'Εκκλησίας, ἧς ἐπαξίως προστάσθε, θὰ ἐφαρμύξῃ τὰς εἰρηνικὰς ἀρχὰς τοῦ Εὐαγγελίου, ἱσταμένη εἰς τὰς τάξεις τοῦ ἀκαταλύτου δημοκρατικοῦ καὶ ἀντιμοναρχικοῦ στρατοπέδου, ἀγωνιζομένη ὑπὲρ δικαίας καὶ μόνιμου εἰρήνης διὰ σύμπασαν τὴν ἀνθρωπότητα.

'Επὶ κεφαλῆς αὐτοῦ κατὰ τῶν μοναρχικῶν ἐναυσμάτων, τῶν παρασκευαζόντων νέαν αἱματοχυσίαν καὶ καταστροφὴν, ἵσταται ἡ 'Υμετέρα ἐνδοξος Πατὴρ.

'Ο Πρωθιεράρχης τῆς αὐτοκεφάλου ὀρθοδόξου 'Εκκλησίας 'Αρχιεπίσκοπος πάσης 'Αλβανίας Παῖσιος.

'Η Α. Θ. Μ. ὁ Πατριάρχης 'Αλέξιος ἐν τῇ τηλεγραφικῇ ἀπαντήσει του ἐξέφρασε, σὺν ἄλλοις, τὴν χαρὰν του «ἐπὶ τῷ ὅτι ἐσμέν ἐν τῷ αὐτῷ πνεύματι ὑπὸ τὴν κοινῇ σημαίαν τοῦ ὑπὲρ τῆς ἐν παντὶ τῷ κόσμῳ εἰρήνης». «'Ασπάζομαι μετ' ἀγάπης τὸν πατριώτην Πρωθιεράρχην, τὸν ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας τῆς πατρίδος του ἀγωνιστήν. Εἶθε νὰ ἀκμάζῃ ἡ ὀρθόδοξος 'Αλβανικὴ 'Εκκλησία ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν ὑμῶν, εἴησαν δ' ἀδιάσπαστοι οἱ συνδέοντες τὰς ἡμετέρας 'Εκκλησίας δεσμοὶ τῆς ἀγάπης».

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

'Εκ τῶν καταλοίων **Χρυσοστόμου Α. Παπαδοπούλου (†)**, 'Αρχιεπισκόπου 'Αθηνῶν καὶ πάσης 'Ελλάδος: 'Η 'Εξωτερικὴ κατάστασις τῆς 'Εκκλησίας Κων)πόλεως ἀπὸ τῆς ἀλώσεως μέχρι τοῦ ἰη' αἰῶνος. 'Επιμελεῖς **Γεωργίου Παπαμιχαήλ**, καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου 'Αθηνῶν, 'Ακαδημαϊκοῦ. 'Αθῆναι 1950 (σ. 58).

Ἰωάννου Ν. Καρμίση τακτικοῦ καθηγητοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου 'Αθηνῶν, 'Η 'Ομολογία τῆς 'Ορθοδόξου πίστεως τοῦ Πατριάρχου 'Ιεροσολύμων Δοσιθέου. 'Ανάτυπον ἐκ τῆς «Θεολογίας». 'Αθῆναι 1949 (σελ. 164).

Γεωργίου Α. Σωτηρίου 'Ακαδημαϊκοῦ, Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου 'Αθηνῶν, Τα λειτουργικὰ ἄμφια τῆς 'Ορθοδόξου 'Ελληνικῆς 'Εκκλησίας. 'Ανάτυπον ἐκ τῆς «Θεολογίας». Μετὰ 19 εἰκόνων. 'Αθῆναι 1949 (σ. 25).

Παναγιώτου Ι. Μπρατιώτου Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου 'Αθηνῶν, 'Η 'Αποκάλυψις τοῦ 'Ἰωάννου. Κείμενον, σχόλια, εἰκόνες. 'Αθῆναι 1949. 'Εκδοτ. Οἴκος Χαραλ. Π. Συνοδικοῦ (σελ. 16+233).

Γεωργίου Θ. Σακελλαρίου, τακτικοῦ Καθηγητοῦ τῆς φιλοσοφίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ 'Αθηνῶν, Κοινωνιολογία. 'Εκδ. δευτέρα ἠδὲ ἡμετέρας καὶ βελτιωμένη. Λευκωσία 1949 (σελ. 16+405).

Παναγιώτου Γ. Στάμου 'Ο Μητροπολίτης Κασσανδρείας καὶ πρώην Μελενίκου Εἰρηναῖος (1884-1945). Μετὰ προλόγου τῆς Α. Μ. τοῦ 'Αρχιεπισκόπου Χρυσάνθου, 'Ακαδημαϊκοῦ. Θεσσαλονίκη, τύποις Μιχ. Τριανταφύλλου, 1949. Μετ' εἰκόνων. (σελ. 165).

Σωτῆρη Σπίθη, τῆς 'Ακαδημίας 'Αθηνῶν, Κασταλία Κρήνη 'Εκλογή (1900-1950). [Ποιήματα]. Τόμος πρῶτος 'Αθῆναι 1950 (σελ. 209).

Ἐθαγγέλου Ν. Ἀβριτσιώτη Καθηγητοῦ τῆς Παθολογ. Κλινικῆς ἐν τῷ 'Εθνικῷ Πανεπιστημίῳ 'Αθηνῶν, 'Η ἐξέλιξις τῆς Καρδιολογίας ἀπὸ τῆς 'Αρχαιότητος μέχρι σήμερον καὶ οἱ σκοποὶ αὐτῆς. 'Εναρκτήριος ἐκφωνηθεῖς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ 'Αθηνῶν τῇ 14 Μαρτίου 1949. 'Αθῆναι 1949 (σελ. 15).

Σοφοκλέους Δ. Δώλη Κριτικὰ σημειώματα: 1) Existentialism. 2) Kierkegaard. 'Ανάτυπον ἐκ τῆς «Θεολογίας». 'Αθῆναι 1949 (σελ. 7).

Théodore Et. Varounis Pré-Recteur de l'École Nationale Polytechnique d'Athènes, Lettre adressée à Mr Maurice Bedel, Président de l'Association des écrivains Français 1949 (σελ. 8).

'Εγκόλπιον 'Εκκλησιαστικὸν 'Ημερολόγιον τοῦ ἔτους 1950, καταρτισθὲν ὑπὸ **Ἐμμανουὴλ Ι. Φαρένα**, Πρωτονοταρίου τῆς 'Αγιωτάτης 'Αρχιεπισκοπῆς 'Αθηνῶν, εὐλογία τῆς Α.Θ.Π. τοῦ Οἴκου. Παιριάρχου, τοῦ Μακ. 'Αρχιεπισκόπου 'Αθηνῶν καὶ πάσης 'Ελλάδος καὶ τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν τῆς 'Εκκλησίας τῆς 'Ελλάδος. 'Ετος εἰκοστὸν ἑβδομον. 'Αθῆναι, τύποις «Φονικός» (σελ. 208).

ΠΑΡΟΡΑΜΑ: Εἰς τὸ 'Ημερολόγιον τοῦ 1950 τῇ 29ῃ 'Ιανουαρίου ἐκ παραδρομῆς σημειοῦται: Καταβασαί (ὡς ἐν 'Ηπειρῷ πεζεύσας), ἀντὶ τοῦ ὀρθοῦ: Χέρσον ἀβυσσοτόκον. **Ἐμμ. Φαρένας**

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Αἰδ. Νικόλ. Παπανικολάου, Μονάστραν Γορτυνίας οὐδεὶς μᾶς εἰδοποίησε περὶ τῆς χειροτονίας σας: διευθύνσις αἰδ. Γεωρ. Κριμπᾶ ἐτακτοποιήθη.— **Αἰδ. Μιχ. Κουρσοβακάλην, Πλάκων Λαυρίου** ἐνεγράφητε: ἔπρεπε νὰ εἶγο

μεν ειδοποιηθή περι τῆς χειροτονίας σας.—*Αιδ. Χαράλαμπος Ντομορίδης*, Μαυροκλήσιον Θράκης ζητηθέντα ἀπεστάλησαν.—*Αιδ. Ἰωάννην Πεταλᾶν*, Δελήτιον Διδυμοτείχου, *Γεώρ. Κυπριωτάκη*, ἐνταῦθα, *Γεώργ. Παπαναστασίου*, Χρυσοβίτσιαν Μετσόβου καὶ *Ἰωάν. Σκαλιδάκη*, Ρέθυμνον διευθύνσεις σας ἐτακτοποιήθησαν.—*Αιδ. Κων. Συσοβίτη*, Παπαδάτες Μεσολογγίου διευθύνσεις σας ἐτακτοποιήθη.—*Ὁσ. Ἰωσήφ Κοκκινάκη*, Θεσσαλονίκη ἐνεγράφητε.—*Αιδ. Γεώργ. Πατσούλην*, Ν. Καρλόβασι Σάμου καὶ *Παν. Χριστόπουλον* Διασελάκιον Ναυπακτίας διὰ τὰ σὰς σταλῆ τὸ φύλλον θὰ ἐπρεπε νὰ ειδοποιηθῶμεν μόλις ἐχειροτονήθητε εἴτε ἀπὸ ὑμᾶς, εἴτε ἀπὸ τὴν Μητρόπολιν σας ἐνεγράφητε.

= Π Α Ρ Α Ρ Τ Η Μ Α =

ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΙΣ ΕΚΛΟΓΗΣ ΙΕΡΕΩΝ

Ἱ. Μητρόπολις Τριφυλίας καὶ Ὀλυμπίας

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρ. 46 καὶ 48 τοῦ Ἀναγκ. Νόμου 2200)40 καὶ 16 τοῦ Νομ. Διατάγματος περὶ ἱερῶν ναῶν καὶ ἐφημερίων, καλούμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχο. τας τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου καὶ ἱερῶν Κανόνων ὀριζόμενα προσόντα καὶ ἐπιθυμοῦντας νὰ ἀνακηρυχθῶσιν ὑποψήφιοι διὰ τὰς κάτωθι χηρευούσας ἐνορίας, ὅπως ἐντὸς ἐνὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ νόμιμα καὶ κανονικὰ πιστοποιητικά, προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυξιν αὐτῶν ὡς ὑποψηφίων. 1) ἅγιος Ἰωάννης Περδικονερίου, 2) ἅγιος Γεώργιος Λεντεκάδος, 3) ἅγιος Ἰωάννης Τριπήλας, 4) ἅγιος Ἀπόστολοι Μοναστηρίου, 5) ἅγια Τριάς Βασιλικῶν, 6) ἅγιος Γεώργιος Ροδινῶν, 7) ἅγιος Δημήτριος Ἀλιφείρας, 8) ἅγιος Νικόλαος Ἀμπελιῶνης, 9) ἅγιος Νικόλαος Ἀγριλιδῶν, 10) ἅγιος Νικόλαος Μίνθης, 11) ἅγιος Γεώργιος Κρεσταινῶν. Ἐν Κυπαρισσίᾳ τῇ 15 Δεκεμβρίου 1949.

† Ὁ Τριφυλίας καὶ Ὀλυμπίας Ἀνθιμος

Ἱ. Μητρόπολις Χαλκίδος

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ Νόμου 2200)40 «περὶ ἱ. ναῶν καὶ ἐφημερίων» προσκαλούμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσιν τὰς κενὰς θέσεις τῶν ἱ. ναῶν 1) Λίμνης διὰ τὴν πρώτην θέσιν προσόντα πτυχίον Θεολογίας, διὰ τὴν δευτέραν θέσιν Β'. ἢ καὶ Γ'. κατηγορίας καὶ 2) Νέας Ἀρτάκης προσόντα Β'. ἢ καὶ Γ'. κατηγορίας, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλλωσιν εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ἱ. Μητροπόλεως τὰ ὑπὸ τοῦ ἀνωτέρου νόμου προβλεπόμενα πιστοποιητικά. Ἐν Χαλκίδι τῇ 20 Δεκεμβρίου 1949.

† Ὁ Χαλκίδος Γρηγόριος

Ἱ. Μητρόπολις Ἀργολίδος

Καλούμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὡς κατωτέρω ἐκτιθέμενα κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης, ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ πιστοποιητικά τῶν προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυξιν ὑποψηφίου ἱερέως, τῆς χηρευούσης ἐφημεριακῆς θέσεως, ἐν τῇ ἐνορίᾳ τῆς Ὑπαπαντῆς τοῦ Κυρίου τοῦ χωρίου Λιμνῶν, 1) κανονικὰ προσόντα: Ἀμειπτος βίος, ἀπὸ τοῦ λίκνου μέχρι σήμερον ἤτοι ἀποφυγὴ σαρκικῶν παρεκτροπῶν, χαρτοπαιξίας, οἰνοποσίας, κλοπῆς, κ.τ.λ. Δηλούμεν ὅτι ἢ ἔρευνα τοῦ βίου τοῦ ὑποψηφίου ἱερέως γίνεται μετὰ τοιαύτης παρακολουθήσεως, ὥστε δέον, ὅσοι θὰ τολμήσωσιν νὰ ὑποβάλλωσιν ὑποψηφίότητα, νὰ ἔχωσιν πεποίθησιν εἰς τὴν ἀγιότητα τοῦ βίου τῶν, διότι ἄλλως κινδυνεύουν νὰ ἀπολέσωσιν τὸν χρόνον καὶ τὸ χρῆμα, ἅτινα θὰ δαπανήσωσιν κατὰ τὴν διετῆ φοίτησιν τῶν εἰς τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Φροντιστήριον. 2) Νομικὰ προσόντα: ὅσα ὀρίζονται ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 48 ἀρθρῷ τοῦ Α. Ν. 2200)40 περὶ ἱερῶν ναῶν καὶ ἐφημερίων. Ἐν Ναυπλίῳ τῇ 20 Δεκεμβρίου 1949.

† Ὁ Ἀργολίδος Χρυσόστομος

Ἱ. Μητρόπολις Σάμου καὶ Ἱκαρίας

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τῶν ἀρθρ. 46 καὶ 47 τοῦ Α. Ν. 2500)1940 «περὶ ἱερῶν ναῶν καὶ ἐφημερίων», 2ον) τὰς διατάξεις τοῦ Α. Ν. 540)1945 «περὶ ἐκκλησιαστικῆς ἐκπαιδεύσεως» καὶ 3ον) τὸν Α. Νόμον 536)1945 «περὶ ρυθμίσεως τῶν ἀποδοχῶν τοῦ ὀρθοδόξου ἐφημεριακοῦ κλήρου», προσκαλούμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσιν τὴν κενὴν θέσιν τακτικοῦ ἐφημερίου τοῦ ἱεροῦ ναοῦ «ἁγίου Γεωργίου» τῆς κοινότητος Καλαμπακτασίου Σάμου, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης προκηρύξεως ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθρ. 48 τοῦ Α. Ν. 2200)1940 «περὶ ἱερῶν ναῶν καὶ ἐφημερίων» ὀριζόμενα πιστοποιητικά.

Ἐν Λιμένι Βαθέος Σάμου τῇ 8η Δεκεμβρίου 1949.

† Ὁ Σάμου καὶ Ἱκαρίας Εἰρηναῖος

Ἱ. Μητρόπολις Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης

Χηρευούσαν τῶν ἐνοριῶν 1) Ἀηδονιάς, 2) Ἀρχαγγέλου 3) Ἐκκλησιάς, 4) Καμαρινάς, 5) Νέας Σινώπης καὶ 6) Πολυβρύσου, καλούμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσιν τὰς θέσεις ταύτας καὶ ἔχοντας τὰ κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ σήμερον ὑποβάλλωσιν ἡμῖν αἴτησιν μετὰ τῶν σχετικῶν δικαιολογητικῶν διὰ τὰ προβῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυξιν αὐτῶν ὡς ὑποψηφίων συμφώνως τῷ νόμῳ.

Ἐν Πρεβέζῃ τῇ 10 Ἰανουαρίου 1950.

† Ὁ Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης Ἀνδρέας

Ἱ. Μητρόπολις Μονεμβασίας καὶ Σπάρτης

Συνωδᾶ τῷ ἀρθρῷ 46 τοῦ Ἀναγκ. Νόμου 2200)1940 «περὶ ἱερῶν ναῶν καὶ ἐφημερίων», καλούμεν τοὺς βουλομένους ὅπως μέχρι τῆς 31 Ἰανουαρίου 1950 ὑποβάλλωσιν αἰτήσεις ὑποψηφιότητος μετὰ τῶν νομίμων πιστοποιητικῶν, πρὸς συμμετοχὴν διὰ τὴν πληρῶσιν τῆς χηρευούσης θέσεως τακτικοῦ ἐφημερίου ἐν τῇ ἐνορίᾳ Στροντζᾶς (Προσηλίου) τ. δ. Μελιτίνης.

Ἐν Σπάρτῃ τῇ 31 Δεκεμβρίου 1949.

† Ὁ Μονεμβ. καὶ Σπάρτης Διονύσιος

—Συνωδᾶ τῷ ἀρθρῷ 46 τοῦ Ἀναγκ. Νόμου 2200)1940 «περὶ ἱερῶν ναῶν καὶ ἐφημερίων», καλεῖ τοὺς βουλομένους ὅπως μέχρι τῆς 31 Ἰανουαρίου 1950 ὑποβάλλωσιν αἰτήσεις ὑποψηφιότητος μετὰ τῶν νομίμων πιστοποιητικῶν, πρὸς συμμετοχὴν διὰ τὴν πληρῶσιν τῆς χηρευούσης θέσεως τακτικοῦ ἐφημερίου ἐν τῇ ἐνορίᾳ Ἀλευροῦ τ. δ. Πελλάνης. Ἐν Σπάρτῃ τῇ 31 Δεκεμβρίου 1949. † Ὁ Μονεμβ. καὶ Σπάρτης Διονύσιος

Ἱ. Μητρόπολις Φλωρίνης, Ἀλωπίας καὶ Ἐορδαίας

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὸ ἀρθρ. 46 τοῦ Ἀναγκ. Νόμου 2200 «περὶ ἱερῶν ναῶν καὶ ἐφημερίων», ὡς καὶ τὸ ἀρθρ. 47 ἐδάφ. 2, προσκαλούμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ προσόντα τῆς ἀμέσως κατωτέρας κατηγορίας νὰ καταλάβωσιν τὴν χηρευούσαν θέσιν τακτικοῦ ἐφημερίου τῆς ἐνορίας ἁγ. Γεωργίου τῆς πόλεως Φλωρίνης, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλλωσιν εἰς τὰ Γραφεῖα ἡμῶν τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθρ. 47 παράγραφος γ'. καὶ 48 τοῦ αὐτοῦ νόμου ὀριζόμενα δικαιολογητικά ἔγγραφα τῶν προσόντων αὐτῶν, προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίου διὰ τὴν ὡς ἄνω ἐνορίαν. Ἐν Ἀθῆναις τῇ 20ῃ Δεκεμβρίου 1949. † Ὁ Φλωρίνης, Ἀλωπίας καὶ Ἐορδαίας Βασίλειος.

“ΕΚΚΛΗΣΙΑ,,

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΕΠΟΠΤΕΥΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΕΙΑ

† Ὁ Ἀθηνῶν ΣΠΥΡΙΔΩΝ
† Ὁ Σάμου ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ
† Ὁ Γόρτυνος ΓΕΡΜΑΝΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ

Καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου, Ἀκαδημαϊκός

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ: Π. Σ. ΜΑΝΩΛΕΪΣΗΣ

Τόποις «Φοίνικος» Λεοννάτου 4